

மலர்

சுசிரியர்: **டாமினிக் ஜீவா** **34 வது ஆண்டு**
மலர்

எஸ்.எல்.எம்மன்சூர்

எம்.என். அமாலுலா

"மலரன்பன்"

ஏ.ஆர்.அந்துல் ஹமீட்

சி. கனகசூரியம்

மு.சீவலிங்கம்

மல்லிகை சி. அனூரா

சீவயோகமலர்
ஜெயக்குமார்

k. விஜயன்

அல் அனாமத்

ாத்தளைபெ. வாடிவேல்

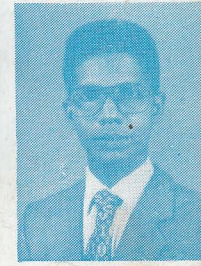
இரா.சடகோபன்

k கோவிந்தராஜ்

சாகுல் ஹபீது
நி:மத்துல்வாஹ்

இயனார்த்தன்

ஜனவரி: 1999

தலை குபா: 30/=

RANI GRINDING MILLS

*219, Main Street,
Matale,
Sri Lanka.*

Phone : 066-2425

VIJAYA GENERAL STORES

(AGRO SERVICE CENTRE)

DEALERS : AGROCHEMICAL, SPRAYERS,
FERTILIZER & VÉGETABLE SEEDS

No. 85, Ratnajothy Sarawanamuthu Mawatha
(Wolfendhal Street), Colombo 13.

Phone :- 327011

“ஆடுதல் பாடுதல் சித்திரம்
கவியாதியினைய கலைகளில்
உள்ளம் ஈடுபட்டென்றும் நடப்பவர்
பிறர் ஈனநிலை கண்டு துள்ளுவார்”

எத்துணை சோகமயமான இழப்பு

இப்படியொரு ஆழ்ந்த துயரமுள்ள தலைப்புக் குறிப்பை எழுதுவோமென நாம் நினைத்துப் பார்த்தது கூடக் கிடையாது. எண்ணிப் பார்த்ததுமில்லை.

ஆனால் காலம் எழுத எமக்குக் கட்டளையிட்டு விட்டது. சென்ற இதழில் தான் துரைவி அவர்களுடைய உருவத்தை அட்டைப் படமாகப் பதிப்பித்த மல்லிகை இதழ் வெளிவந்திருந்தது. அவரைப்பற்றி படக் குறிப்பையும் எழுத்தாளர் கே. கோவிந்தராஜ் வரைந்திருந்தார்.

அந்தச் சூடு ஆறுவதற்குள் இப்படியொரு திடீர் நிகழ்ச்சி நிகழ்ந்து போய் விட்டது.

தனது உருவம் தாங்கி வெளி வந்த இதழைத் துரை விஸ்வநாதன் அவர்கள் உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது கூட, எம் மனக் கண்ணில் பதிந்து போய்விட்ட சம்பவம் தான். மல்லிகையில் இத்தனை சீக்கிரம் தனது உருவம் பொறிக்கப்பட்டு விடும் என்பதை அவர் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. அது அவருக்கு. அதிர்ச்சி கலந்த மகிழ்ச்சியைத் தந்திருந்தது. அவரது முகத்தில் அது தெரிந்தது.

பார்த்தவர்களும் சொன்னார்கள்.

“துரைவி” பதிப்பகத்தின் மூலம் ஒன்பது நூல்களை இதுவரை வெளியிட்டுள்ளவர் இவர். தன்னை உருவாக்கி வாழ வைத்து உலவ விட்ட மண்ணுக்கு ஏதாவது உருப்படியாகச் செய்ய வேண்டுமென வேகமாகச் சிந்தித்துச் செயல்பட்டவர், அவர்.

மலையகப் படைப்பாளிகளின் ஆக்க இலக்கியங்களை தேடிக் கண்டுபிடிக்க வைத்து, அவைகளை ஒருங்கு சேர்த்து நூலுருவாகக் கொண்டு வருவதில் வெற்றிகண்டவர் அவர்.

தனது ஆத்ம ஆசைகளை ஓரளவு நிறைவேற்றிக் கொண்டுள்ள கால கட்டத்தில் நம்மை விட்டு மறைந்து விட்டார். இதற்கு யாரை நோவது?

துரைவி வெளியீட்டகத்தின் மூலம் மலையகப் படைப்பாளிகளின் ஆக்கங்களை வெளிக் கொணர், உழைத்தது மாத்திரமல்ல, ஈழத்துப் படைப்பாளிகளைக் கௌரவிக்கும் முகமாக சிறுகதைப்போட்டி ஒன்றையும் தினகரன் பத்திரிகையின் அநுசரணையுடன் வெற்றிகரமாக நடத்தி ஒரு இலட்சத்து ஓராயிரம் ரூபா பரிசையும் அறிவித்துச் சென்று விட்டார்.

கடந்த 13-1-1999 அன்று லேக்ஹவுஸ் கேட்போர் கூடத்தில் கௌரவ P.P.தேவராஜ் அவர்களது தலைமையில் பிரதம அதிதியாகக் கௌரவ அமைச்சர் மங்கள சமரவீர, உதவி அமைச்சர் ஹிஸ்புல்லாஹ், லேக் ஹவுஸ் தலைவர், மற்றும் திருமதி மனோரி முத்தேட்டுவேகம், தினகரன் ஆசிரியர் ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் ஆகியோர் கலந்து சிறப்பிக்க பரிசளிப்பு விழா மிகக் கோலாகலமாக நடந்தேறியது.

கம்பவாரிதி இ.ஜெயராஜ் அவர்களும் டொமினிக் ஜீவாவும் சிறப்புரை ஆற்றினர்.

பரிசுச் சிறுகதைகள் தொகுதியை துரைவியின் மகன் ராஜ் பிரசாத்தும், துரைவியின் துணைவியாரும் சிறப்பு அதிதிகளும் பரிசு பெற்ற எழுத்தாளர்களுக்கு உவந்தளித்தனர்.

லேக்ஹவுஸ் வரலாற்றிலேயே லேக்ஹவுஸ் கேட்போர் கூடத்தில் நடந்த ஒரேயொரு தமிழ் இலக்கிய நிகழ்ச்சி இதுவேயாகும் என வந்திருந்தோர் வியப்புடன் சம்பாஷித்துச் சென்றனர்.

எத்தனையோ கோடிஸ்வர்கள் இந்த நாட்டில் அன்றும் வாழ்ந்தார்கள்; இன்றும் இருக்கிறார்கள். இதில் சிங்கள். தமிழ், முஸ்லிம் பணக்காரர்கள் அடங்கும். இருந்தும் அத்தனை பெரிய கோடிஸ்வரர் இல்லாது போனாலும் கூட, கோடிஸ்வர மனப்பாங்குடன் இந்த மண்ணில் மலர்ந்த தமிழ் பேசும் எழுத்தாளர்களுக்குக் கர்ணனாக நின்று அள்ளிக் கொடுத்தவரை காலம் அள்ளிக் கொண்டு போய் விட்டது.

தமிழில் நன்றி என்ற ஒரு சொல் இருக்கும் வரைக்கும் துரைவியின் நாமம் இந்த மண்ணை நேசிக்கும் எழுத்தாளர் நெஞ்சில் என்றென்றும் வாழும். அந்த நன்றி வெளிப்பாட்டின் அறிகுறியாகவே அன்னாரது ரூபகார்த்தமாக அவரால் பரிசு அறிவிக்கப்பட்டு அவரது கவனத்திற் கொண்டு வரப்பட்ட போட்டியில் பரிசு பெற்ற 15 எழுத்தாளாரது உருவத்தை மல்லிகை அட்டைப்படத்தில் பதிப்பித்துப் பெருமைப்படுகின்றது.

• ஆசிரியர்.

மாணிடம் தழுவிய அத்தமீக தரிசனம்

ஆண்டு மலர்கள் ஒவ்வொன்றிலும் நான் உங்களுக்கு எழுதும் கடிதங்களின் தொடர்ச்சிக் கடிதங்களில் ஒன்றே நானெழுதும் இந்த விகிதமுமாகும்.

1961ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் முதன் முதலாக நான் தமிழகத்திற்குச் சென்றிருந்தேன். தலைமன்னார், தனுஷ்கோடி வழியாகக் கப்பல் பயணம் நடைபெற்றது. அப்பொழுது தனுஷ்கோடி இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. கடல் நீரில் தனுஷ்கோடி சேதமாக்கப்பட்டபிறகு காலமது.

சென்னைக்குச் சென்றிருந்த நான், சரஸ்வதி ஆசிரியர் விஜயபாஸ்கரன் வீட்டில்தான் விருந்தினனாக ஒரு மாதம் தங்கியிருந்தேன்.

அந்த ஒரு மாதமும் திணைசரி ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சிக்கு அவர் என்னை அழைத்துச் சென்றிருந்தார். நான் சென்னைக்குப் புதுசு. எனவே ஒருவரின் ஒத்தாசையும், ஒத்துழைப்பும் எனக்கு அவசியம் தேவையப்பட்டது. பெரும்பாலும் பல நிகழ்ச்சிகளுக்கு சரஸ்வதி ஆசிரியருடனேயே சென்று வந்தேன்.

அவர்தான் என்னை அழைத்துச் சென்று முதன் முதலில் ஜெயகாந்தனை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். கதைகளிலும், கடிதத்தின் மூலமும் அறிந்திருந்த ஜெயகாந்தன் அவர்களை அவரது இல்லத்தில் சந்திக்க வைத்து மனம் திறந்து கதைக்கச் செய்யுதவார் விஜயபாஸ்கரன் அவர்களே.

இதே விஜயபாஸ்கரன்தான் தமிழ்ப் புத்தகாலயத்தில் 'எழுத்து' செல்லப்பா அவர்களையும் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தவர். அப்பொழுது சரஸ்வதி காரியாலயம் தமிழ்ப் புத்தகாலயத்தின் ஒரு பகுதியில் தணியாக இயங்கி வந்திருந்த காலம். என்னுடைய 'தண்ணீரும் கண்ணீரும்' சரஸ்வதி வெளியீடாக வந்திருந்த சமயம். எனது சிறுகதைத்தொகுதி தான் முதன் முதலில் சரஸ்வதி வெளியீட்டுப் பதிப்பாக வெளிவந்த தொகுதி. அந்தத் தொகுதிக்கு படைப்பு இலக்கியத்திற்கான ஸ்ரீலங்கா சாஹித்திய மண்டலப் பரிசு முதன் முதலில் கிடைக்கப் பெற்றது.

அந்தப் பரிசில் கிடைக்கப்பெற்ற பணத்தைதான் நான் தமிழகப் பயணத்திற்குப் பயன்படுத்தினேன்.

செல்லப்பா அவர்களை நான் தெரிந்துகொண்ட போது அப்படியே மலைத்துப் போய் விட்டேன். அத்தனை எளிமையானவர். அதே சமயம் சமரசம் பண்ணி ஒத்துப் போகத் தெரியாதவர்.

எழுத்து இதழின் கடைசிப் பக்க விளம்பரத்தில் எனது சிறுகதைத் தொகுதியின் விளம்பரமும் வெளிவந்திருந்தது. சரஸ்வதி வெளியீட்டு விளம்பரமாக அது பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த எழுத்து இதழின் ஒரு பிரதியையும் நண்பர் செல்லப்பாவே எனக்கு நேரில் தந்தார்.

தமிழக விமர்சகர் க.நா.சுப்பிரமணியம் அவர்களையும் எனக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர் இந்தச் செல்லப்பா அவர்கள் தான்.

ஒரிருநாட்கள் என்னைத் தன்னுடன் கூட்டிச் சென்றார். மரினா கடற்கரைக்கு அழைத்துச் சென்று மணிக்கொடி காலத்து எழுத்தாளர்கள் ஆழைலாகக் குந்தியிருந்து கதைத்துச் சுவைத்த விளக்குக் கம்பத்தையும் அடையாளம் காட்டி அந்தக் கால மணிக்கொடி எழுத்தாளர்களின் இலக்கு ஆர்வத்தையும் இலக்கிய நேர்மையையும் பகுதி பகுதியாக எனக்கு விளங்கப்படுத்தினார்.

உண்மையைச் சொல்லுகிறேன். எனக்கென்றால் ஒரே ஆச்சரியம். நங்களே இந்தக் கட்டத்தில் யோசித்துப் பாருங்கள். கிட்டத்தட்ட

நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தமிழகத்தில் முத்திரை பதிக்கக்கூடிய ஒரு எழுத்தாளன், அந்தக் கால கட்டத்தில் இலக்கியத் தனித்துவத்தை நிலை நிறுத்தவேண்டி எழுத்துச் சஞ்சிகையை ஆரம்பித்த சிறுநிலக்கிய ஏடுகளின் முன்னோடி ஒருவர், சமுத்திரத்தில் சென்ற ஒரு அறிமுக எழுத்தாளனுக்கு இந்தனை கவனமெடுத்துக் கௌரவம் கொடுத்துச் சிறப்பிப்பதென்றால் அன்னாருக்கு எத்துணை பரிசு விரிந்த இலக்கிய இதயம் இருந்திருக்க வேண்டும்?

எழுத்து இதழ் வளர்ச்சிக்கு அவர் எடுத்துக் கொண்ட ஆழ்ந்த அக்கறை தான் பின்னர் எனக்கு மல்லிகை வெளியிட ஆதர்ச சகதியாக திகழ்ந்தது என்ற உண்மையை இப்பொழுது ஒப்புக் கொள்ளுகின்றேன்.

பிற்காலத்தில் எழுத்துப் பிரசுரங்களைத் தோளில் சுமந்து கொண்டு தமிழகக் கல்லூரிகளுக்குக் காவடி தூக்கிச் சென்று விற்று வந்த ஏதார்த்த உண்மைதான் - அந்த இலக்கிய வேள்வி உணர்வுதான் - இன்றும் இன்றும் மல்லிகையைச் சுமந்து சென்று தெருத் தெருவாக விற்று வரக் கூடிய மானசீகத்தெம்பை என் நெஞ்சில் விதைத்து விட்டது என உணருகின்றேன்.

உண்மையான ஒரு எழுத்தாளன் - வரலாறு படைக்கக்கூடிய ஒரு ஆக்க இலக்கியப்படைப்பாளி - அடிப்படையில் ஒரு தொண்டனாகவே தன்னைக் கருதிக்கொண்டு தினசரி செயல்பட வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவனது உழைப்புச் சிறக்கும். எந்தப் பந்தாக்கமுமற்ற மக்கள் புதல்வனாக மக்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவான். இந்த இலக்கிய வாழ்வின் உண்மையை எனக்குக் கூறிய தந்தையே இந்த எழுத்துச் செல்லப்பாவே தான்.

ஒரு நாள் மத்தியானம் செல்லப்பா அவர்கள் தனது வீட்டில் எனக்குப் பகல் போசனம் அளித்தார். அந்த உபசரிப்பு, விசாரிப்பு, விருந்தினர் மீது காட்டும் இடையூறாத கவனிப்பு, எளிமை, வினா...இன்னும்...என வற்புறுத்தி விருந்தினர் மீது தங்களது தனி ஆர்வத்தைச் செலுத்தி உணவைத் திணைத்துத் திணை வைக்கும்

போலித்தன் மற்றும் சுதந்திரமாக உணவு உட்கொள்ள விட்டும் விடுவிப்புத்தன்மை, எல்லாவற்றையும் விட, தான் தினசரி உண்ணும் எளிமையான உணவு வகைகளைப் பகிர்ந்து தந்து உண்ண வைக்கும் பெருந்தன்மை கண்டு உண்மையாகவே நான் பிரமித்துப் போய் விட்டேன்.

இந்த நாற்பது ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரும் அவர் தந்த அந்த மதிய உணவின் கூட்டுச்சுவை என் அடிநாக்கில் நீர் ஊற வைக்கிறது. இந்தக் கட்டத்தில் இன்னொரு கருத்தையும் இங்கு சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும்.

“ஜீவாவெல்லாம் எங்கட வீட்டிற்கு வந்தால் சாப்பிட்டுவிட்டுத்தான் போவா” இப்படிச் சிலர் சொன்னதாகச் சொல்லிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.

இந்த விருந்தோம்பலில் தொக்கி நிற்கும் ஒரு நடப்பான, சூட்சுமமான பாஷையை விளக்கிக் கொண்டவர்கள் தான் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள இயலும். இதன் சூட்சும அர்த்தம் எனக்கு விளங்கும்.

பச்சையாகச் சொல்லுகிறேன்: “நாங்கள் ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தவர்களுடனும் சமமாக இருந்து சாப்பாடு பரிமாறிச் சாப்பிடுகின்றோம்!” என்ற தமது சமத்துவ உணர்வை என் மூலமாகப் பகிரங்கமாக விளம்பரப்படுத்த முனைந்து செயற்படுகின்றார்கள். இவர்களைப் பற்றி, இவர்களது மன எண்ணங்களைப்பற்றி நான் உண்மையாகவே பரிதாப்பப்படுகின்றேன்.

இவர்களது இந்த அந்தரங்க அசுத்த எண்ணம் எனக்குத் தெரிய வரவே வரது என இவர்களில் சிலர் நினைக்கிறார்கள். இந்த புழுதி படிந்த எண்ணமுள்ளவர்கள் எந்தக் கொடும்பண்களாக இருந்தாலும் நான் அவர்களின் நிழலில் கூட மிதிக்க விரும்ப மாட்டேன். அன்னாரது உபசரிப்பை ஏற்றுக் கொள்ளவும் மாட்டேன். இந்தச் சமயத்தில் மறைந்த நண்பர் பானியல் அவர்களைப் பற்றி ஒரு முக்கிய பிரமுகர் யாழ்ப்பாணத்தில் சொன்ன கருத்தொன்று எனது ரூபகத்திற்கு வருகிறது.

“டானியலை நான் பல தடவைகளில் வழி தெருக்களில் கண்டிருக்கிறேன். நெருக்கமாகப் பார்த்திருக்கிறேன். அந்த மனுஷனோடே ஒரு தடவை எண்டாலும் ஒரு தேத்தண்ணி கூடக் குடிக்க முடியவில்லையே என்பதுதான் என் மனக்குப் பெரிய கவலை!” இதை மனவருத்தத்துடன் சொன்னார் அவர்.

பிரபல எழுத்தாளர் அம்பை ஒரு பேட்டியில் டானியலைப் பற்றிச் சொன்னது ரொம்பவும் பிரசித்தமானது. “அவரது கருத்துக்கள் பலவற்றில் எனக்கு உடன்பாடு இல்லை. ஆனால் அந்தப் படைப்பாளியை ஒரு தடவையாவது சந்தித்து உரையாட முடியவில்லையே என்பது தான் எனது கவலை!” என்றார் அந்த டில்லிப் படைப்பாளி - எத்தகைய நெஞ்சார்ந்த ஆவல்!

இதை இந்த இடத்தில் ஏன் குறிப்பிடுகிறேன் என்றால், நான் நாளை உலகிற்காக இன்று இடையறாது உழைத்துக் கொண்டிருப்பவன்!

சிலரது சின்னத்தனமான நடவடிக்கைகள் என் தோலுக்குள் நுழைந்து விடாது. ஏனெனில் இவர்கள் நினைப்பதை விடவும் நான் தகைமை வாய்ந்தவன். வரலாற்றுக்குரியவன்.

திரு.சி.சு.செல்லப்பா மறைந்து விட்டார் என்ற பத்திரிகைச் செய்தியைப் படித்த போது என் நெஞ்சுக்குள் துயரம் அபாயமே கூடு கட்டிக் கொண்டது. கருத்து வித்தியாசமான இலக்கியக் கருத்துக்கள் கொண்டது தான் அவரது இலக்கியப் பார்வை; இலக்கியப் பாகை.

“அரசல் விமர்சனம்” என்பது தான் அவரது இலக்கியத் தனி வழி. நமது கைலாசபதி, சிவத்தம்பி போன்றோர்களையும் அவர் ஏற்றுக் கொண்டவரல்ல. ஏன் க.நா.சு. என்ற விமர்சகர் மீதே கடுமையான விமர்சனம் வைத்து அன்னாரைச் சாடியவர். தனது சொந்தக் கருத்துக்களுக்காகக் கடைசிவரை இடைவிடாது உறுதியாகப் போராடி வந்தவர். முடிவாகச் சொல்லப் போனால், தன்னைத் தவிர, வேறு யாரையுமே அங்கீகரிக்கப் பிரியப்படாதவர்.

இவை அத்தனை குணங்கள் இருந்தபோதிலும் கூட, மகா மகா இலக்கிய நேர்மையாளன், நமது நாட்டின் ஒரு முலையில் முடங்கிக் கிடந்த, திருகோணமலை நகரில் ஒதுங்கியிருந்த விமர்சகர் நமது தரும சிவராமு என்பவரை தனது எழுத்து ஏட்டின் மூலம் தமிழ் உலகிற்குப் புகர்நங்கமாசு நல்கியவர். எதிர்ணியாக இருந்தாலும் அவர்களது கருத்துக்களைச் கனம் பண்ணித் தளமமைத்துத் தந்தது பிரசரித்தவர்.

அவரது “சுதந்திர தாகம்” என்ற மூன்று பாக நாவலை நான் படித்திருக்கிறேன். அதை ஓர் இலக்கியப் படைப்பென்று சொல்ல இயலாது. ஓர் ஆவணம். சுதந்திரப் போராட்ட வரலாற்றில் மதுரை யைச் சேர்ந்த இலக்கிய ஆர்வமும் சுதந்திர வேட்கையும் கொண்ட பல இளைஞர்களின் போராட்ட வறு கொண்ட ஆவணநூல் அது.

இது தமிழுக்குப் புதிசு. சி.சு.செ. இளைஞனல்ல. முதிர்ச்சியிலும் முதிர்ச்சி பெற்ற வயசாளி அவர். மறைவது இயற்கையின் நியதிகளில் ஒன்று. இயற்கை தனது கடமையைச் செவ்வனே செய்து விட்டது.

‘மரணங்கள் மலிந்து விட்ட பூமி இது!’ என்றொரு பாழ்ப்பாணக் கவிஞன் பாடி வைத்துள்ளான். அந்த மண்ணிலிருந்து பெயர்ந்து வந்துள்ள எனக்கு மரணம் பற்றிய எந்தப் பீதியும் கிடையாது.

ஆனால் நெஞ்சுக்கு நெருக்கமானவர்கள் - சாதனை புரியத்தக்க முன்னோடிகள் - நம்மைவிட்டு நிரந்தரமாகப் பிரிந்து செல்லும்போது சோகம் எம் இதயக் கதவை எப்போதுமே தட்டிக் கொண்டுதான் இருக்கும்.

எழுத்து என்ற சிறுநேட்டை ஆரம்பித்து அதன் நெருக்கடியான சுமைகொண்டெல்லாம் தோளில் சுமந்து; ஜீரணித்து, எம்மைப் போன்றவர்களுக்கு கெல்லாம் ஆதாரமாகத் திகழ்ந்து, தனது உழைப்பையும் சரிய சிந்தனைகளுக்கும் தமிழுக்கும் விட்டுச் சென்ற இலக்கிய இதயம் சி.சு.செல்லப்பா அவர்களின் ரூபகத்திற்கு இந்தக் கடித வரிகளைச் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நான் மல்லிகையை ஆரம்பித்த சமயத்தில் என் முன்னால் ஒரேயொரு கேள்வி தான் விசுவரூபமெடுத்து நின்று சவால் விட்டது.

பிரபல மக்கள் செல்வாக்குப் பெற்ற எழுத்தாளர்கள் ஆரம்பித்த பல இலக்கியச் சிற்றேடுகள் அத்தையும் இடை நடுவில் தடுக்கி விழுந்து நின்று போய் விட்டனவே; அது ஏன்? ரகுநாதனின் "சாந்தி", விஜயபாஸ்கரனின் "சரஸ்வதி" போன்ற இலக்கியத் தரமான சஞ்சிகைகள் எல்லாம் இடை நடுவில் வெளிவராமல் நின்று போனதற்கு என்ன காரணம்?

அதுபோலவே நான் ஆரம்பிக்கும் இந்த மல்லிகை இதழ் கூட, இடைக்காலத்தில் நின்று போய் விடக் கூடிய சாத்தியப்பாடுகள் உண்டா? இல்லையா?

இராபுகலாக இதே சிந்தனைதான் என் மண்டைக்குள் சுற்றிச் சுழன்று கொண்டிருந்தது.

நிற்காமல் தொடர்ந்து வெளிவந்து கொண்டிருக்கக்கூடிய சாதக பாதகமான அம்சங்கள் அனைத்தையும் ஒன்று விடாமல் சீர் தூக்கிப் பார்த்து எனக்குள் நானே விவாதித்ததுக் கொண்டேன்.

இத்தகைக்கும் 30 ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட தொழில் நுணுக்கம் கற்றுத்தேர்ந்த கைத்தொழிலாளி நான். இரண்டு குழந்தைகளுக்கு அப்பன். ஏதோ என் வரைக்கும் தினசரி வாழ்க்கை சங்கடமில்லாமல் சுழன்றோடிக் கொண்டிருந்தது. வாழ்வே இலக்கியம், மல்லிகையே வாழ்க்கை என முடிவு எடுத்து விட்ட பின்னர் மனந் தளராமல் எடுத்த காரியத்தைச் சிந்தாமல், சிந்தாமல் நடத்திச் செல்ல முடியுமா?

ஆரம்பத்தில் இரண்டு தோணிகளில்தான் கால் பதித்து வாழத் தொடங்கினேன். கூடிய சீக்கிரம் அது சாத்தியப்படாத ஒன்று என யதார்த்தம் எனக்குப் புத்தி புகட்டியது.

இதா? - அதாவது இலக்கிய அர்ப்பணிப்பா? அல்லது அதா? - அதாவது செய்யும் தொழில் தெய்வம் என எண்ணிக்கொண்டு, இடைப்பட்ட நேரங்களில் இலக்கியம் செய்வது - அல்லது இலக்கியம் பேசுவது!

எனது இயல்புக்கு இது ஒத்துவராத சங்கதி. ஏதோ ஒன்றை ஏற்றுக் கொண்டு விட வேண்டும். மற்றொன்றைத் தீர்க்கமாகக் கைகழுவி விட வேண்டும்.

இரண்டொரு ஆண்டுகள் ரொம்பவும் தயார்ப்பட்டேன். இரவில் தூக்கமே வரமாட்டேன் என இயற்கை என்னை மிரட்டிப் பார்த்தது. நட்ட நடுச் சாமத்தில் எழுந்து சென்று கிணற்றங்கட்டில் வானத்தைப் பார்த்தவண்ணம் நட்சத்திரங்களை எண்ணிக் கொண்டிருப்பேன்.

இருந்தும் மனம் தளரவில்லை. வாழ்வுப்போர் என்னை முடக்கி விடவில்லை. அந்தச் சவால்களை மனநிமிர்வுடன் ஏற்றுக் கொண்டு காரியமாற்றினேன்.

இலக்கியத்தால் - மல்லிகையால் - எனக்குக் கிடைத்த நண்பர்கள் வெகு அற்புதமானவர்கள். உதவிகரமானவர்கள். அவர்களினது பெருந்தன்மையான ஒத்துழைப்புக் கிடைத்திராது போனால் மல்லிகையின் வரலாறே வேறு விதமாக வரையப்பட்டிருக்கும். மல்லிகைப் பந்தலின் நாமமே இல்லாமல் போயிருக்கும்.

இந்த மௌனமான நேரத்தில் அவர்கள் அத்தனை பேர்களையும் எண்ணியெண்ணி மனசுக்குள் வணங்குகின்றேன். நான் சூதியான கோபக் காரன். பலவீனங்கள் கொண்டவன். அத்தனை குறைபாடுகளையும் சேர்த்து என்னை இதுவரை நேசித்து வருபவர்களை என்றும் நேசிப்பேன், நான்.

அப்பன்
டொமினிக் ஜீவா

எழுதப்படாத கவிதைக்கு

வரையப்படாத சீத்திரம்

17

- டொமினிக் ஜீவா

டொமினிக் ஜீவா என்ற பெயரில் நான் எழுதத் தொடங்கினேன். தமிழ் நாட்டிலிருந்து அன்று வெளிவந்து கொண்டிருந்த “சரஸ்வதி” சஞ்சிகையில் தொடர்ந்து எழுதி வந்தேன். விஜயபாஸ்கரன் அவர்கள் அதன் ஆசிரியராகவும் வெளியிடுபவராகவும் இருந்தார். அடிக்கடி கடிதம் எழுதுவார். 1958ல் சரஸ்வதியில் என்னுடைய படத்தை அட்டைப் படமாக வெளியிட்டிருந்தார்.

பலர் மத்தியில் நான் அன்று பேசப் பட்டேன். மெல்ல, மெல்ல என்னுடைய எழுத்தும் பெயரும் சுவைஞர்கள் மத்தியில் பிரபல்யமடையத் தொடங்கியது.

புகழ், செல்வாக்கு, மதிப்பு போன்றவைகள் சம்பந்தமாக எனக்கென்றொரு பார்வை உண்டு. இந்தக் கண்ணோட்டம் இளவயசுக் காலத்திலிருந்தே என் நெஞ்சில் சிக்காராகக் குந்தியிருந்து கொண்டேயிருக்கிறது.

எனது வாலிபக் காலத்தில் யாழ்ப்பாணம் நீகல் தியேட்டரில் தாக்கமான ஹாலிவுட் படமொன்று பார்த்தேன். “பிளட் அன்ட் சான்ட்” இரத்தமும் மண்ணும் என்பது அதன் பெயர். அன்று மேல் நாட்டில் பிரபலம் பெற்றிருந்த நடிகர் ரைரன் பவர், உலக இளைஞர்களின் கனவுக்கன்னி ரீத்தா ஹேவர்த் நடத்த ஆங்கிலப்படமது.

ஸ்பெயினில் காளை மாடு பிடிக்கும் ஒரு அசகாயகுரனது வீரத்தின் பெறுபேறுகள் பற்றிய படம். தமிழ்நாட்டில் ஜல்லிக்கட்டு என இதைக் குறிப்பிடுவார்கள். மதுரை மாவட்டம் அலங்காநல்லூர் அருகே உள்ள பாலமேட்டில் வருடா வருடம் பொங்கலுக்கு அடுத்த நாள் மாட்டுப் பொங்கல் தினத்தில் அந்த ஜல்லிக்கட்டு விழா நடைபெறுவது வழக்கம். இந்த விழாவில் மதுரை ஜில்லா விவள்ள ஏராளமான கிராமங்களில் இருந்தெல்லாம் காளைகள் வந்து சேரும். இதில் பொத்துகம்பட்டி, சாஞ்சரம் பேட்டை, சரந்தா

ங்கி, கீழ்ச்சின்னம்பட்டி, ஆனையூர், அலங்காநல்லூர், சந்திர வெள்ளாம்பட்டி, வலசை, முடுவார்பட்டி, வீரபாண்டி, சிங்கம்புணரி, அரும்பலூர் ஆகிய ஊர்களைச் சேர்ந்த காளைகள் இடம்பெறுவது ஆண்டாண்டு காலமாக நடைபெறும் சம்பிரதாயச் சடங்காகும். வெளிநாட்டுப் பார்வையாளர்களும் இதில் கலந்து சிறப்பிப்பார்கள். அத்தனை சிறப்பு மிக்க நிகழ்ச்சி இது.

சீறிப் பாய்ந்து வரும் காளைகளை வீரவாலிபர்கள் அடக்கி, மடக்கி, வீழ்த்தி வெற்றி கொள்வார்கள். ஊரெல்லாம் அந்த வீரர்களைக் கௌரவித்துப் பேசுவார்கள். பரிசளித்துக் கௌரவிப்பார்கள். தத்தமது ஊர்களின் வீரப் பிரதாபங்களையெல்லாம் சாங்கோபாங்கமாகப் பேசிப் பேசிக்களிப்படைவார்கள்.

காதல் அரும்புவதும், திருமணங்கள் நிச்சயிக்கப்படுவதும் இந்த விழாவின் பெறுபேறுகாகப் பின்னால் மலர்வதும் உண்டு.

இந்தத் தமிழ் நாட்டுத் தகவல்கள் ஏற்கனவே எனக்கு நன்கு தெரியும். இதன் பின்னணியிலேயே நான் அந்தக் ஹாலிவுட் படத்தைப் பார்த்து ரசித்தேன். புரிந்து கொண்டேன். காளைகளை அடக்கி வெற்றி கொண்டு மகா வீரனாகப் பவனி வந்து கொண்டிருந்த அந்த வீரனை ஒரு பெண் காதலித்தாள். அன்பு செலுத்தினாள். மக்களோ அவன் புகழ் பாடினர். பத்திரிகைகள் எல்லாம் அவனைப் பற்றிய செய்திகளையே பிரசுரித்து அவனது வீரத்திற்கு வழிபாடு செய்தன. இளைஞர்கள் வெறி பிடித்தவர்களைப்போல, அவனது நாமத்தையே ஜெபித்த வண்ணம் வலம் வந்தனர்.

புகழின் உச்சியில் அந்த இளைஞன் ஜொலித்துக் கொண்டிருந்தான்.

 மலர்வகை 7

அந்தக் கட்டத்தில் இன்னுமோர் காளை பிடிக்கும் விழா அறிவிக்கப்பட்டது. யாராலுமே இதுவரை அடக்க முடியாத இந்தக் காளையை அடக்கும் வீராதி வீரன் யார்? என்ற விளம்பரப் பின்னணியுடன் அந்த விழா பிரபலப்படுத்தப்பட்டது.

நமது வீரன் அந்தச் சவாலை ஏற்றுக் கொண்டான். களத்தில் குதித்தான். தன்னைத் தயார்ப்படுத்திக் கொண்டான்.

உசுப்பிவிடப்பட்டதால் மூர்க்கமடைந்து வெறிகொண்டு களத்தில் தியிரிய காளையை நோக்கி விபூகமமைத்துப் போர் தொடுத்தான் அந்த வீரன்.

காளைக்கு வெற்றியா அல்லது அந்த வீரனுக்கு வெற்றியா என சனவெள்ளம் திகைத்து நின்ற வேளையில் தனது பலத்தையெல்லாம் ஒருங்கு திரட்டிய காளை தியிரி வீரனது படியிலிருந்து விடுபட்டு, விடுபட்ட அதே வினாடி, தனது கூரிய கொம்புகளால் சரித்து வீரவாலிபனது வயிற்றுப்பக்கம் செலுத்தி குடலைக் கிழித்துப் பந்தாடி விட்டு சனக் கூட்டத்தை வெற்றி மமதையுடன் ஒரு கணம் நிமிர்ந்து பார்த்து உடலைச் சிலுப்பிக் கொண்டது.

8

சனக்கூட்டம் அப்படியே விக்கித்துப் போய்விட்டது. இந்த மௌனம் சற்று நேரம்தான்.

பின்னர் களமே கையொலிமூலம் தனது ஆரவாரத்தை வெளிப்படுத்தியது. மக்கள் கூட்டம் எழுந்து நின்று இந்த இரத்த வேள்வியை ரஸித்து மகிழ்ந்தது.

இரத்த வெள்ளத்தில் கிடந்த அந்த வீரனது உடலை உடனடியாக பக்கத்தேயுள்ள ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துச் சென்றார்கள்.

களத்தில் காட்சி மாற்றம் இடம்பெற்றது. புதிய இளம் வீரனொருவன் உடனடியாகக் களத்தில் குதிக்கிறான். காளை போக்குக் காட்டுகிறது. இறுதியில் அந்த வாலிபன் அதே காளையை அடக்கி மடக்குகிறான். வெற்றி கொள்ளுகிறான்.

சனங்களின் வெற்றி ஆரவாரக் கரவொலி மெல்ல மெல்ல வைத்தியசாலை வட்டாரத்தை வந்தடைகின்றது.

அதைக் காதால் வாங்கிய வண்ணம் இந்த வீரவாலிபன் மரணத்தை அரவணக்கின்றான். இதில் விசித்திரம் என்னவென்றால் அவனது புகழின் எழுச்சிக் காலத்தில் அவனது இயக்கத்தைத் தனது காதல் மொழிகளால் குளிப்பாட்டிய அந்தக் காதலி புதிய வீரனுக்குக் காற்றில் முத்தத்தைத் தூது அனுப்புகின்றாள்.

இந்தச் சினிமாப்படம் என்னை ரொம்பவும் பாதித்து விட்டது. புகழ், செல்வாக்கு, மக்கள் அபிமானம் என்பவை பற்றியே எனக்குப் புதிய பாடம் கற்பித்துத் தந்தது.

அந்தக் காலம் தொட்டு இன்று வரை புகழை நான் தேடிப் போவதில்லை. புகழின் நிலையாமை பற்றி எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். புகழ்ப்படுவதை விடச் சாதனை செய்வதிலேயே நான் பெரிதும் நாட்டம் கொண்டு உழைத்து வந்துள்ளேன்.

அந்த உள்ளுணர்வுதான் என்னை இதுவரை வழிநடத்தி வந்துள்ளது என்பதை இப்போதும் உணர்ந்து கொள்ளுகின்றேன். அந்தக் காலகட்டச் சந்தர்ப்பத்தில் இன்னொரு சம்பவமும் நடந்தது. இன்றுவரை என் நெஞ்சில் நிறைந்துள்ளது.

ஒரு நாள் மதியம் ஒரு வாலிபன் என்னைத் தேடி வந்தான். இப்படி வருபவர்கள் - தங்களது மனப்பாரத்தை என் தலையில் ஏற்றித் தமது சுமையைக் குறைப்பவர்கள் - அநேகருண்டு.

பிற்காலத்தில் மல்லிகை மலர் வேலை செய்து கொண்டிருந்தேன். ஒரு இள வயசுக் காரர் என்னைத் தேடி வந்தார். வந்தவரை அமரச் சொல்லி எனது வேலைகளையெல்லாம் ஒரு பக்கம் ஒதுக்கிவிட்டு, வந்தவரை விசாரித்தேன். வருகிறவர் யாராக இருந்தாலும் அவர் என்னைத் தேடி - மல்லிகையைத் தேடி - வருகின்றார். அவரைத் தக்க மரியாதையுடன் கௌரவமாக வரவேற்று உபசரிக்க வேண்டுமென்பது எனது நீண்ட காலப் பழக்கம்.

எனவே வந்தவரை வரவேற்றுப் பேச்சுக் கொடுத்தேன். வந்தவர் இலக்கியத்தைத் தவிர, வேறு ஏதேதோ எல்லாம் பேசினார். வெகு விரைந்தாரமாகக் கதைத்தார். முகத்தை முறிக்கக் கூடாது என்பதற்காக நானும் சேர்ந்து நன்றாக நடத்தேன். ஒரு

மணித்தியாலத்திற்கு 'மேலாகி விட்டது. பொறுமையை விழுங்கிக் கொண்ட நிலையில் கடைசியாக அவரிடம் வாய்விட்டுக் கேட்டேன்: "என்னைத் தேடி வந்திருக்கிறீங்க... வந்த சங்கதி என்ன?" முடிவாக அவர் சொன்னார்: "பக்கத்திலேயுள்ள ராஜா தியேட்டரில் படம் பார்க்க வந்தனான். துவங்க இன்னும் நேரம் கிடக்கு. அது தான் உங்களைப் பார்த்துப் பேசிட்டுப் போகலாம் எண்டு வந்தனான்!"

எப்படி இருக்கும் எனக்கு? இப்போது வந்த வாலிபன் அப்படிப் பொழுதுபோக்கும் நோக்கத்துடன் வந்ததாகத் தெரியவில்லை.

மகா மகா சோகத்தை முகத்தில் அப்பிக் கொண்டு அழுவாரைப்போல அவன் என் முன்னால் காட்சி தந்தான்.

அவனைப் பார்க்க எனக்குப் பாவமாக இருந்தது. பரிதாபமாகவும் இருந்தது. யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்திற்கு மிகப் பக்கமாக உள்ள ஒரு சிற்றூரில் இருந்து வந்தவன் அந்த வாலிபன். மிக மென்மையாகப் பேசினான். பண்பாக உரையாடினான். "உங்களைக் கஷ்டப்படுத்த நான் விருப்பவில்லை. இது என்னுடைய சொந்தச் சங்கதி. நீங்கள் கேட்க விருப்பப்படவில்லை என்றால் நான் திரும்ப போகச் சம்மதம்!" என்றான் எடுத்த எடுப்பிலேயே.

அவனது இந்த வினயமான பேச்சு என் மனசைத் தொட்டது. "அப்படியில்லைத் தம்பி, பேசுவம். கொஞ்சம் வேலை கிடக்கு அதுதான் யோசிக்கிறன்".

"உங்கட வேலையை நான் குழப்பேல்லை. நீங்க ஆறதலா எல்லா வேலைகளையும் முடிச்சப் போட்டு வந்தாக் காணும். நான் காவலிருக்கிறேன்" என்றான்.

இப்படிக் குழைந்து, நெகிழ்ந்து பேசுவனை நான் எப்படித் தட்டிக்கழிக்க முடியும்?

வேலைகளை ஒருவாறாக ஒப்பேற்றி விட்டு வந்து அமர்ந்தேன். "தேநீர் குடித்துக் கொண்டே பேசுவோமே?" என நான் அழைத்ததற்கு அவன் திட்டமாக மறுத்து விட்டான். "கொஞ்சம் நல்ல தண்ணி இருந்தால் குடுங்கோ... தாகமாயிருக்கு".

தண்ணீர் பருகிய பின்னர் அவன் என்னை நோக்கிச் சொன்ன முதல் வார்த்தை: "நான் தற்கொலை செய்யலாமெண்டு யோசிக்கிறன்!"

எனது மண்டைக்குள் அணுகுண்டு வெடித்தது. நான் இதை எதிர்பார்க்கவில்லை. திகைப்பை என் முகத்தில் படரவிட்டுக் கொள்ளாமல் நான் அந்த முன்பின் தெரியாத வாலிபனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

"அதுக்காகத்தான் உங்களிட்டை ஆலோசனை கேட்டுப் போகலாம் என வந்திருக்கிறன்!"

அதிர்ச்சியாக இருந்தாலும் அந்த நிலையிலும் மனசு தர்க்கத்திலீடுபட்டு உள்ளாக்குள்ளேயே சிரித்துக் கொண்டது. 'தற்கொலை செய்யிறதுக்கு ஆலோசனை கேட்டு நல்ல ஆளைத்தான் தேடிக் கண்டு பிடித்திருக்கிறான்! - அடிடா, சக்கை!' இந்த நகைச்சுவை உணர்வுக் கலப்புக்காக நான் உடனடியாக வெட்கப்பட்டேன்.

மனசிலே ஆழ்ந்த துயரத்தைச் சுமந்து கொண்டு என்னிடம்

தனது மனப் பாரத்தைச் சொல்லலாம் என வந்தவனின் முன்னால் நான் இப்படி நினைப்பதே அநாகரிகம் என அந்தக்கணமே வருத்தப்பட்டேன்.

அந்த மனவேதனை சொற்களில் தொனிக்க, "தம்பி தற்கொலை செய்யுமுளவிற்கு இந்தச்சின்ன வயசிலே அப்படியென்ன கஷ்டம் வந்து விட்டது? மனந் திறந்து சொல்ல விருப்பமெண்டால் சொல்லும்!" என நான் அவனது துன்பத்தைப் புரிந்து கொண்டவன் பாணியில் என் குரலில் துயரத்தைத் தேக்கி வைத்த வண்ணம் கேட்டேன்.

"அதை விளக்கமாகச் சொன்னால்தான் உங்களுக்கு வடிவாக விளங்கும். நான் நேத்துராவே வீட்டை விட்டு வெளிக்கிட்டுப் போட்டன். ராவெல்லாம் கடைப் படிக்கட்டுகளில் படுத்திருந்தன். நித்திரை வரேல்லை. ஒரே யோசனை. சாகிறதைத் தவிர எனக்கு வேறே மார்க்கமொண்டும் பிடிபடல்லை. அந்த முடிவோடை தான் உங்களைப் பார்த்து யோசனை கேட்டுப்போக வந்தனான்!"

“இப்ப என்னட்டைச் சொல்லும். எதெண் டாலும் இப்ப என்னட்டைச் சொல்லும்? இப்படி அவலமாகச் சாகிற முடிவுக்கு ஏன் வந்தனர்?”

“விவரமாகச் சொல்ல இப்ப எனக்கு மனசில்லை. கேட்டாச் சிரிப்பீங்க. இல்லை யெண்டாத் தடுப்பீங்க. அல்லாட்டி என்னைப் பேசிப் போட்டுத் திரத்தி விடுவீங்க”

மேற் கொண்டு என்னால் தொடர்ந்து பேச இயலவில்லை. சிறிது நேர இடைவெ ளிக்குப் பின்னர் தொடர்ந்து கேட்டேன்: “சரி இப்படியான முடிவுக்கு வந்துவிட்ட பின்னர் என்னைத் தேடி ஏன் வந்தீர்? அதைப் பற்றியாவது சொல்லுமன்?” என அவனது மன அவசத்தை வெளிக்கெண்டு வர நினைத்துத் தொடர்ந்து கேட்டேன்.

“நான் படிக்கிற காலத்திலை உங்க ளைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருந்தன். எங் கடை வகுப்பாசிரியர் படித்தவர். ஆதோடை கவிலை கூட எழுதக் கூடியவர். அவர் ஒரு தடவை உங்களைப் பற்றிச் சொல்லியி ருந்தார். அது என் மனசில நல்லாப் பதிஞ்சு போயிருந்திது. இப்ப இந்தக் கஷ்டம் வந்தி ருக்கிற வேளையிலை உங்கட ரூபகம் தான் உடனே என் மனசிலை தட்டுப்பட்டது. அதுதான் உங்களைத் தேடி வந்தனான். அதோடை நானும் உங்கடை சமுக்கத்தைச் நேர்ந்தவன் தான்!”

“சரி... கண்டிப்பாகத் தற்கொலை செய்வதுதான் உம்மட இறுதி முடிவா? இதிலை மாற்றமெதுவும் இல்லையா? வடிவா யோசித்துப் போட்டுச் சொல்ல வேணும்!”

“சத்தியமா நான் சாகிற முடிவை எடுத்துப் போட்டன். இனிமேலை இந்த உலகத்திலை நானிருந்து வேலையில்லை. அதனால்தான் இந்த முடிவு!”

“சரி, நல்லது. என்னட்டை என்ன யோ சினை கேட்க என்னைத் தேடி வந்தனர்?”

“எப்படி நோவில்லாமல் சாகலாம் எண்டு யோசினை கேட்கத்தான். நான் கேட்கிறது உங்களுக்குப் பகிடியாகத் தெரியுதா? தெரிஞ்சால் வாய் விட்டுச் சொல்லுங்கோ. அதைப் பற்றிப் பறவாயில்லை!”

அவன் தன் முடிவை வெகு சீரியஸாக த்தான் சொன்னான். அவன் தனது இறுதி முடிவைத் திட்டவாட்டமாகத் தீர்மானித்து விட்டவன் போலத் தோன்றினான். நான் இதற்கு எதிராகச் சொன்னாலோ அல்லது புத்திமதி கூறினாலோ உடனடியாகப் புறப்பட்டு விடுவான் போல அந்தரப்பட்டான். பார்வை அங்கும் இங்கும் சுற்றிச் சுழன்றது. நிலையாக இருக்கப் பயப்படுவான் போலத் தென்பட்ட அவன், அடுத்த கணம் அமுது விடுபவன் போலத் தோற்றமளித்தான்.

நான் நிலைமையின் அபாய கட்டத்தை ஓரளவு ஊகித்துக் கொண்டேன்.

முடிவில் அவனுடைய அந்தக் கோரிக்கைக்கு இணங்கினேன். இருவரும் இறுதி முடிவெடுத்துக் கொண்டோம்.

“சாப்பிட்டீரா?” எனக் கேட்டேன்.

எனக்குத் தெரியும் இந்த மனநிலையி லுள்ள ஒருவன் உணவைப் பற்றி அக்க றையே படமாட்டான் என எனக்கு நன்கு தெரியும். இருந்தும் அநுதாபம் தன் மீது உண்டு என அவன் புரிந்து கொள்வதற் காக இப்படிக் கேட்டு வைத்தேன்.

“இல்லை...” என்ப தற்கு அடையாளமாகத் தலையை ஆட்டிக் காட்டினான். எனக்கு மனசுக்குள் வேதனை கலந்த சங்கடம் வயிற்றைக் கலக்கியது. “வாரும் கடைக் குப் போய் ஏதாவது ஒரு வாய் சாப்பிடுவம். எனக்குப் பசிக்கிறது. உம்மை இருத்தி விட்டுத் தனியப் போய்ச் சாப்பிட ஒரு மாதிரியாக இருக்குது!” என்றேன்.

அவன் முகபாவத்தால் மறுப்புத் தெரிவித்தான்.

நான் தொடர்ந்து சொன்னேன்: “இத்த னைக்கும் நான் உம்மோடை ஒத்துழைத் தேன். உம்மட முடிவுக்குக் கூட ஒத்துக் கொண்டேன். இப்ப என்னோட விருப்பத்து க்கு நீர் சம்மதிக்க வேணும். என்னை மதிக்கிறதெண்டால என்னோட வாரும்” என்று சொல்லிக் கொண்டே நான் வெளியே றக் காலெடுத்து வைத்தேன். புறப்படுவ தைப் போலப் போக்குக் காட்டினேன்.

என்ன நினைத்தானோ என்னமோ அவனும் எழுந்து என்னுடன் புறப்பட ஆயத்தமானான்.

நான் விடவில்லை. கூஜாவிலுள்ள தண்ணீர் எடுத்துக் கொடுத்து முகத்தை அலம்பச் சொன்னேன். சீப்புக் கொடுத்து ஒழுங்காகத் தலை சீவ வைத்தேன்.

நேரே தாமோதர விலாசுக்கு அழைத்துச் சென்று சிற்றுண்டி வாங்கி இருவரும் சாப்பிட்டோம். சாப்பிட்டேன் என நான் சொல்வது பொருந்தும். அவனோ “அவக்... அவக்... என விழுங்கினான். சாட்டுக்கு நான் கொடுத்த கோப்பியை அருந்தியவன், பையிலுள்ள லேஞ்சியை எடுத்து முகத்தை அழுத்தித் துடைத்துக் கொண்டு தலை நிமிர்ந்து என்னைப் பார்த்தான்.

அவனுடைய முகத்தில் தெளிவு பிறந்திருந்தது.

பின்னர் இருவரும் தற்கொலை எப்படிச் செய்வது என ஆராய்ச்சி பண்ணினோம். தூக்கில் தொங்குவது அசிங்கம். நாக்கு நீட்டிக் கொண்டு கோரமாகக் காட்சி தரும். ரெயில் முன் விழுந்தால், உடலே சின்னா பின்னப்பட்டுப் போய் விடும். ஒரே இரத்த மாமிசக் குவியலாக முடியும். நஞ்சு அருந்தினால்? தேகம் நீலம் பாரித்து பார்க்கவே அடையாளம் தெரியாமல் உப்பிப் போய் விடும். வேண்டாம், இவைகள்.

முடிவில் தூக்க மாத்திரை சாப்பிட்டு விட்டுப் படுக்கப் போய் விடுவது. இதிலும் ஓர் சங்கடம். டாக்டரின் “பிரிஸ்கிரிபஷன்” இல்லாமல் கடைக்காரன் மாத்திரை தர ஒப்பமாட்டான். களவாக வாங்குவது என்றால் மாத்திரைகள் வீரியமிழந்தவைகளாக இருக்கலாம். சாவுமில்லாமல் வாழ்வ மில்லாத தரிசங்கு சொர்க்க நிலைக்குத் தள்ளப்படலாம்.

இப்படி இருவரும் தேநீர்க் கடையிலிருந்து தற்கொலையின் சாதக பாதக அம்சங்களைப் பற்றி விரிவாக எமக்குள் விவாதித்தோம். இதில் எனக்குள்ள ஓர் அடிப்படைச் சங்கடத்தையும் எடுத்து விட்டேன். ஒருவரின் தற்கொலைக்கு உடந்தையாக இருப்பது கூடச் சட்டப்படி குற்றம். சாக நினைத்தவன் சுலபமாகச் செத்துப் போய் விடலாம். இதன் பின்னணி பின்னர் வெளிப்பட்டால் நானல்லவா கம்பி எண்ண வேண்டும்? அத்துடன் தற்கொலை செய்வதே கோழைத்தனம் என நான் கடந்த காலங்களில்

கருதியதால் மிக நெருங்கியவர்களின் தற்கொலை இறுதிக் கிரிகைகளில் கூட நான் பங்கு பற்றுவதில்லை.

“இதில் முக்கியமரண சங்கதி என்ன வெண்டால் உமது இறுதிச் சடங்கில் கூட நான் கலந்து கொள்ள மாட்டன். இதைப் பற்றிக் கூட நீர் பரவாய் பண்ணக்கூடாது.”

இந்த வகையில் மெல்ல மெல்ல விளக்கமளித்தேன். இவ்வளவு சுலபமாக இப்போது சொல்கிறேனே தவிர, எனக்கு இதற்குள் மரண வேர்வையே வேர்த்து விட்டது. மெல்ல மெல்ல ஆளைதை தேற்றினேன். எனக்கத் தெரிந்த பல உபாயங்களைக் கையாண்டேன். என்னுடைய வளர்ச்சிக் கட்டடங்களில் நான் போராடி வென்ற பல அநுபவங்களைக் கதையோடு கதையாகச் சொல்லி வைத்தேன்.

ஒரு வாரம் சென்று விட்டது. எனது தொழிலகத்தில் சில சின்னச்சின்ன வேலைகளுக்கெல்லாம் ஏவினேன். இருந்தும் மனசுக்குள் இனத் தெரியாத பயமிருந்தது. எனது திட்டம் அந்த இளைஞனுக்குத் தெரிந்து, என்னுடன் முறுகிக் கொள்வானோ என்ற பீதி என்னை அடிக்கடி அலைக்கழித்தது. விழிப்போடிருந்தேன்.

முடிவாகச் சொல்லப்போனால் தற்கொலை என்ற மனநோயால் பீடிக்கப்பட்டு என்னிடம் வந்த அந்தப் படித்த இளம் வாலிபன் இரண்டு வருடங்கள் என்னுடன் என் தொழில் நிலையத்தில் தொழில் நிபுணத்துவம் பெற்று ஒரு சிறந்த தொழில் கலைஞனாக என்னை விட்டுப் பிரிந்து சென்றான்.

பல ஆண்டுகள் கடந்தோடிவிட்டன இது நடந்து.

இன்று மத்திய வயதை அடைந்துள்ள அவர் சிறப்பாகச் சகல செளபக்கியங்களடனும் தனது சொந்தக் கிராமத்தில் வாழ்ந்து வருகின்றார். மக்கள் அனைவரும் ஐரோப்பிய நாடொன்றில் நல்ல நிலையில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர். பொருளாதார ரீதியில் கூட அவர்கள் ஏற்றம் பெற்றவர்களாக இன்று ஜொலிக்கின்றனர்.

இதில் குறிப்பிடக்கூடிய ஒரு முக்கியமான அம்சம் என்னவென்றால் அந்தப்

படித்த அந்தக் கால இளைஞன் அன்று தற்கொலை செய்ய முயன்றற்கான அடிப்படையாகக் காரணம் இன்று கூட எனக்குத் தெரியாது என்பது தான். அதைப்பற்றிக் தெரிந்து கொள்ளவும் நான் எத்தனிக்கவேயில்லை. விரும்பவுமில்லை.

அவர் இன்று ஊரில் பெரிய ஜோதிடர். பிரபலமான சாத்திரியார். எண் சாத்திரத்தில் ஊரைக் கலக்குபவர். என்னை ஒரு தடவை நேரில் சந்தித்தபோது “அண்ணை; எண் சாத்திரப்படி உங்களுக்கு எதிர்காலம் அமோகமான காலம். சுபிட்சமான எதிர்காலம் உங்களுக்காகக் காத்திருக்கிறது. நல்ல புகழ், அமோகமான செல்வாக்குப் பெற்றுத் திகழ்வீர்கள்” என்றார். தொடர்ந்து அவர் சொன்னார்: “உங்களுடைய பிறந்த எண் ஒன்பது, கூட்டெண் ஏழு. இந்த எண் நியூமொரலஜிப்படி இந்த எண் பொருத்தம் மிகப் பிரமாதமாக அமையும் காலம், இந்தக் காலம்!” என தனது எண் சோதிடத்திறமையை எனக்கு விளங்கப்படுத்தினார்.

அவரது நல் லெண்ணத்தை நான் புண்படுத்த விரும்பவில்லை. சும்மா சிரித்து மழுப்பி வைத்தேன். “இதே என்களில்

எத்தனை கோடிக்கணக்கான மக்கள் ஜென்மமெடுத்திருப்பார்கள்?

அப்போது அவர்களுக்கு இந்த எண்கள் என்ன சாதனையை ஏற்படுத்தி விடுகின்றன” எனச் சொல்ல நினைத்தேன். ஆனால் சொல்ல வில்லை.

உழைப்பு; அயராது உழைப்பு; இடை

விடாத சலியாத உழைப்புக்கு என்ன எண்கள் உண்டோ அந்த எண் சாத்திரத்தில் தான் எனக்கு எப்போதுமே நம்பிக்கையுண்டு என மனசிற்குள் எண்ணிக் கொண்டேன்.

யாழ்ப்பாணத்தில் ஆண்டு மலர் வெளியீட்டுவதற்கு அவர் வந்திருந்தார். வெகு கோலாகலமாக நடந்தேறிய இலக்கிய விழா அது. அவர் கலந்து கொண்டதில் எனக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி.

அந்த விழா மேடையில் நின்று பேசும் போது அவரைக் காட்டி வந்திருந்த அனைவருக்கும் அறிமுகப்படுத்தினேன். அவரது இன்றைய வளர்ச்சியின் பெறுபெறுகளைக் கோடி காட்டி அன்றைய சம்பவத்தை மெல்லிசாக நினைவூட்டிப் பேசி முடித்தேன்.

எனக்கோ மனங்கொள்ளாத மகிழ்ச்சி. இன்று. நான் எழுத்தாளனாக இருக்கலாம்; மேடைப் பேச்சாளனாகத் திகழலாம். மல்லிகை ஆசிரியராக மக்களால் போற்றப்படலாம்; நம்பகத் தன்மை மிக்க நண்பனாக மிளிரலாம்.

புலங்காய்...!

ஒரு வாலிபன் எனது வழிகாட்டலுக்கேற்ப எனது சொல்லுக்குக் கட்டுப்பட்டு, அமைய நடந்து ஒரு நல்ல உதாரண மனிதனாக இன்று திகழுகின்றானே அது... அது... ஜென்ம ஜென்மநரத்திற்குப் போதும்...போதும்...!

(வாழ்க்கை வளரும்)

கிரிஷ் கர்னாடுக்கு ஞானபீட விருது ~ 1998

சென்ற ஆண்டுக்கான ஞானபீட இலக்கிய விருது நாடக ஆசிரியரும் நடிகருமான கிருஷ் கர்னாடுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது.

கதை, திரைக்கதை, இயக்கம், நடப்பு, இலக்கியம் ஆகிய துறைகளில் பன்முகத்திறமை வாய்க்கப்பெற்றவர், இவர். அன்னாரைப் பாராட்டி மன மகிழ்ச்சி அடைவதில் மல்லிகை பெருமைப்படுகின்றது.

~ ஆசிரியர்

ஒரு பிரதியின் முணுமுணுப்புக்கள்

- மேமன்கவி -

①

போட்டிகளுக்கு படைப்புக்கள் அனுப்பும் கணிசமான கலை, இலக்கிய நண்பர்களுக்கு தங்களது படைப்புக்கள் மிகவும் உன்னதமானவை என்பதில் நம்பிக்கை இல்லை என்றே எனக்குப்படுகிறது. தங்களது படைப்புக்களின் தராதரம் பற்றிய கணிப்பீடுகளை நடுவர்களுக்கு அனுப்பி அறிந்து கொள்வதில் அவர்கள் ஆர்வமிக்கவர்களாக தெரிகிறார்கள்.

இக்கருத்தை நான் உறுதியாக சொல்வதற்கு என்னிடம் சில ஆதாரங்கள் உண்டு.

கணிசமான போட்டிகளுக்கு படைப்புக்கள் அனுப்பியவர்களும் பரிசு கிடைக்காத பொழுது அல்லது அவர்களது படைப்புகள் முதல் - இரண்டாம் - மூன்றாம் இடத்திற்கு வராத பொழுது நடுவர்களின் நேர்மை அல்லது போட்டி நடத்தியவர்களின் நேர்மை பற்றிய தங்களது விமர்சனங்களை சந்தேகங்களை அவர்கள் வெளியிட தயங்கியதில்லை.

எனக்கு ஒன்று மட்டும் இந்த உன்னதமான படைப்பாளிகளிடம் கேட்க தோன்றுகிறது.

உங்கள் படைப்புகள்

உங்களுக்கு -

உன்னதமானவையாக

உயர்ந்தனவாக தெரியும் பட்சத்தில் உங்கள் படைப்புகளை போட்டிகளுக்கு அனுப்பி அவைகளைப்பற்றிய தராதரத்தை அறிய நீங்கள் துடிப்பது ஏன்?

②

கம்பன் எனக்கு எந்தளவு நெருக்கம்? கவி சக்கரவர்த்தி என்ற வகையில்தான்! ஒரு சமூக அமைப்பில் தோன்றிய கவிஞன்! வேண்டுமானால் - இன்னும் கம்பனின் ஆளுமையை பறைசாற்ற கவிச் சக்கரவர்த்தி என்று அழைப்பது கூட எனக்கு ரொம்பவும் பிடிக்கிறது.

ஒரு செய்யுளின் கட்டமைப்புக்காக வார்த்தைகளை அடுக்காமல் அந்த கட்டமைப்புக்குள் தனது கவிதா பாத்திரங்களின் மனோலயங்களை சொன்ன கவிஞர்கள் எல்லாம் கவிஞர்களில்-மகா கவிஞர்களில் கம்பன் முக்கியமானவர் தான்!

நமது இன்றைய கருத்தியலுக்கு கம்பனின் சிந்தனைகள் எந்தளவுக்கு பொருந்தி வருகின்றன என்பதனை கம்பனை ஓர் ஆய்வு பொருளாக்கி தெரிந்து கொண்டு தான் வருகிறோம்.

ஆனால் - எனக்கொரு சந்தேகம்!

கம்பனை கடவுளாக்கி அவன் பெயரை ஜெயிப்பது சரியா? கம்பனை கவிஞன் என்ற தளத்திலிருந்து இறக்கி விடுவதில் எனக்கு சம்மதமில்லை!

③

சி.சு. செல்லப்பா அவர்களின் மரணச் செய்தியை நம் நாட்டு தினசரி பத்திரிகை வாயிலாக அறிந்த பொழுது அவரை நேரில் பார்க்க ஆசை கொண்டு இருந்த எனக்கு ரொம்பவும் துக்கமாக இருந்தது.

அவரைப் பற்றி எழுதுவதற்கு எனக்கு இலக்கிய வயது போதாது என்றே எனக்கு

தோன்றுகிறது. அவருக்கான அஞ்சலி கட்டுரையை இலக்கிய பெரியவர்கள் எழுதட்டும், இந்த சி.சு. செல்லப்பா அவர்களின் மரணச் செய்தி எனக்கு ஏற்படுத்திய சலனங்கள் பல உண்டு.

சி.சு. செல்லப்பா என்றவுடன் "எழுத்து" சஞ்சிகை நினைவுக்கு வர - எனது வாசிப்பு பயணத்தில் தமிழக சிறு சஞ்சிகைகளின் சில தன்மைகளை யோசித்துப் பார்க்கிறேன்.

நம் நாட்டு படைப்பாளிகளைப் பொறுத்தவரை படைப்புகளை ஆழமாகவும், வீச்சாகவும் படைக்கிறார்கள். ஆனால் படைப்புகளின் தத்துவத்தை - அவர் சார்ந்த கலை - கொள்கைகளை பற்றிய கலந்துரையாடல் களை பதிவு செய்வதில் அதிக அளவு அக்கறை கொள்ளவில்லை என்றே சொல்லத் தோன்றுகிறது. அது கறை அல்ல. ஆனால், தமிழகத்தில் இலக்கிய குழுக்கள் அதிகம் என்பதனால் என்னவோ தனிப்பட்ட சந்திப்பு கள் இலக்கியச் சந்திப்புகளாக மாறி விடுகின்ற சந்தர்ப்பங்கள் அதிகம் எனலாம்.

14

மலர்க்கை

தமிழகத்தில் 70

களின் நடுப்பகுதி வரை சிறுசஞ்சிகைகளில் அச்சந்திப்புகளினூடாக ஏற்பட்ட இலக்கிய விவாதங்கள் சிறப்பான முறையில் பதிவு செய்யப்பட்டன. 80 களுக்கு பிறகு வெளிவந்த தமிழக சிறுசஞ்சிகைகளில் கட்டமைப்புகளின் மறு வாசிப்புகளைப் பற்றிய சிந்தனைகள் பரவலாக விவாதிக்கப்பட்டபொழுது, இலக்கியம் சார்ந்த தனிமனிதர்களின் சார்புநிலைகள் கேள்விக் குறியாக்கப்பட்ட பொழுது தனிமனித சந்திப்பு நிகழ்வுகளில் சிநேகம் இருக்கவில்லை. ஒருவரை ஒருவர் மரியாதைக் குறைவாகத் தாக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள் - இலக்கிய மலர்களால் மலம் துடைக்கப்பட்டன.

இந்த -

அமைப்பியல் வாதிகள்
மேஜிக்கல் ரியலிசவாதிகள்
புரட்சிகர படைப்பாளிகள் கவனத்திற்கு
ஒரு கட்டுரையைக் காட்டலாம்.
மாற்று கருத்துகாரனுக்கு
மரியாதை கொடுக்க முடியும் -
அவனுடன்

சிநேகம் கொள்ள முடியும் என்பதை நிரூபிக்கிறது

அக்கட்டுரை - அது

3-1-99 அன்றைய தினமணியின் இணைப்பான தினமணி கதிரில் மறைந்த சி.சு. செல்லப்பாவைப் பற்றிய தி.க.சி. அவர்கள் எழுதிய கட்டுரை!

மேற்குறிக்கப் பெற்ற "அ" முதல் "பு" வரையிலான வாதிகள், அக்கட்டுரையை மறுபடியும் வாசிக்கலாம், மறுவாசிப்பு மனோ பாவத்தை கொஞ்ச நேரத்திற்கு மறந்து,

(4)

எந்தவொரு விடயத்தையும் இரண்டு அளவு கோல்களுடன் நோக்கலாம். ஒன்று - அவ்விடயம் சரியானது, மற்றையது - அவ்விடயம் பிழையானது.

இன்றைய நமது வாழ்வு நிலையில் எதையும் சகல விதத்திலும் உடனடியாக மறுதலிக்க முடியாத ஒரு சூழலில் இருக்கிறோம்.

சர்வ வியாபாரமாகிவிட்ட ஒரு வளையத்திற்குள் நாம் சிக்கி இருக்கிறோம். ஒரு காலத்தில் நமது கருத்தியல் என நாம் நம்பிக்கொண்டிருந்த தத்துவம், தந்த பார்வை நமக்கு சில தடைகளை ஏற்படுத்தி இருந்ததோ என்ற சந்தேகம் நம்மில் சிலருக்கு வரக்கூடும். அந்தச் சந்தேகம் சரியில்லை என்றே எனக்குப்படுகிறது. அந்தத் தத்துவத்தை அதன் சூழ்நிலையில் பார்க்க நமக்கு நேரம் இருக்கவில்லை என்றே எனக்குச் சொல்ல தோன்றுகிறது. நான் இங்கு நேரம் இருக்கவில்லை என்று சொல்வது காலத்தைத் தான், மனங்கொண்டு சொல்கிறேன்!

அதாவது அன்று நாம் இருந்த காலம் அப்படியான உணர்ச்சிகளுக்கு நம்மை ஆட்படுத்தி இருந்தது.

இன்று நாம் நிதானமாகி விட்டோம்! இன்றைய காலம் சில நேரங்களை நமக்கு கொடுத்து இருக்கிறது.

சில பார்வைகளை நமக்குத் தந்து இருக்கிறது. தைரியத்தையும் கொடுத்து இருக்கிறது.

இன்று தான் - நம்மையே நாமே ஆழமாக பார்க்க ஊடகங்கள் கிடைத்து விட்டன.

நமது நுண்ணிய நுட்பங்களை பெரிதாக்கி நாமே பார்த்துக் கொள்ளும் திரையான அறிவியல் - சிந்தனை வளர்ச்சி யுகத்தில் கலந்து இருக்கிறோம்.

நாம் சார்ந்து நிற்கும் தத்துவம் -

அதன் உள் சுழிவுகள் நமக்கு முழுமையாக இன்றைய காலகட்டத்தில் புரியத் தொடங்கி இருக்கின்றன.

இப்பொழுது - நமது எதிரிகளை கூட நாம் உடனடியாக இனங்கண்டு கொள்கிறோம், அன்று நாம் நமது எதிரிகளை இனங்கண்டு கொள்ள செலவழித்த காலத்தை போல்,

இப்பொழுது நம் மிடம் கால விரயமில்லை.

அதுதான் - நாம் நமது தத்துவத்தை ஆழமாக புரிந்து கொண்டதற்கான வெற்றி!

5

எல்லா சமூக இயக்கங்களிலும் அரசியல் இருக்கிறது என்பது இனி நிராகரிக்க முடியாத அரசியல் ஆகிவிட்டது.

வாசிப்பின் அரசியல்!
பாலியலின் அரசியல்!
விளையாட்டின் அரசியல்!

என சகலவிதமான அம்சங்களின் அரசியலை இனங்காண இன்று தமிழில் சிந்திக்கும் அல்லது அத்தகைய சிந்தனைகளை தமிழில் கொண்டு வரும் முயற்சிகள் தமிழ்சிறு சஞ்சிகை சூழலில் பரவலாக நடைபெற்று வருவது நாம் ஆழமாக சிந்திக்க உதவுகின்றன.

விளையாட்டின் அரசியல் நம் நாட்டில் கிரிக்கெட் ஜனரஞ்சக அந்தஸ்து பெற்ற பொழுது நமக்கு விளங்கியது. சமீபத்தில் பத்திரிகைகளின் ஆணாதிக்க அரசியல் எனக்கு விளையாட்டின் அரசியலினூடாக விளங்கியது.

ஆசிய விளையாட்டு போட்டியில் கன வருஷங்களுக்கு பிறகு நம் நாட்டு

விளையாட்டு வீரர்கள் தங்கப்பதக்கங்களை பெற்றுத் தந்தார்கள். நமக்கு மகிழ்ச்சி என்றால் எல்லையில்லா மகிழ்ச்சி! அதுவும் நம் நாட்டுக் கிரிக்கெட் வீரர்கள் உலகக் கோப்பை பெற்று தந்த சந்தோஷத்தை விட அதிகம் மகிழ்ச்சி எனக்கு.

அந்த சந்தோஷ நேரத்தில் நமது பத்திரிகைகளின் அரசியலை கண்டேன். அது ஆணாதிக்க அரசியல்! அன்றைய விளையாட்டு போட்டியில் இலங்கைக்கு முதலாவது தங்க பதக்கத்தை பெற்று தந்தது உடலியல் ரீதியாக பெண் என இனங்காணப்பட்ட தமயந்தி தர்ஷா எனும் வீரர். ஆனால் - நமது பத்திரிகைகள் இரண்டாவது தங்கப் பதக்கத்தைத் தந்த ஆண் என உடலியல் ரீதியாக இனங்காணப்பட்ட வீரரின் படத்தை முதலாவது படமாக பிரசுரித்தன.

இது - பத்திரிகைகளின் ஆணாதிக்க அரசியல் என்று சொல்வதுதான் சரி!

படைக்கும்பொழுது -

ஒரு படைப்பாளி கொண்டிருக்கும் மனோ நிலையை ஒருவன் அப்படைப்பை படிக்கும் பொழுது பெறுகிறானா? இக்கேள்வி எனக்குள் எழுந்த பொழுது பல வருஷங்களுக்கு முன்,

மலங்கை 15

தருமு சிவராமு, நகுலன் தொகுத்த "குருஷேத்திரம்" தொகுப்பில் ஒரு கட்டுரை நினைவு வந்தது. தருமு சிவராமு அக்கட்டுரையில் என்ன சொல்லி இருந்தார் என்பது முழுமையாக இன்று நினைவுக்கு வரவில்லை. அக்கட்டுரை இக்குறிய்பு எழுதும்பொழுது கைக்கு அருகே இல்லை, என்பது இப்பொழுதைய என் கவலை

மேலே எழுப்பிய கேள்விக்கான பதில் "இல்லை" என்பது தான்!

ஏன் எனில் - ஒரு பிரதி பன்முக அர்த்தங்களைத் தரக்கூடாது என்பதை இப்பொழுது கண்டுபிடித்து இருக்கிறார்கள். அது - சரியா? பிழையா? இப்பொழுது விவாதிப்பதற்கில்லை.

89ஆம் ஆண்டு நான் எழுதிய ஒரு கவிதையை 99 இல் வாசித்தபொழுது அக் கவிதை எழுத்த்துண்டிய அனுபவம் சாடையாக நினைவுக்கு வந்தபொழுதும்

அப்படைப்பை படைத்த மனோநிலையை மீண்டும் என்னால் நினைவுப்படுத்த முடியவில்லை.

இந்த சிந்தனையைப் பற்றி மேலும் ஆழமாகவும் விரிவாகவும் நாம் விவாதிப்பது நல்லதென எனக்கு படுகிறது.

⑥

திரையிசைப் பாடல்களை புதிய இலக்கிய உருவமாக ஏற்றுக்கொள்வதா வேண்டாமா என்பதை விவாதித்து கொண்டிருப்பது பிழையில்லை எனப்படுகிறது. இன்னொரு நூற்றாண்டு வேண்டுமானாலும் யோசிப்போம்! இற்றைவரை நமக்கு கிடைத்து இருக்கும் சங்ககால, சங்கம் மருவிய கால பழந்தமிழ் இலக்கியத் தொகுப்புகள் அளவுக்கு திரையிசைப்பாடல்கள் தொகுப்புகள் அன்று சேர்ந்து இருக்கும். பரவாயில்லை! பாதுகாக்க கம்பியூட்டர் வசதியுடன்தான் சீவிக்கிறோம். நமது ஆய்வின் விரிவாக செய்ய அத் தொகுப்புகள் உதவியாக இருக்கும்.

16

மல்கை

அத்துடன் திரையிசைப்பாடல்களில் இடம்பெறும் அர்த்தம் விளங்காத சொற்களுக்கு திரையிசைப்பாடலாசிரியர் வாலியின் நல்ல நண்பர், இதுவரை சினிமாவுக்கு பாட்டு எழுதாத கவிஞர் கவிக்கோ அப்துல் ரஹ்மானிடம் கேட்டு தெரிந்து கொள்ளலாம்.

இசையை பற்றியும் நான் தெரிந்து கொள்ள என்ன செய்யலாம்? என்ற அந்த ஆய்வு மாணவனுக்கு ஏற்படும் சந்தேகத்தை நிவர்த்தி செய்ய உன்னிகிருஷ்ணனையோ நித்யரீயையோ அணுகலாம்.

அந்த ஆய்வுகள் நடந்து முடியும் வரை - (இடையீடு: அந்த ஆய்வு மாணவன் திரையிசைப்பாடலாசிரியராக மாறி ஆய்வை அரைகுறையில் விட்டு போய்விட்டால், என்ன செய்யலாம் என்பதையும் இப்பொழுது யோசித்து வைப்பது நல்லது).

இந்த திரையிசைப்பாடல்களை - என்ன செய்யலாம்?

சில வழிகள் தெரிகின்றன!

வீச்சான - கனதியான பெரிய இலக்கிய படைப்பாளிகளான நாம் பாத்ருமில் குளிக்கும்பொழுது முணுமுணுத்துப் பயன்படுத்தலாம். இந்த நூற்றாண்டின் இணையற்ற இலக்கிய குமாரர்கள் தங்களது கதைகளுக்கான தலைப்புகளை சினிமா பாடல்களின் முதல் மூன்று சொற்களிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கலாம்.

அத்துடன் - நம் பாடல்கள் கொடுப்பது போல் சரப்பாட்டு முன், சாப்பாட்டு பின் என்பதுபோல நமது செய்தி அறிக்கைகள் சொல்லும் குண்டு வெடிப்புகள், அகால மரணங்கள், பாலியல் வல்லுறவு நிகழ்வுகள் மரண அறிவித்தல்கள் இன்ன பிற - "சா" பாட்டுகளை பாடும் சகல விடயங்களை செவிமடுப்பதற்கு முன்னதாக நம்மை தயார் படுத்திக்கொள்ளுவதற்கும் அல்லது அச்செய்திகளை கேட்டபின் ஏற்படும் சோகத்திலிருந்து விடுபடுவதற்கும் இத்திரையிசைப்பாடல்கள் பயன்படுவது போல் தெரிகிறது. பார்த்தீர்களா? சில வேளை - சில விடயங்கள் மோசமானவையா? நல்லவையா? என தீர்மானிக்கப்படும் முன் ஏதோ விதத்தில் அவை பயன்பட்டு கொண்டிருக்கின்றன என்பது என்னவோ உண்மைதான்!

டொமினிக் ஜீவா சீறுகதைகள்

50 சிறந்த சீறுகதைகளின் தொகுப்பு நூல்

முக்கியமாக பள்ளிக்கூட, கல்லூரி, பல்கலைக்கழக நூலகங்களில்

அவசியம் இருக்க வேண்டிய புத்தகம்

இது ஒரு மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடு

ஒரு புதிய யுகத்தினை நோக்கி

உலக வர்த்தக நிறுவனம் (WTO) போன்ற அமைப்புகளுக்கும், உலகமயமாக்கல் கொள்கைகளும் உலக நாடுகளின், குறிப்பாக சிறிய வளர்முக அரசியல் யாப்புகள் (CONSTITUTION) போன்றவற்றை கேலிக்குரியனவாக ஆக்குகின்றன. ஏற்கனவே அந்நிலையிலிருக்கும் அப்படியான நாடுகளின் பாராளுமன்றங்களையும் (இது நாடாளுமன்றம் என்றிருத்தல் வளரும்), அதன் அங்கத்தவர்களையும் இவை கேள்விக்குறிக்குள் ளாக்குகின்றன. நியூயோர்க், வாஷிங்டன், ஜெனீவா போன்ற இடங்களிலிருந்து எடுக்கும் முடிவுகள் எல்லா நாடுகளையும் கட்டுப்படுத்துவதுடன் வளர்முகநாடுகளையும் வளரவோ, விலகவோ முடியாத இடுக்கிப் பிடிக்குள் சிக்க வைக்கின்றன.

இந்தியா போன்ற நாடுகளிலாவது பல புத்திஜீவிகளின் குழுக்களினதும், தனிப் புத்திஜீவிகளின் முயற்சியினாலும் படங்கள் வரைபு (DUNKLE DRAFT) உருகுவே பேச்சு வார்த்தைகள் (URUGUAY ROUND OF NEGOTIATIONS) வர்த்தக, காப்புவரிக்கட்டண பொது ஒப்பந்தம் (GENERAL AGREEMENT ON TRADE tariffs) வர்த்தகம் பற்றிய புலமைச் சொத்துரிமை (TRADE RELATED INTELLECTUAL PROPERTY RIGHTS TRIPPS) வர்த்தகம் பற்றிய முதலீட்டு நடவடிக்கைகள் (TRADE RELATED INVESTMENT MEASURES - TRIMS) பல்துறை வர்த்தக நிறுவனம் (MULTI LATERAL TRADE ORGANISATION - MTO) போன்றவற்றின் நோக்கங்களும் அவற்றினால் தெற்கு நாடுகளுக்கு ஏற்படப்போகும் தீங்குகள் பற்றி எடுத்துக் கூறப்பட்டது. இதனால் அங்கு பல எதிர்ப்புக்களாவது காட்டப்பட்டன.

லண்டன் பொருளாதாரப் பள்ளியில் கலாநிதிப்பட்டம் பெற்றவரும், இந்திய அரசின் திட்டமிடல் ஆணைக்குழுவின்

ஆலோசகர் பதவி வகித்தவரும், இந்திய ரிசேர்வ் வங்கியில் பிரதி ஆளுனராகவிருந்த வருமான கலாநிதி கே.என். கிருஷ்ணசாமி அவர்கள். "டங்கள் வரைபு" ஒப்பந்தத்தின் திறந்தவர்கள் யாவரையும் சமபலமுள்ளவர்களாகக் கருதுகிறது. இது முற்றிலும் நம்பகத்தன்மையற்றது. வளர்முக நாடுகளின் பொருளாதார இறைமையையும், கொள்கைகளையும் முற்றுமுழுதாக இடருக்குள்ளாக்குகிறது" என்று கூறுவார்.

ஆனால் இலங்கை நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களோ இவ்விடயங்கள் பற்றி ஒன்றும் அறியாது இருளில் ஆழ்ந்திருப்பது போன்ற நிலையில், மிக விரைவாகவும் யாரும் என்ன நடக்கிறது என்று தெரியாத வகையிலும் நம்நாட்டுக்குப் பாரிய தீங்குகளை விளைவிக்கவ

மகேசுகை 17

ல் ஒப்பந்தங்களின் "மக்கள் அரசாங்கம்" சார்பில், முன்னைய அரசாங்கத்தில் இருந்த பலரினும் பார்க்க மிக்க தீவிர முதலாளித்துவப் போக்கும், படுபிற்போக்குவாதக் கொள்கைகளும் கொண்ட அமைச்சர்கள் துணையுடன் கையெழுத்திடப்பட்டுவிட்டன. (வர்த்தகம் பற்றி புலமைச் சொத்துரிமை - TRIPPS, 1995லும் உலக வர்த்தக நிறுவன ஒப்பந்தம் WTO, 1996லும்). இந்தியாவில் இவ் வொப்பந்தத்தால் அரசாங்கத்தின் சார்பில் கையெழுத்திடப்படமுன்னர், மிக்க வாதப் பிரதிவாதங்களும், போராட்டங்களும், விவசாயிகள் சம்மேளனங்கள் (பங்களூர் போன்ற இடங்களில் கார்கின் - Cargill - பன்னாட்டு விதைகள், வளர்ச்சியாளர்கள் நிறுவனம் தீவைத்துக் கொழுத்தப்பட்டது) பொதுவுடமைக்கட்சிகள் ஆகியவற்றினால் மிகப் பெரிய போராட்டங்கள் நடாத்தப்பெற்றன. நம் நாட்டில் பெரிய அளவிலான விவசாயிகள் சம்மேளனங்கள் இல்லாததாலும், அரசில் அங்கம் வகிப்பதினால் போலும் அதன் பிற்போக்குக் கொள்கைகளுக்குத் துணைபோகும் முற்போக்குக்

கட்சிகளும், வாய்ப்போ மெளனிகளாக முடு மந்திரமாக, எதிர்ப்பேதும் காட்டாமலும், மக்களுக்கு இவைபற்றி விழிப்புணர்வைத் தரக்கூடிய விளக்கங்களைக் கூறாமலும் இருந்து விட்டன.

கனடா நாட்டில் நடைபெற்ற மாநாடொன்றில் அமெரிக்க பிரதிநிதியொருவர், ஆசிய நாடுகளின் சந்தையை முற்றுமுழுதாக அமெரிக்க நாட்டுப் பொருட்களுக்கு திறந்துவிட தங்கள் நாட்டு அரசின் முயற்சியின் வேகம் போதாது என்று பேசுகிறார்.

இப்பொருட்கள் கலாசாரத்தையும், உள்ளடக்கிய பொருட்களாயமைந்திருப்பதும், அவை நம் வீட்டுச்சின்னத் திரையிலும் வேண்டாவிருந்தாளியாக புகுந்து விட்டதும் கலையிலக்கியவாதிகள் என்று கூறிக்கொள்ளும் நாம் யாவரும் கருத்தில் கொள்ள வேண்டிய விடயங்கள் ஆகும். கேரளம் போன்ற இடங்களில் “சன்னி ஜோசப்” (Sunny Joseph) போன்ற ஆழ்ந்த கொள்கைப்பிடிப்பும், புத்திஜீவிதமுமிக்க கலைஞர்கள் சட்டம் இயற்றவல்ல சட்டமன்ற அங்கத்தவர்களுக்கு கருத்தரங்குகளை நடாத்தினார்கள். நாம் என்ன செய்தோம்? செய்கிறோம்?

தேசிய யாப்புக்களை இல்லையென்றாற்போலாக்கும் நிலைமையுள்ள இந்நாட்களில் நாம் இன்னும் பிரதேச இலக்கியங்கள் பற்றி கருத்தரங்குகள் நடாத்தி, பழம் இலக்கியங்களைப்பற்றி பட்டிமன்றங்கள் நடாத்தி நேரத்தை வீணடித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். கலையிலக்கியத்திலும் நாம் உலகமயப்படுத்தலை எப்படி எதிர்கொள்ளப் போகிறோம் என்றல்லவா ஆலோசிக்க வேண்டி நேரமிது.

இனி, தமிழ்மொழிபற்றிப் பேசும் போது, கலாநிதி வ. குழந்தைசாமி கூறுவார், “யுனெஸ்கோ” நிறுவனம் 26 துறைகளாகப் பிரித்து வைத்திருக்கும் விடயங்களில் ஒரே ஒரு துறையான தமிழ்-இலக்கியம் பற்றி மட்டுமே நாம் அக்கறை காட்டுகிறோம் என்று இக்கட்டுரையைக்கூட, “மல்லிகை” ஆசிரியர் இலக்கியத்துறைக்குள் வரவில்லையென்று பிரசுரிக்கத் தயங்கலாம். ஆனால் உலகமயமாக்கல் நாம் விரும்பியோ? விரும்பாமலோ, எதிர்த்தோ, எதிர்க்காமலோ நம் எல்லோரது வாழ்க்கையிலும்,

இல்லத்துக்குள்ளும் நுழைந்தபின்னர், மானுட மேம்பாட்டுக்காக, மனிதநேயத்துடன் செயல்படுபவர்களென எம்மைப்பற்றிக் கூறிக்கொள்ளும் நாம், இவ்விடயத்திலிருந்து ஒதுங்கிக் கொள்ளலாமா? பூனை கண்ணை முடிக்கொண்டால் பூலோகம் இருண்டு விடுமா? இல்லையேல் நாம் “இலக்கியம்” என்று சில வழிமுறைகளை வகுத்துக்கொண்டு கதை பண்ணக் கொண்டிருக்கிறோமா? ஓரளவு கதை எழுதுவதிலோ, கவிதைபடைப்பதிலோ தேர்ச்சி வந்தவுடன் அவற்றை தொடர்ந்து அழகாக பண்ணிக் கொண்டிருப்பது (இங்கேதான் தமிழ்நாட்டில் பயன்படுத்தும் “பண்ணுகிறேன்” என்ற சொல்லை ஒழுங்காகப் பிரயோகிக்கக் கிடைத்தது), வார்த்தைகளில் சித்துவிளையாட்டு செய்து கொண்டிருப்பது எதற்குதவும்?

இப்படியான மிகவும் பிற்போக்கான நிலையில் இருக்கும் நாம் விழித்தெழாமல், புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்களினாற்றான் தமிழ்மொழி ஜீவித்திருக்கப் போகிறதென்றோ, தமிழ் இலக்கியம் முன்னெடுத்துச் செயல்படப் போகின்றதென்றோ பிதற்றுவதில் பயனெதுவுமில்லை. அது போலவே ஸ்ரீசரலஷம், பின் நவீனத்துவம் என்றெல்லாம் பேசுவதும் பலனிருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

இனி நம் வாழ்வின் இன்றைய காலகட்டத்தின் மிகமுக்கிய கூறான இன்னொரு விடயம் பற்றியும் நாம் கவலைப்படுவதாகத் தெரியவில்லை. தன் வீட்டுக் கதவைத் தட்டினால் தவிர அதாவது தமிழர் என்ற ஒரே காரணத்துக்காக “மனித கௌரவம்” எதுவுமின்றி நடாத்தப்படும் நாம், அந்த மனிதகௌரவத்திற்காக துன்புறுத்தல், சித்திரவதை, போக்குவரத்துத்தடை, தங்குதல், தவித்தல் போன்ற தடைகளுக்கெதிராக உக்கிரமாக நேரிடையாகவும், இலக்கியம் வழியாகவும், போராடாமல் தமிழ் பற்றியும், தமிழ் இலக்கியம் பற்றியும், எழுதியும் பேசியும் என்ன பிரயோசனம்? இது மிகக் கேவலமான நிலையல்லவா? நாம் தமிழ்ரெனக் கொண்டிருந்து வாழ்ந்திருந்தால் நன்றோ? (அப்படியான அமைச்சர்களும் எம்மிடையே இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள்).

இவை பற்றியெல்லாம் சிந்திக்காமல் உலக அரங்கில் விண்கலவேகத்தில் நிகழ்வுகள் நடைபெறும்போது கட்டை வண்டிவேகத்தில் செயல்பட்டு என்ன பயன் கிடைக்கப்போகிறது?

இந்த மண்ணில் இலக்கிய சுவைஞர்கள்னால்
வியந்து போற்றப்படுவது மல்லிகை. அந்த இதழின்
34 வது ஆண்டு மலருக்கு எமது வாழ்த்துக்கள்!

SURIYA TEXTILES & MILLS (PVT) LTD.

32/34, 3rd Cross Street,

Colombo - 11.

T.P : 336977, 438494, 449105

Fax : 438531

தேசிய நல்லிணக்கமும் எழுத்தாளர் புரிந்துணர்வும் திக் குவல்லை கமால்

இன நல்லுறவு எம்மைப் பொறுத்த மட்டில் கட்டாய தேவையாகிவிட்டது.

இதைப்பற்றி இன்று பேசாதவர்களில்லை; பேசாத இடமுமில்லை. செயற்கைத் தனமான சில நடவடிக்கைகளும் கூட அவ்வப்போது அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது.

அடிமட்ட மக்கள்... படித்தவர்கள்... பள்ளிச்சிறார்கள் மத்தியிலிருந்து ஊட்டமிட்ட செயற்பாடு உணர்வுபூர்வமாக அமுலாக்கப்படுமாயின் எதிர்காலம் ஆரோக்கியமாக அமையுமென்பதில் சந்தேகமில்லை.

20

மலங்கை

விவசாயிகள்... தொழிலாளர்கள்... மாணவர்கள்... விளையாட்டு வீரர்களென்று பரிமாற்ற அடிப்படையில் சில செயற்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்படுவதை நாமறிவோம்.

ஒரு சமூகத்தின் ஆத்மாவாகக் கருதக்கூடிய எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் இந்த உறவு மிக அவசியமென்பதில் இரண்டு கருத்து இருக்க முடியாது.

ஆத்மாவின் எஞ்சினியர்களான இலக்கியவாதிகள் மொழி என்ற தடைக்கல்லைத் தாண்டி, புரிந்துணர்வோடு கலந்தாலோசித்துச் செயற்படுவார்களாயின் இந்த மண்ணில் சமாதானத்தையும் சுபீட்சத்தையும் வெற்றிகரமாக நிலைநாட்டி விடலாம்.

இந்த நம்பிக்கைக்கு வலுவூட்டும் வகையில் அண்மைக் காலத்தில் பல நிகழ்வுகள் வெளிச்சம் காட்டுவதை குறிப்பிடாமலிருக்க முடியாது.

மனித உரிமை - சமாதானம் - இலக்கியம் என்று செயற்படும் "ஜனசங்கத்தாய்" களுத்துறை மாவட்ட எழுத்தாளர்களை பாணந்துறையில் ஒன்று கூட்டியிருந்தது.

இந்து கலாச்சார திணைக்களத்தின் ஒத்துழைப்போடு சாகித்திய மண்டல தமிழ் இலக்கியக் கமிட்டி திரட்டிய எழுத்தாளர் குழு அங்கு வந்து சேர்ந்தது.

பரஸ்பர கருத்துரையும் கலந்துரையாலுமாக முழுநாளும் நகர்ந்தது. விடை பெறும் நேரத்தில் இத்தகைய நிகழ்வுகள் பரவலாக நாடெங்கும் நடைபெறுமானால் எமது கனவு நனவாகும் என்ற உணர்வுடனேயே அனைவரும் விடைபெற்றனர்.

இந் நிகழ்ச்சியில் சிவகுருநாதன், தில்லைநடராசா, செ.யோகநாதன், ப.ஆபீன், ராஜபூர்காந்தன், ரத்னசபபதி அய்யர், டொமினிக் ஜீவா, எஸ்.கே.பீரிஸ், தயாரத்தன் தலவெல, ஷெல்டன் பீரிஸ், பி.மித்ர ஆர்ச்சி, லலித் புஷ்பகுமார, ஏ.இக்பால், மொயின் ஸமீன், கலைவாதி கலில் முதலான தமிழ், சிங்கள மொழி எழுத்தாளர்கள் கலந்து கொண்டனர்.

இந்தச் சூட்டோடு சூடாக இலக்கிய மாதமாகிய செப்டெம்பர் முற்பகுதியில் மக்கள் எழுத்தாளர் இயக்கம் நுகேகொடையில் எழுத்தாளர் ரசிகர் சந்திப்பொன்றை ஏற்பாடு செய்திருந்தது.

"சம்பிரதாய விழாவாக அமையாமல், புதிதாக ஏதாவது செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் எழுத்தாளர் ரசிக்களை ஒன்றுகூட்டி சுயமாக இயங்கவிடும் ஒரு நிகழ்வாக இதனை ஒழுங்கமைத்தோம்." என்று இயக்கச் செயலாளர் கமல் பெரேரா ஆரம்பத்திலேயே எடுத்துக் கூறினார்.

அவர் கூறியபடி திறந்த முற்றவெளியிலே கவியரங்கு, கேள்வி-பதில், பரிசளிப்பு, நூல்அறிமுகம், இலக்கியவாதம் இப்படி பல்வேறு நிகழ்ச்சிகள் ஆங்காங்கே இடம்பெற்றன. விரும்பியவர்கள் விரும்பிய

விடயத்தில் பங்குகொள்ளலாம் என்றாலும் எழுத்தாளர்கள் தங்களுக்கிடையே, கலந்துரையாடுவதிலேயே அதிக அக்கறை காட்டினர்.

இந்த நிகழ்வில் தமிழகத்தைச் சேர்ந்த கலாநிதி ராகு தற்செயலாகக் கலந்துகொண்டார். விரும்பிய எழுத்தாளரிடம் கேள்விகேட்கும் சந்தர்ப்பத்தில் அவர் ஒரு கேள்வியைக் கேட்டு சூடான வாதத்துக்கு வழிவகுத்தார்.

அவர் கேட்ட கேள்வி இதுதான். “இனப் பிரச்சனை தொடர்பாக எழுந்துள்ள அவலங்கள்... மாற்றங்கள்... திருப்பங்களை பதிவு செய்யும் வகையில் சிங்கள மொழியில் ஆக்க இலக்கியங்கள் எழுந்துள்ளனவா?

இதற்குப் பதிலளித்த எஸ்.ஜி. பஞ்சி ஹேவா “இங்கே பல எழுத்தாளர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் இல்லாத இடத்தில் இப்படியொரு கேள்வியைக் கேட்டிருந்தால் நல்லதொரு பதிலை சொல்லியிருக்க முடியும்” என்றாரே பார்க்கலாம். பலரை அது சுள்ளென்று குத்தியிருக்க வேண்டும்.

பந்துல ஜயவர்தனா, ரி.எஸ்.எஸ். மயா துன்ன, மடுல்கிரிய விஜேரத்தன போன்றவர்கள் அவருடைய கருத்தை மறுத்து மேடை நாடகம், டெலிநாடகம், நாவல், கவிதை போன்றவற்றுக்கூடாக இனப்பிரச்சனை அலசப்பட்டுள்ளதென்பதை படைப்புக்களின் பெயர் குறித்து எடுத்துக் காட்டினார்.

வித்தியாசமான பாணியிலே நடந்த இந்த ஒன்றுகூடலிலே ஆரியவன்ஸ் ரணவீர, நவகத்தேகம, ஜயதிலக கம்மல்லேவீர, பியசேன கஹதகமகே, போன்ற பிரபல சிங்கள எழுத்தாளர்களும் கா. சிவத்தம்பி, சோ.தேவராஜா, நீர்வை பொன்னையன், தெளிவத்தை ஜோசப், முகம்மது சமீம், சோமகாந்தன் போன்ற எழுத்தாளர்களும் ஊடகத்துறை சார்ந்தோரும் கலந்து கொண்டனர்.

அரசு இலக்கிய விழாவின் ஓர் அங்கமாக மாத்தளையில் மூன்று நாட்கள் நடைபெற்ற சாகித்திய கலா பிரசாதனியை எவரும் மறந்து விட முடியாது.

“சிங்கள-தமிழ் இலக்கிய கர்த்தாக்களின் அந்யோன்ய உறவு” “இனப் பிரச்ச

னையில் இலக்கிய கர்த்தாக்களின் கடமை” என “இரு அமர்வுகளை ஏற்பாடு செய்திருந்தது.

இங்கு குணசேன விதான, கே.ஜயதில, ராகுலன், கே.என்.ஓ.தர்மதாஸ, டொமினிக் ஜீவா, க.நாகேஸ்வரன், திக்குவல்லை கமால், அந்தனி ஜீவா, தெளிவத்தை ஜோசப் போன்றோர் கருத்துரை வழங்கினர்.

மூன்று நாட்கள் தங்குவதற்கு எழுத்தாளர்களுக்கென்றே பிரத்தியேகமான ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. நிகழ்ச்சி நிறுவுக்கு அப்பால் பல்லின எழுத்தாளர்களும் பல்வேறு விடயங்கள் தொடர்பாகக் கலந்துரையாடியதை அவதானிக்க முடிந்தது.

மாத்தளை இலக்கிய நண்பர்களான மரைக்கார், ஹமீத், பீர்முகம்மது, புவாஜி, பண்ணாமத்துக் கவிராயர் போன்றவர்கள் எழுத்தாளர்களை அடிக்கடி சந்தித்து, அழைத்துச் சென்று, விருந்து படைத்து, கலந்துரையாடியதோடு... மாத்தளையில் ஒரு முழுநாள் இலக்கிய ஒன்றுகூடலுக்கும் முன்னறிவிப்புச் செய்தனர்.

மேற்படி விழாவுக்கு கொழும்பிலிருந்து எழுத்தாளர்களை ரதபவனியில் அழைத்துச் சென்றதும், இலக்கிய அரட்டையோடு பயணம் தொடர்ந்ததும் மறக்கமுடியாத அனுபவங்களாகும்.

இவை எல்லாவற்றுக்கும் மகுடம் வைத்தாற்போல் கொழும்பில் மக்கள் எழுத்தாளர் முன்னணியின் ஏற்பாட்டில் நடந்த டொமினிக் ஜீவாவின் கதைகளின் மொழி பெயர்ப்பான “பத்திர பிரசுதிய” அறிமுக விழா அமைந்தது. ஒரு தமிழ் எழுத்தாளரின் நூலை ஒரு சிங்கள எழுத்தாளர் அமைப்பு முன்னெடுத்து நடாத்திய வரலாற்றுப் பெருமை இதற்குள்ளே புதைந்து கிடக்கிறது.

பொதுநூலக அமைப்பில் இடம்பெற்ற இவ்விழாவில் எழுத்தாளரும் கலாசார பிரதியமைச்சருமான ஏ.வீ.ஸூரவீர உரையாற்றுகையில் “பல்லாண்டுகளுக்கு முன் கொரஸ்ஸ விகாரைக்குச் சென்று தமிழ் எழுத்தாளர்கள் குழு ரத்னவன்ஸ் தேரர் தலைமையில் நடாத்திய நிகழ்ச்சி எனக்கு ஞாபகம் வருகிறது. அதேபோல் யாழ்ப்பாணத்திலே

சிங்கள எழுத்தாளர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட வரவேற்பும் நினைவிலிருந்து அகலவில்லை. அண்மையில் மாத்தளை விழா விலே டொமினிக் ஜீவாவின் பகிரங்க உரை, சமாதானத்தை வேண்டி நிற்கும் அனைவர் உள்ளங்களிலும் எதிரொலித்த வண்ணமுள்ளது.

“மல்லிகை மூலமாக சிங்கள எழுத்தாளர் பலருடைய படைப்புக்களை ஜீவா வெளிக் கொணர்ந்தார். இன்று இடம்பெயர்ந்து யாழ்ப்பாணம் போகமுடியாத நிலையிலும் ஜீவா தன் பணியைத் தொடர்கிறார். இத்தகைய ஒருவருக்கு இன்றுதான் நாம் சிறு அறிமுகவிழாவொன்றைச் செய்கிறோம்.

“நம் அனைவரதும் இடைவிடாத முயற்சியின் காரணமாக நல்லபல விளைவுகள் இப்போது அறுவடையாகின்றன.

“எமது கலாசார அமைச்சில் மொழி பெயர்ப்புப் பிரிவொன்று ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழ்-சிங்கள இலக்கியப் படைப்புகளை மொழிபெயர்த்து வெளியிடவே இப்பிரிவு தொடங்கப்பட்டுள்ளது. இத்துறையில்

புலமையுள்ளவர்கள் எவராக இருந்தாலும் அவர்களுக்காக கதவுகள் திறந்தே உள்ளன.

“சிங்கள மக்களைப் புரிந்து கொண்டு இவ்வளவு காலமாக ஜீவா பணியாற்றினார். இந்தப் புத்தகத்தின் மூலமாக சிங்கள மக்கள் அவரைப் புரிந்து கொள்ள ஒரு சந்தர்ப்பம் வாய்த்துள்ளது” - என்றார்.

எழுத்தாளர்கள், உயரதிகாரிகள், வெளியீட்டாளர்கள் குழுமிநின்ற அங்கு டொமினிக் ஜீவாவின் ஏற்புரை உருக்கமாக அமைந்தது.

மேலே தொட்டுக்காட்டிய சில நிகழ்ச்சிகள் நம்பிக்கை நட்சத்திரங்களாக ஒளி வீசுகின்றன. இது படிப்படியாக வளர்ச்சியும் பரவலும் அடைய வேண்டியது அவசியம். இதற்கு அரசும்... அரச சார்பற்ற நிறுவனங்களும் தனிமனிதர்களும் பங்களிப்புச் செய்தேயாக வேண்டும்.

நல்ல நோக்கங்களும் அதை அடிச்சரடாகக் கொண்ட ஓயாத உழைப்பும் தோல்வியடைந்ததாக வரலாறு இல்லையே!

Happy Photo

Excellent Photographers
for
Wedding
Portraits
&
Child Setting

300, Modera Street,
Colombo - 15.
T.Phone : 526345

ஈழத்துத்தமிழிலக்கியத்தில் ஈழகேசரியின் பங்களிப்பு

செங்கை ஆழியான் க. குணராசா

1930 ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 22 ஆம் திகதி “ஈழகேசரி” என்ற வார ஏடு வெளிவரத் தொடங்கியது. ஈழத்தின் அரசியல், சமூக, பொருளாதார, இலக்கிய வளர்ச்சியில் மிக்க அக்கறையோடு இருபத் தொட்டாண்டுகள் தொடர்ந்து வெளிவந்த ஏடு ஈழகேசரியாகும். நவீன இலக்கியத்தின் கருக்கட்டல் தொடங்கியிருந்த ஒரு கால கட்டத்தில் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு ஆரோக்கியமான தடமும் தளமும் அமைத்துக் கொடுத்ததோடு ஆக்கவிலக்கிய கர்த்தாக்களை இனங்கண்டறியத்தந்த பெருமையும் ஈழகேசரிக்குரியது. ஒரு காலகட்டத்தின் இலக்கிய சக்தி ஈழகேசரியெனின் அது ஒரு போதும் குறைவான மதிப்பீடன்று.

1. ஈழகேசரியின் தோற்றம்

ஈழகேசரிப் பத்திரிகையின் பிதாமகரான குரும்பசிட்டி நா. பொன்னையா ஈழத்துப் பிரமுகர்கள் வரிசையில் மிக முக்கியமானவர். ஈழகேசரிப் பத்திரிகை மூலம் தனது சமூகத்திற்கு அளப்பரிய தொண்டாற்றிய இப்பெரியார் 1926 இல் சுன்னாகத்தில் ஒரு புத்தகசாலையையும், 1928 இல் திருமகன் அச்சகத்தையும் ஆரம்பித்தார். நல்லதொரு பத்திரிகை ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்ற வேணவாவின் பயனாக ஈழகேசரியைத் தொடங்கும் திட்டம் வகுக்கப்பட்டது. டொனமூர் அரசியற்திட்டம் நஷ்டமுறைக்கு வந்த காலம். தமிழ் மக்களுக்குப் பாதகமான நடைமுறைகளை விமர்சிப்பதற்கும், மக்கள் முன் அக்கருத்துக்களைக் கொண்டுவருவதற்கும், ஒரு பத்திரிகை அவசியமென உணரப்பட்ட வேளை, பொன்னையா அவர்கள் ஈழகேசரியை ஆரம்பித்தார். சர்வதேச வாக்குரிமை கிடைக்கவிருக்கும் தருணத்தில் ஒரு தேசிய வெளியீட்டின் முக்கியம் உணரப்பட்டதாகப் பொன்னையா குறிப்பிடு

கிறார். அரசியல் அடிமைத்தனத்திற்கும் அந்நிய மோகத்திற்கும் எதிராக மக்களின் கருத்தினை உருவாக்க வேண்டிய அவசியமிருந்தது.

ஈழகேசரி முதலாவது இதழ் தன் குறிக்கோளைப் பின்வருமாறு ஆசிரியத் தலையங்கத்தில் கூறுகின்றது: “அடிமைக் குழியிலாழ்ந்து அந்நியர் வசப்பட்டு அறிவிழந்து மொழிவளங்குன்றி, சமய மிழந்து, சாதிப்பேய்க்கு ஆட்பட்டு, சன்மார்க்க நெறியிழந்து, உன்மத்தராய், மாக்களாய் உண்டு உறங்கி வாழ்தலே கண்ட காட்சியெனக் கொண்டாடுமிக் காலத்தில் எத்தனை பத்திரிகைகள் தோன்றினும் மிகையாகாது.”

மலையகை 23

குரும்பசிட்டி நா. பொன்னையா ஆரம்பித்த இப்பத்திரிகைக்கு ஈழகேசரி எனப் பெயர் வைக்கப்பட்டமைக்கான காரணம் மிகத் தெளிவானது. சேர். பொன்னம்பலம் இராமநாதன் அவர்களின் நினைவாக அவர் உயிர் வாழும் காலத்திலேயே இப்பெயர் சூட்டப்பட்டது.

“...எமது தேச நன்மைகருதித் தமது தள்ளாத கிழ்ப்பருவத்தில், நம்முற் செல்லு தற்கியலாத நிலையிலும் மனைவி மக்களைத் துணைகொண்டு சாகரங் கடந்து எங்களை ஆள்பவர்களிடம் எங்கள் குறைகளை நிவர்த்திக்க வேண்டிச் சென்றிருக்கும் எங்கள் தாதாவும், தனக்கென வாழாப் பிறர் குரியானது தயாளவள்ளலும், அருட் கொடை அண்ணலும், அன்னை பணியின ரிய சிங்கேறுமாகிய இலங்கைச் சிங்கம் (ஈழகேசரி) கௌரவ சேர் பொன்னம்பலம் இராமநாதன் அவர்கள் பாரி சமேதரமாய் இங்கிலாந்து சென்றதற்கறிகுறியாகவே “ஈழகேசரி” என்னுந் திருநாமம் புனைந்து

இந்த வெளியீட்டை அன்னாருக்கு அர்ப்பணஞ் செய்து வெளியிட்டுள்ளோம்” என ஈழகேசரியின் முதலாவது இதழ் பேசுகிறது.

ஈழகேசரி தொடர்ந்து 1958 ஜூன், 06 ஆம் திகதிவரை வெளிவந்தது. ஈழகேசரியின் வெளியீட்டாளராகவும், ஆசிரியராகவும், ஆரம்பத்தில் அமரர் நா. பொன்னையா விளங்கினார். நான்காண்டுகளின் பின்னர் திரு.சோ. சிவபாதசுந்தரம் ஈழகேசரியின் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். அதன் பின்னர் அ.செ.முருகானந்தம் சிலகாலமும், அவரினை அடுத்து இராஜ அரியரத்தினமும் ஈழகேசரியின் ஆசிரியர்களாகக் கடமை ஆற்றினார். அமரர் நா. பொன்னையாவின் மரணத்திற்குப் பின்னர் வெளியீட்டாளராக முத்தையா சபாரத்தினம் என்பாரும், ஈழகேசரியின் இறுதிவரை இராஜ அரியரத்தினம் அவர்களும் ஆசிரியராக விளங்கியுள்ளனர்.

2. ஈழகேசரியின் இலக்கியப்பணி

நமது பழந்தமிழ் இலக்கியங்களை வாரி வழங்கியதோடு நவீன இலக்கியத்தின் வருகைக்கும் செழுமைக்கும் ஈழகேசரி தன்

கதவுகளை அகலமாகத் திறந்து விட்டிருந்தது.

ஒரு பக்கம் பண்டிதர்களும் வித்துவான்களும் இலக்கியத்தின் பழைமையைப் பேணும் கட்டுரைகளை எழுதிக்கொடுக்க, மறுபுறம் நவீன புனைகதையாசிரியர்களும் கவிஞர்களும் தம் பங்களிப்பினைக் குறைவின்றி வழங்கி வந்துள்ளனர். மகாவித்துவான் சி.கணேசையர், சு. நவநீதக்கிருஷ்ண பாரதியார், சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், வே. மகாலிங்கசுவம், புலவர் மு.நல்லதம்பி, பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை முதலானோர் இலக்கியக்கட்டுரைகளைச் சுவைபடத் தந்தனர். மறுபக்கம் நூற்றுக்கணக்கான நவீன இலக்கியப்படைப்பாளிகள் தம் ஆக்கங்களை ஈழகேசரியில் தவழவிட்டனர்.

தமிழகத்திற்கும் ஈழத்திற்குமிடையில் இலக்கியப் பாலமிட்ட சேவை ஈழகேசரிக்குரியதாகும். ஈழகேசரி ஆசிரியர் பொன்னையா அவர்கள் இந்தியா சென்று அங்குள்ள அரசியற் தலைவர்கள், பத்திரிகை ஆசிரியர்கள், எழுத்தாளர்கள், ஆகியோரின் நட்பையும் ஆதரவையும் பெற்றிருந்தார். ராஜாஜி இராஜகோபாலாச்சாரியார், நாமக்கல் கவிஞர் இராமலிங்கம்பிள்ளை,

கவிமணி தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை, கல்கி கிருஷ்ணமூர்த்தி, ஆனந்தவிகடன் வாசன், தினமணி சொக்கலிங்கம் முதலான தமிழறிஞர்கள் ஈழகேசரிக்கு ஆதரவளித்து வந்தனர். ஈழகேசரியின் தலையாய சேவையைப் பாராட்டி வந்துள்ளனர். தமிழகக் கவிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள், ஆகியோரின் படைப்புக்கள் ஈழகேசரியில் வெளிவந்தன.

3. ஈழகேசரியின் பணிகள் பத்திரிகைச் சிறப்புகள்

3.1 ஈழகேசரி 1930 இலிருந்து தெளிவான ஓர் அரசியற்கொள்கையை முன்னெடுத்துள்ளது. சேர்.பொன். இராமநாதன் அரசியற் கருத்துக்களையும் காந்தியக் கருத்துக்களையும் அது முன்னெடுத்துள்ளது.

3.2 தமிழ் சமூகத்தில் சாபக்கேடாகக் கவ்வியிருக்கும் முடநம்பிக்கைகளுக்கு கெதிராகவும், சாதிய அடக்கு முறைகளுக்கு எதிராகவும், கட்டுரைகளையும், சிறுகதைகளையும் வெளியிட்டுள்ளது. குறிப்பாகச் சாதிய அடக்கு முறைக்கு எதிராகக் குரல் தந்துள்ளது. ஆலயப் பிரவேசம், சமகல்வி வாய்ப்பு என்பனபற்றி, 1930-40 களில், முற்போக்கான கருத்துக்களை முன் வைத்திருக்கின்றது.

3.3 பழந்தமிழ் இலக்கியத்தைத் தக்கவாறு மக்களுக்குச் சுவைபடக் கட்டுரைகளாகப் படைத்துள்ளது.

3.4 ஈழகேசரி காலகட்டத்தில் வெளிவந்த சகலதுறைசார்ந்த நூல்களையும் ஈழகேசரி மக்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வந்துள்ளது. ஒவ்வொரு இதழிலும் “நமது வாசிகசாலை” என்ற பகுதிக்கு மிக முக்கியத்துவம் கொடுத்து, தக்க அறிஞர்களால் நூல்கள் மதிப்புரை செய்யப்பட்டுள்ளன. ஈழகேசரியின் பணிகளில் நூல் அறிமுகம் ஒரு பிரதானமானதென நான் கருதுகிறேன். ஈழத்தில் வேறெந்தப் பத்திரிகையும் இவ்வாறு ஒழுங்காகவும் இட

யறாதும் நூலறிமுகம் செய்தது கிடையாது.

3.5 ஈழகேசரி ஆரோக்கியமான கல் வியை வளர்ப்பதில் கவனம் செலுத்தி வந்துள்ளது. கல்வி அனுபந்தம் ஒன்றினை ஒவ்வொரு வாரமும் பிரதான பத்திரிகையுடன் இணைத்து வழங்கி வந்துள்ளது. அதில் வெளிவந்த ஆக்கங்கங்கள் உண்மையில் மாணவருலகிற்குப் பெரும் துணையாக இருந்துள்ளன. ஈழத்தின் பிரபல எழுத்தாளர்கள் கல்வி அனுபந்தத்தில் தான் எழுதப் பழகினார்கள்.

3.6 யாழ்ப்பாணச் சுப்பிரீம்கோர்ட் வழக்குகளைச் சுவைபட அக்காலத்தில் வழங்கிய பெருமை ஈழகேசரிக்குள்ளது. பிரபல கொலை வழக்குகள், பெண் கடத்தல் வழக்குகள் என்பன ஈழகேசரியில் முக்கியம் பெற்றிருந்தன. சுப்பிரீம்கோர்ட் வழக்குகளிற் சாதிப்பெயர்கள் அப்படியே பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பது ஈழகேசரிக்கு ஒரு கருமபுள்ளியாக இருக்கின்றது.

3.7 மேலைத்தேய அக்கரை இலக்கியங்கள் பல தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு ஈழகேசரியில் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன. நாடகங்கள், சிறுகதைகள், நாவல்கள் அவ்வாறு வெளிவந்திருக்கின்றன. இலங்கையர்கோன் சி. வைத்தியலிங்கம், இராஜ அரியரத்தினம் ஆகியோர் மொழிபெயர்ப்புப் பணியைச் செய்துள்ளனர்.

3.8 நவீன ஆக்கவிலக்கியத்திற்குக் களம் அமைத்த பெருமை ஈழகேசரிக்கேயுரியது. நூற்றுக்கணக்கான புனை கதாசிரியர்களை ஈழகேசரி தமிழுலகிற்குத் தந்துள்ளது. இப்பணி சற்று விரிவாக நோக்கப்பட வேண்டும்; நோக்குவோம்.

4. ஈழகேசரியும் புனைகதைத்துறையும்

ஈழகேசரியில் பல தொடர்கதைகள் வெளிவந்துள்ளன. அவற்றில் சில வடிவில் நாவல்களாகவும் சில குறுநாவல்களாகவும்

இருக்கின்றன. ஈழகேசரியில் வெளிவந்த முதலாவது தொடர்கதை அருணோதயம் அல்லது சிம்மக்கொடி என்பதாகும். இது 1934 களில் தொடராக வெளிவந்துள்ளது. இக்கதையின் தலைப்பு அக்காலகட்டத்து முதல்தமிழ் நாவலாசிரியர்களுக்குரியதாக விளங்கியது. ஆரணி குப்புசாமி முதலியார், வடுவூர் துரைசாமி ஐயங்கார், வை.மு. கோதைநாயகி அம்மாள் ஆகியோரின் நாவல்களின் தரத்தினை ஒத்தது. தலைப்பிலும் சரி, விடயப்பரப்பிலும் சரி இந்த மண்ணிற்குரியதாக சிம்மக்கொடி அமையவில்லை. இதனை எழுதியவர் வரணி ஈ.எஸ். இராசையா என அறியப்படுகின்றது. இவரால் பவளகாந்தன் அல்லது கேசரி விஜயம் என்றொரு நாவலும் எழுதப்பட்டுள்ளது என்பதை ஈழகேசரியில் வெளிவந்த ஒரு விளம்பரத்திலிருந்து அறியமுடிகின்றது

அருணோதயம் அல்லது சிம்மக்கொடி என்ற தொடர்கதையைத் தொடர்ந்து கே.வி. செல்லத்துரை என்பவர் எழுதிய "சுசீலா" (1939), வில்லன் என்பவரின் "மல்லிகை" (1940), க.சச்சிதானந்தன் எழுதிய "அன்ன பூரணி" (1942), வரதர்

 மலலகை 25

எழுதிய சோமுவின்காதல் (1943), ச.ந. என்ற ச.நமசிவாயம் எழுதிய "டிராம் விபத்து" (1944), சம்பந்தன் எழுதிய "பாசம்" (1947), சொக்கன் எழுதிய 'மலர்ப்பலி' (1947), பரணி எழுதிய "அஸ்தமன வேளை" (1949), கசின் எழுதிய சகடயோகம் (1949), உபகுப்தன் (கனக செந்தி நாதன்) எழுதிய விதியின் கை (1955), கசின் எழுதிய இதயஊற்று (1951), வ.அ. இரசாரத்தினம் எழுதிய கொழுக்கொம்பு (1955), தேவன்-யாழ்ப்பாணம் எழுதிய கண்டதும் நடந்ததும் (1956), முதலான தொடர்கதைகள் ஈழகேசரியில் வெளிவந்துள்ளன. இவற்றின் அன்னபூரணி, பாசம், கொழுக்கொம்பு, கண்டதும் நடந்ததும் ஆகியன விதந்துரைக்கத் தக்க நாவல்களாம். அக்காலகட்டத்தில் இவற்றின் ஆக்கத்திறனும், இந்த மண் சார்ந்த பிரச்சனைகளைக் கருப்பொருட்களாகவும் இவைகொண்டிருந்தமையால் பலராலும் சிலாக்கிக்கப்பட்டன.

ஈழகேசரியில் வெளிநாட்டு எழுத்தாளர்கள் சிலரின் நாவல்கள் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு வெளிவந்துள்ளன. தோமஸ்

ஹார்டியின் வெறுங்கனவு தான் என்ற நாவல் இலங்கையர்கோனால் தமிழாக்கம் செய்யப்பட்டது. (1939). ரவீந்திரநாத் தாகூரின் அறுந்த தளைகள் என்ற நாவல் ரவீந்திரன் (சி.வைத்தியலிங்கம்) என்பவரால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்டது. (1939). ஜவான் டேர்சினோவ் என்ற ருசிய எழுத்தாளரின் கிளாறாவிச் என்ற நாவல் இலங்கையர்கோனால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. (1940). இந்த ருசிய எழுத்தாளரின் இன்னொரு நாவலான மாலை வேளையில் என்பதும் இலங்கையர் கோனால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. (1941). ஜேர்மனிய எழுத்தாளரான தோமஸ் மானின் "மனவிகாரம்" என்ற நாவல் சோணாசலம் (சோ. சிவபாதசுந்தரம்) என்பவரால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வெளிவந்தது. (1945). நம்நாட்டு ஆங்கில எழுத்தாளரான ஜே.சி. எதிர்வீரங்கம் என்பவரால் எழுதப்பட்ட சரித்திரக்கதையான தங்கப்பூச்சி என்பது இராஜ அரியரத்தினத்தால் தமிழாக்கப்பட்டு வெளிவந்தது. (1948). எனவே ஈழகேசரி பிறநாட்டு இலக்கியங்களை நமது வாசகர்களுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்துள்ளது. பிறமொழி இலக்கியங்களை மொழிபெயர்த்த இலங்கையர்கோன், சி.வைத்தியலிங்கம், சோ. சிவபாதசுந்தரம், இராஜ அரியரத்தினம் ஆகியோரின் புனைகதைகளில் உருவமும் உள்ளடக்கமும் ஏனைய ஈழத்து எழுத்தாளர்களிலும் பார்க்கச் சிறப்பாக அமைந்தமைக்கு அவர்களின் ஆங்கிலப்புலமையும் பிறமொழி இலக்கியப் பரிச்சயமும் மிக முக்கியமான காரணிகளாக இருந்துள்ளன எனத் துணியலாம்.

5. ஈழகேசரி சிறுகதைகள்

1930 - 1958 காலகட்டத்தில் ஈழகேசரியில் 513 சிறுகதைகள் வெளிவந்திருக்கின்றன. இச்சிறுகதைகள் சுட்டி நிற்கின்ற பொதுப்பண்புகள் அல்லது இச்சிறுகதைகளின் சார்பாக எடுக்கக்கூடிய தகவல்கள் பின்வருவனவாம்:

5.1 இச்சிறுகதைகளில் பெரும்பாலானவை சமூகச்சிறுகதைகளாகவும், பதினெட்டு சிறுகதைகள் வரலாற்றுச்சிறுகதைகளாகவும் புராணச் சிறுகதைகளாகவும்

இருக்கின்றன. இவற்றில் பல சிறுகதைகள் என்ற வரையறைக்குள் அடங்காதவை.

5.2 ஈழகேசரியின் ஆரம்ப ஆண்டுகளான 1930, 1931, 1932 ஆகிய ஆண்டுகளில் இப்பத்திரிகையில் ஒரு சிறுகதை தானும் வெளிவரவில்லை. ஈழகேசரியின் முதலாவது சிறுகதை 1933ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதத்தில் வெளிவந்தது. அளவெட்டி த.சிவலிங்கம் என்பவர் "பறைச்சேரியில் தீ விபத்து அல்லது வேதாந்த ஐயங்கார்" என்ற சிறுகதையை எழுதியிருந்தார். ஈழகேசரியின் முதலாவது சிறுகதை எழுத்தாளர் இவரே.

5.3 ஈழகேசரியின் எல்லா இதழ்களிலும் சிறுகதைகள் வெளியிடப்படவில்லை. சராசரியாக ஆண்டொன்றிற்குப் பத்துச் சிறுகதைகள் வெளிவந்துள்ளன. எனினும் ஆண்டிற்கு மூன்று சிறுகதைகளிலிருந்து முப்பத்தெட்டுச் சிறுகதைகள் வரை வெளிவந்திருக்கின்றன என மதிப்பிடலாம்.

5.4 ஈழகேசரியின் ஆயுள் காலத்தில் மொத்தமாக வெளிவந்த 513 சிறுகதைகளை 158 சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் ஆக்கியுள்ளனர். இவர்களில் சுயா. (சு.நல்லையா) 38 சிறுகதைகளை எழுதி அந்தவகையில் முதலிடம் பெறுகின்றார். அடுத்து வ.அ. இராசரெத்தினம்(28), கே. டானியல் (19), அ.செ. முருகானந்தன்(18), புதுமைவோலன்(15), க.சிவகுருநாதன் (கசின்)(14), சொக்கன்(13), வரதர் (13), பவன்(12), சு.வே.(11), சி. வைத்தியலிங்கம் (11), இ. நாகராஜன் (13), இலங்கையர்கோன்(10), ஆனந்தன் (9), எஸ். பொன்னுத்துரை(8) எழுதியுள்ளனர். இவர்கள் அனைவரும் ஈழகேசரிப் பண்ணையில் முகிழ்த்தவர்கள் எனக் கொள்வதில் தவறில்லை.

5.5 ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்துக்குரிய முன்னோடி எழுத்தாளர்களான ஆனந்தன், சுபா, பாலன், அ.செ. முருகானந்தன், சி. வைத்தியலிங்கம், சம்பந்தன், இலங்கையர்கோன், இராஜ. அரியரெத்தினம், சோ.

சிவபாதசுந்தரம் ஆகியோர் ஈழகேசரியில் சிறுகதை எழுதியுள்ளனர். இவர்களின் காலடியைப் பின்பற்றி சொக்கன், சு.வே., கனகசெந்திநாதன் (யாழ்ப்பாடி), கசின், வ.அ. இராஜரத்தினம், புதுமைலோலன், பரவி, இ. அம்பிகைபாகன் முதலானோர் தம்படைப்புக்களை ஈழகேசரியில் பதிவு செய்திருக்கின்றனர்.

5.6 இன்று கணிப்பிற்குரிய எழுத்தாளர்களாக விளங்குகின்ற எஸ். பொன்னுத்துரை, கே. டானியல், சிற்பி, டொமினிக் ஜீவா, என். கே.ரகுநாதன், மகன் (நந்தி), குறமகள், இ. நாகராஜன், அ.ந.க., கலைப்பித்தன் (சோமகாந்தன்) ஆகியோரின் ஆரம்ப எழுத்துக்கள் ஈழகேசரியில் தான் வெளிவந்துள்ளன. இந்த எழுத்தாளர்களின் ஆரம்ப எழுத்துக்களுக்கு ஈழகேசரி தளம் அமைத்துக் கொடுத்துள்ளது. எனவே ஈழகேசரியில் மூன்று தலைமுறை எழுத்துக்கள் இடம்பிடித்துள்ளன.

5.7 ஈழகேசரியில் நமது நாட்டு எழுத்தாளர்களுடன் தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்களும் சிறுகதைகள் எழுதியிருக்கின்றனர். ரெ.திருமலை ஐயங்கார், சுத்தானந்தபாரதி, பி.கோதண்டராமன், திருச்சி.என். நாராயணன், எம்.எஸ். கமலா, கா.மு.ஷெரிப், அகிலன், நீலாராமமூர்த்தி, ரி.பி.குஞ்சிதபாதம், மாயாவி, ஜி.கே.பொன்னம்மாள், திண்டுக்கல் ரங்கராஜன் ஆகியோரின் சிறுகதைகள் ஈழகேசரியில் வெளியாகியுள்ளன.

5.8 இனங்காணமுடியாத புனைப்பெயர்களில் எழுதப்பட்ட பல சிறுகதைகள் ஈழகேசரியில் வெளிவந்திருக்கின்றன. பரிதி, சமாதி, ரத்னா, எண்விலி, கற்பனை, மனி, சூதன், என்.எம்.ஏ. தச்சி தூமகேது, புவனஜோதி, பாணன், நாதம், பிரகஸ்பதி, மக்னில், பவன், காளிபுத்திரன், நட்சத்திரம், செந்தில், ஓலன், வடிவு, ச.மு., பசும், தும்பிழகன், கார்வ, உமா, சகன், நாதன், லேகினி, வேம்பு, சரஸ்வதி தாசன், ரா.க., கா.க.க., மதிமுக்கன்,

மின்மினி, கஜமுகன், சரஸன், பூபால், விஜயன், சிலம்பன், ஆருரன், எஸ்.கே.ஆர், துளசி, எஸ்.பிரி, கடோற்கசன், சச்சி என்பன இனங்காணமுடியாத புனைப் பெயர்களாகவுள்ளன. நிச்சயமாக இவை ஈழகேசரிப்பண்ணையின் பிரபலங்களாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

5.9 ஈழத்தின் உன்னதமான தமிழ்ச்சிறுகதைகள் எனத் தெரிவு செய்யப்படக்கூடிய ஏழு சிறுகதைகள் ஈழகேசரியில் வெளிவந்துள்ளன. நமது இலக்கிய இருப்பினை இவை சுட்டி நிற்கின்றன. ஆனந்தனின் தண்ணீர்த்தாகம் (1939), நவாலியூர் சோ.நடராஜனின் தற்சிலை (1941) அ.செ.முருகானந்தனின் வண்டிச்சவாரி (1944), இலங்கையர்கோனின் வெள்ளிப் பாதசரம் (1944), இராஜ அரியரத்தினத்தின் வயலுக்குப் போட்டார் (1945), கனகசெந்திநாதனின் ஒரு பிடிசோறு (1945), வ.அ.இராசரெத்தினத்தின் தோனி (1953) எனும் ஏழு சிறுகதைகளும் ஈழத்திற்குப் பெருமை சேர்க்கும் உன்னதமான சிறுகதைகளாம்.

5.10 ஈழத்தின் சிறந்த சிறுகதைகளாக ஈழகேசரியில் வெளிவந்த பரிதியின் எதிர்பாராதது, (1941), சிவைத்தியலிங்கத்தின் நெடுவாழி (1942), சம்பந்தனின் கலாஷேத்திரம் (1942), சோ. சிவபாதசுந்தரத்தின் பொன்னர் செத்த கதை (1945), மயில்வாகனனின் ஏழையின் கொடை (1946), பவனின் ஆசைச்சட்டம்பியார் (1946), சு.வே.யின் பாற்காவடி (1947), சில்வரம்புலியின் தெளிவு (1947), அழகு சுப்பிரமணியத்தின் சேதுப்பாட்டி (1949), தியாகராஜனின் நல்ல மானி (1949), கே. டானியலின் வானம் வெளுத்தது (1958) என்பன வற்றினைக் குறிப்பிடலாம்.

5.11 ஈழகேசரியில் பெண் எழுத்தாளர்கள் பலர் தம்படைப்புக்களைத் தந்துள்ளனர். அவர்களின் லலிதா, சாவித்திரி, ராஜேஸ்வரி, வஸந்தா, லேகினி, எம்.எஸ்.கமலா, பிரேமா, கமலம் கோணேசபிள்ளை, குறமகள், செல்வி.

எஸ்.தியாகராஜா, நீலா ராமமூர்த்தி, ஜி.கே.பொன்னம்மாள், என்போராவர். இவர்களில் தமிழகத்தினைச் சேர்ந்த எம்.எஸ்.கமலா என்பவர் ஈழகேசரியில் ஏழு சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். ஏனையோர் ஓரிரு சிறுகதைகளையே எழுதியுள்ளனர்.

5.12 நாவலியூர் சோ.நடராஜன், நாவலியூர் சத்தியநாதன் என்ற புனைப்பெயரிலும், சோ.சிவபாதசுந்தரம் சோ.சி.சிவம் என்ற புனைப்பெயர்களிலும், இராஜ அரியரத்தினம் அரியம், அரியரத்தினம், சில்வரம்புலி ஆகிய புனைப்பெயர்களிலும், க.சச்சிதானந்தன் ஆனந்தன், பண்டிதர் என்ற புனைப்பெயர்களிலும், சி.வைத்திலிங்கம் ரவீந்தரன் என்ற புனைப்பெயரிலும், தி.ச.வரதராசன் வரதர், வரன் என்ற புனைப்பெயரிலும், ஈழதுறைவன் என்று அறியப்பட்ட வை.ஏரம்புரத்தி பரணி மூர்த்தி என்ற புனைப்பெயரிலும், கனகசெந்திநாதன் யாழ்பாடி என்ற புனைப்பெயரிலும், சம்பந்தன் அருட்செல்வன் என்ற புனைப்பெயரிலும், ஈழகேசரியில் சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். ஈழகேசரியில் ஆசிரியர் பொறுப்பில் இருந்த சோ.சிவபாதசுந்தரம், அ.செ.முருகானந்தன், இராஜ அரியரத்தினம் ஆகியோர் பத்திரிகையின் தேவை கருதி வேறும் பல புனைப்பெயர்களில் ஈழகேசரியில் எழுதியிருப்பதாக அறிய வருகின்றது.

5.13 மூத்த எழுத்தாளர் சொக்கன் ஈழகேசரியில் பல சரித்திரக்கதைகளை எழுதியுள்ளார். கனவுக்கோயில் (1947) என்ற வரலாற்றுக்கதையுடன் ஈழகேசரியில் அறிமுகமாகும் சொக்கன் அதனைத் தொடர்ந்து கவிஞன் பலி, ஞாபகச்சின்னம், தீர்ப்பு, கற்பரசி முதலான சரித்திரக்கதைகளை தந்துள்ளார்.

5.14 சிறுகதை எழுத்தாளராகத் தம்மை இனங்காட்டிக்கொண்ட சானா. நாவற் குழியூர் நடராஜன், து.ருத்திரமூர்த்தி (துருமகாகவி) ஆகியோர் பின்னர் வேறு துறைகளில் தம்மை நிலை நிறுத்திக் கொண்டனர்.

5.15 இலக்கியக் கலாநிதி பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை ஈழகேசரியில் 1938 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த ஆண்டுமலரில் ஜயோதிர் மகிஷம் சாதேவசாஸ்திரியார் என்ற புனைப்பெயரில் நவபாரதம் என்றொரு சிறுகதை/நெடுங்கதை எழுதியுள்ளார். ஆசிரிய கலாசாலையையும் அதன் நடவடிக்கைகளையும் அதில் சம்பந்தப்பட்டவர்களையும் வைத்து குறியீடாக இச்சிறுகதை எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. அக்கால யாழ்ப்பாணத்துப் பிரமுகர்களின் முகமூடிகள் இச்சிறுகதையில் கிழிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பிற்காலத்தில் கே.டானியலும் இவ்வகையான சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார்.

5.16 ஈழகேசரியின் சிறுகதை இலக்கிய வரலாற்றில் குறித்த சில ஆண்டுகளில் ஒவ்வொரு எழுத்தாளரின் படைப்புக்கள் முனைப்புப் பெற்றிருப்பதைக் காணலாம். 1936 ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1957ஆம் ஆண்டு வரை சுயா என்பவர் தொடர்ந்து சிறுகதைகளை எழுதிக்கூவித்துள்ளார். 1936 இல் அன்னை யின் கட்டளையும் அதுதான் என்ற சிறுகதையுடன் ஈழகேசரிக்குள் பிரவேசிக்கும் சுயா, 1957 இல் எறிமாடன் என்ற சிறுகதையுடன் வெளியேறுகிறார். 1938 இலிருந்து 1944 வரை ஆனந்தனின் சிறுகதைகள் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. சி. வைத்தியலிங்கம் 1939 இலிருந்து 1956 வரை ஈழகேசரியில் சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். அ.செ. முருகானந்தன் 1940 இல் 'ஸ்ரீராமானுஜம்' என்ற சிறுகதையுடன் ஈழகேசரியில் எழுதத் தொடங்கி 1957 இல் 'பரிசு பெற்ற கதை' என்ற சிறுகதையுடன் நிறைவு பெறுகிறார். வ.அ. இராசரத்தினம் 1950 இல் 'இதயதாபம்' என்ற சிறுகதையுடன் ஈழகேசரியில் எழுத ஆரம்பித்து 1957 வரை இருபத்தெட்டுச் சிறுகதைகளைத் தந்துள்ளார். ஈழகேசரித் தளத்தைத் தக்கவாறு பயன்படுத்திக் கொண்டவர் இவராவர். ஈழகேசரிச் சிறுகதைப் பகுதியை 1953, 1954 ஆகிய காலகட்டத்தில் ஆக்ரமித்திருந்த

வர் புதுமைலோலன் ஆவார். இந்த இரு ஆண்டுகளில் அன்னாரின் பதினைந்து சிறுகதைகள் வெளிவந்திருக்கின்றன. 1953 இல் 'புத்தன் பரிசு' என்ற சிறுகதையுடன் ஆரம்பித்த புதுமைலோலனின் ஈழகேசரிப் பிரவேசம், 1954 இல் 'கௌதமி' என்ற சிறுகதையுடன் நிறைவு பெறுகின்றது. 1955, 1957 காலகட்டத்தில் ஈழகேசரியைத் தக்கவாறு கே. டானியல் பயன்படுத்திக் கொண்டார். இக்காலகட்டத்தில் அவரின் பத்தொன்பது சிறுகதைகள் தொடர்ந்து வெளிவந்துள்ளன.

5.17 ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கிய வரலாற்றில் அதிகம் பேசப்படுபவர்கள் சி. வைத்தியலிங்கம், இலங்கையர் கோன், சம்பந்தன், இராஜ அரியரத்தினம், வரதர், கனக செந்திராதன், சொக்கன், சு.வே, வ.அ. இராச ரெத்தினம் என்பவர்களாவர். முதலிரு தலைமுறைகளைச் சேர்ந்தவர்கள் இவர்கள். இவர்களுடன் நிச்சயமாக ஆனந்தன் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட வேண்டியவர். 1939 இலேயே மிக முற்போக்கான சிந்தனையோடு சாதியப் பிரச்சினையின் ஒரு பக்கத்தினை நன்கு படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளார். அவரின் தண்ணீர்த்தாகம் என்ற சிறுகதை இத் தொகுதியின் முதலாவது சிறுகதையாக அமைந்துள்ளது. நான் நினைக்கின்றேன் இந்த மண்ணின் பிரச்சினையை மண்வாசனையோடு சிறுகதையின் சரியான வடிவத்தில் முதன் முதல் எழுதியவர் ஆனந்தன் என. ஈழகேசரியில் அவர் எழுதிய 'ஹரிஜனங்களின் கண்ணீர்', 'நான் அசுரனா? நீங்கள் அசுரரா?' என்ற படைப்புகள் சிறுகதை வடிவத்தினை மீறியிருந்தாலும் அவற்றில் பதிக்கப்பட்டிருக்கும் சமூகச் செய்தி ஆனந்தனின் புரட்சிச் சிந்தனையை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

6. ஈழகேசரியில் குறிப்பிடத்தக்க சிறுகதைகள் -

ஈழகேசரியில் ஐந்நூற்றிற்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகள் வெளிவந்துள்ள போதிலும்

ஐம்பத்தினான்கு சிறுகதைகள் பின்வரும் குறிகாட்டிகளின் அடிப்படையில் என்னால் விதந்துரைக்கப்படுகின்றன.

6.1 உருவம், உள்ளடக்கம், உத்தி, பாத்திரவார்ப்பு, கலையழகு முதலான அம்சங்களில் மேம்பட்டு நிற்கும் சிறுகதைகளாக ஆனந்தனின் தண்ணீர்த்தாகம், அ.செ. முருகானந்தனின் வண்டிற் சவாரி, கனக செந்திராதனின் ஒருபிடி சோறு, இலங்கையர்கோணின் வெள்ளிப்பாதசரம், வ.அ. இராசரெத்தினத்தின் தோணி, நாலியூர் சோ.நடராசனின் கற்சிலை, இராஜ அரியரத்தினத்தின் வயலுக்குப் போட்டார் ஆகிய ஏழு சிறுகதைகள் மிக உன்னதமான சிறுகதைகளாக விளங்குகின்றன. (ஆனந்தன் என்ற புனைப்பெயரில் ஈழகேசரியில் ஒன்பது சிறுகதைகள் எழுதிய க.சச்சிதானந்தன் சிறுகதையுலகில் அதிகம் கவனிக்கப்படாமலுள்ளார். சச்சிதானந்தன் ஒரு முதுகலைமணி. பண்டிதர் ஆங்கிலம், சமஸ்கிருதம், தமிழ் ஆகிய மூன்று மொழிகளிலும் மிக்க பாண்டிதரீயம் உடையவர் கவிஞர். அண்மையில் கூட இவரின் யாழ்ப்பாணக்காவியம் என்ற நூல் வெளிவந்துள்ளது.)

6.2 உருவத்தில் சிறு கதைக்குரிய அம்சத்துடன் வலுவான சமூகச் செய்தியை கருவாகக் கொண்ட நல்ல சிறுகதைகள் ஈழகேசரியில் வெளிவந்துள்ளன. சமூக மூடநம்பிக்கைகளுக்கு எதிரான சிறு கதைகளாகவும், வாழ்க்கையில் பற்றுதலை/பிடிமானத்தை ஏற்படுத்தும் சிறுகதைகளாகவும் இவை விளங்குகின்றன. மனிதமிருகம் (சு.வே), பஞ்சிமெனிக்கா (செ.நடராசா), கொள்ளிவாய்ப்பேய்கள் (துரை), சவுக்கமரத்து முனி (சுயா), வாழ்வளித்த விலங்கு (இ.நாகராஜன்), என்பன இவ்வகையான சிறுகதைகளாம்

6.3 சிறந்த உள்ளடக்கத்தோடு சமூகத்தின் அடக்கு முறைகளுக்கு எதிராகக் குரல் தரும் சிறுகதைகள் பல ஈழகேசரியில் வெளிவந்திருக்கின்றன. வர்க்கியம், சாதியம், பெண்ணியம்

சார்ந்த பிரச்சனைகளை யதார்த்தமாகவும் தெளிவாகவும் இச்சிறுகதைகள் அணுகுகின்றன. விபச்சாரி (வரதர்), செல்வி (ந.பாலசுப்பிரமணியம்), பாற்காவடி (சு.வே) தெளிவு (சிலவரம்புலி) இதயத்துடிப்பு (இராஜநாயகன்), இலட்சியத்தொகுப்பு (என்.கே.ரகுநாதன்), வானம் வெளுத்தது (கே.டானியல்) என்பன இவ்வகைச் சிறுகதைகளாம்.

6.4 படித்து முடிந்ததும் மனதில் நெகிழ்ச்சியான ஓர் உணர்ச்சியை எஞ்சி நிற்கவைக்கும் சிறுகதைகள் பல ஈழகேசரியில் வெளிவந்திருக்கின்றன. அவ்வகையில் எதிர்பாராதது (பரிதி), கலியாணமும் கலாநிதியும் (வரன்), மறுபிறப்பு (சொக்கன்), வேலை நிறுத்தம் (ராதாகிருஷ்ணன்), துள்ளிய உள்ளம் (ச.குமாரசுவாமி), பொன்னர் செத்த கதை (சோ.சிவபாதசுந்தரம்), ஏழையின் கொடை (மயில்வாகனன்), மன்னிப்பு (தியாகராஜன்), சிதைந்த வாக்கு (நடனம்), அறுவடை (வ.இராசரெத்தினம்), விடிவு (எஸ்.கே), கடற்கரைக் கிளிஞ்சல் (இலங்கையர்கோன்), ஆசைமுகம் (தியாகராஜன்), கனவுக்கோயில் (சொக்கன்), நல்ல மாமி (தியாகராஜன்), அமர உறவு (பரணி), பத்மா (புதுமைலோலன்), மாமி (நாவற்குழியூர் நடராஜன்), நடுவியபழம் (இ.அம்பிகைபாகன்), நிலவில் நடந்தது (எஸ்.பொன்னுத்துரை), செய்ந்நன்றி (கசிள்), முதலியன அவ்வகையான சிறுகதைகளாம்.

6.5 கடந்த தலைமுறைக் காலத்து வாழ்வையும் கலாச்சாரத்தையும் உயிர்ப்போடு பதிவு செய்திருக்கும் சிறுகதைகளாக ஏற்கனவே குறித்துள்ள சிறுகதைகள் விளங்குகின்றன. இவை அனைத்தும் அவ்வாறான சமூகப்பதிவுகளாகவும், அம்மண்ணின் பகைப்புலப்பதிவுகளாகவும் விளங்குகின்றன. அவற்றினோடு அழகு கப்பிரமணியத்தின் சேதுப்பாட்டி, பவனின் ஆசைச்சட்டம்பியார் ஆகிய இரு ஈழகேசரிச் சிறுகதைகளையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டாம். இவை அனைத்தும் இந்த மண்ணில் கால் பதியாது

கற்பனாலோகத்தில் சஞ்சரிக்கவில்லை என்பது இவற்றின் பலமாகும்.

6.6 கம்பீரமானதும் சுவை பயப்பதுமான உரைநடையையும் ஆதம் விசாரணையில் தோய்ந்து நிற்பதுமான சில சிறுகதைகள் ஈழகேசரியில் வெளிவந்துள்ளன. கலாவேஷத்திரம் (சம்பந்தன்), மாயை (அருட்செல்வன்), கௌதமி (புதுமைலோலன்), நெடுவழி (சி.வைத்தியலிங்கம்), ஆகியவை அவ்வாறானவையாம்.

6.7 இன்று ஈழத்தின் சிறுகதை எழுத்தாளர்களாக அடையாளம் காணப்பட்டவர்களின் கதைகள் சில ஈழகேசரியில் வெளிவந்துள்ளன. குருட்டுவாழ்க்கை (அ.ந.கந்தசாமி), போலிக்கௌரவம் (குறமகன்), தேர்தல் விழா (டொமினிக் ஜீவா), பழக்கமில்லை (சிற்.பி) ஆகியவை நமது இன்றைய எழுத்தாளர்களின் அக்காலச்சிறுகதைகளாம்.

7. ஈழகேசரிச்சிறுகதைகளின் இலக்கியப் பங்களிப்பு

நமது பழம்பெரும் இலக்கியப் பாரம்பரியங்களைப் பேணி, புதுமை இலக்கியத்தினை வளர்த்தெடுப்பதில் ஈழகேசரி தனது பணியை நன்கு நிறைவேற்றியுள்ளது. ஈழகேசரியின் மகுடவாசகம் முதலில் "எவ்வுயிர்க்கும் அன்பாகவிரு" என்பதாக விளங்கியது. 1940களில் ஈழகேசரியின் மகுடவாசகம் "சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம்" என்பதாக மாறியது. மகுடவாசகத்தின் மாற்றத்திற்கேற்ப ஈழகேசரியில் வெளிவந்த நவீன இலக்கிய வடிவங்களும் தம்பொருளாக அவற்றினைப் பிரதிபலித்தன. 1939 இல் ஆனந்தனின் தண்ணீர்த்தாகம் என்ற கதையிலிருந்து 1958 இல் கே.டானியல் எழுதிய "வானம் வெளுத்தது" சிறுகதை வரை இவ்வாறான போக்கினைக் காணலாம். சமூக அநீதிகளுக்கெதிராக ஈழகேசரிச் சிறுகதைகள் குரல் தந்தன. இத்தொகுதியின் முதற் கதையாக அமைந்த தண்ணீர்த்தாகத்திற்கும் இறுதிக்கதையான வானம் வெளுத்ததற்குமிடையில் கருப்பொருளில் ஓர் ஒற்றுமையைக் காணலாம். இத்தொகுப்பில் இது தற்செயலாக அமைந்த இணக்கப் பாதாகும். முதல் சிறுகதையில் 1939 இல் முன் வைக்கப்

பட்ட சாதியத்திற்கெதிரான கருத்துநெறி, இறுதிக்கதையான வானம் வெளுத்தது 1958 இல் வெளிவரும் வரை மாறவில்லை என்பதை இக்கதைகள் நிரூபிக்கின்றன. அடக்கியொடுக்கப்பட்ட மக்களின் துயரங்களுக்கு விடிவு கிட்டவில்லையென்பதை இச்சிறுகதைகளின் கால இடைவெளி நிரூபிக்கின்றது.

ஈழகேசரிப்பண்ணையில் ஒன்று சேர்ந்த எழுத்தாளர்களுக்குப் புத்திலக்கியம் பற்றிய தெளிவும் நவீன இலக்கியவகைகளும் தெரிந்திருந்தன. அவர்களில் சிலர் ஒன்று சேர்ந்து 1942 களில் மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்தினை உருவாக்கியதன் மூலம் இலக்கியம் பற்றிய பொதுக்கருத்திற்கு அவர்கள் வந்தூர்தள்ளி எண்கொள்ளலாம். அவர்களது எழுத்துக்களைத் பார்க்கும் போது அவர்கள் இலக்கியத்தை ஒரு சமூகச்சக்தியாகக் கருதிச் செயற்பட்டிருக்கின்றனர். சாதியக்கொடுமைக்கு எதிராகவும் மூடநம்பிக்கைகளுக்கெதிராகவும் அவர்கள் தம் எழுத்துக்களில் போர்க்குரல் தந்துள்ளனர். அவர்களது படைப்புக்களில் ஜனரஞ்சகத்தன்மை கூடுதலாகவிருந்தாலும் அவர்களில் சிலர் அன்று எழுதிய எழுத்துக்களின் உச்சத்தினை மேவி பின்வந்த காலத்தில் எத்தனை படைப்புக்கள் தேறின எனப் பார்க்கும்போது கவலையுண்டாகிறது. இலக்கியமென்பதன் சித்தாந்தங்களையும், வரையறைகளையும், பயிற்சிகளையும், எழுத்துப்பட்டறைகளையும் வழிகாட்டிகளாகக் கொண்ட காலகட்டத்தில், அதாவது 1953 இன் பின்னர் ஈழத்தின் உன்னதமான சிறுகதைகள் எத்தனை மலர்ந்துள்ளன எனப் பார்க்க வேண்டும். ஈழத்துத் தமிழிலக்கியம் ஈழத்தின் மண்வாசனையைக் கொண்டதாக இருக்க வேண்டும் என்பதில் ஈழகேசரிப்பண்ணை எழுத்தாளர்களுக்குத் திடமான தெளிவிருந்துள்ளது. 1954 களில் மண்வாசனை புனைகதைகளில் ஒரு முக்கிய அம்சமாக வலியுறுத்தப்படுவதற்கு முன்னரே அவர்களின் எழுத்துக்களில் மண்வாசனையையும், யதார்த்தப்பண்புகளும் விரவி வந்திருக்கின்றனவென்பதற்கு நான் விதந்துரைக்கும் ஐம்பத்து நான்கு இச்சிறுகதைகளும் சான்றாகின்றன. விமர்சகர்கள் பொதுவாகக் கூறுவதுபோல, அவர்கள் கற்பனைரதத்தில் பயணம் செய்து

தமக்குப் பரிச்சயமில்லாத மெரினாக் கடற்கரைகளைத் தம்படைப்புக்களில் சித்தரிக்கவில்லை. தாம் வாழ்ந்த பிரதேசத்தினைக் களமாகவும் தம்மைச் சார்ந்த வாழ்க்கைப் பிரச்சனைகளைப் பொருளாகவும் கொண்டு சிறுகதைகளைப் படைத்துள்ளனர்.

காலகட்டத்தினை மனதிற் கொண்டு ஈழகேசரிச் சிறுகதைகளைக் கணிக்கும் போது தரமான தமிழகச் சிறுகதைகளுக்கு நிகரான நல்ல சிறுகதைகள், தரமான சிறுகதைகள் ஈழகேசரியில் வெளிவந்த துள்ளன. அந்தத் தரமான சிறுகதைகளை மிஞ்சிய ஒரு பாய்ச்சலைக் கொண்ட சிறுகதைகள் ஈழகேசரிக் காலத்திற்குப் பின்னர் ஈழத்தில் எதிர்பார்த்தளவு வெளிவந்துள்ளவென்று கூறுவது முற்றிலும் சரியான கணிப்பீடன்று. புனைகதைகளைப்பற்றி ஈழகேசரிப்பண்ணை எழுத்தாளர்கள் கொண்டிருக்கும் விளக்கத்திற்குப் அப்பால் இன்று ஈழத்தில் பிரபல்யமான எழுத்தாளர்கள் எவ்வித மாற்றத்தையும் செய்துவிடவில்லை. ஈழத்தின் உன்னதமான தமிழ்ச் சிறுகதைகள் பதினைந்தினைத் தேர்ந்தெடுக்கில் நிச்சயமாக அதில் ஏழு சிறுகதைகள் ஈழகேசரியில் வெளிவந்தனவாகவே அமையும். தண்ணீர்த்தாகம் (ஆனந்தன்), வண்டிச்சவாரி (அ.செ.மு), ஒருபிடிசோறு (கனகசெந்தி நாதன்), வெள்ளிப்பாதசரம் (இலங்கையர்கோன்), தோணி (வ.அ.இராசரெத்தினம்), கற்சிலை (நாவலியூர் சோ.நடராஜன்), வயலுக்குப் போட்டார் (இராஜ அரியரத்தினம்), ஆகியவை அந்த ஏழு சிறுகதைகளாம். இராஜ அரியரத்தினத்தின் வயலுக்குப் போட்டார் என்ற சிறுகதையின் தலைப்பு பின்னர் அவரால் வெள்ளம் என மாற்றப்பட்டு சிற்பி வெளியிட்ட ஈழத்துச்சிறுகதைகள் என்ற தொகுப்பில் இடம் பிடித்தது.

ஆனந்தனின் தண்ணீர்த்தாகம் சாதிய அடக்குமுறை அவலத்தையும் மானிட நேயத்தையும் சித்தரிக்கின்றது. அ.செ.மு.வின் வண்டிச்சவாரி யாழ்ப்பாணத்தின் வாழ்க்கை முறையையும், புகழ்ச்சிக்காகவும், போட்டிக்காகவும் சொத்துக்களையும் இழக்கும் அவலத்தையும் காட்டுகின்றது. செல்வச்சந்தியின் பகைப்புலத்தில் ஒருபிடி சோற்றிற்காகப் பரதவிக்கும் வறிய மக்களையும் அவர்களை அவமதிக்கும் வசதி

படைத்த மக்களையும் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றது. கனகசெந்திநாதனின் ஒருபிடி சோறு, இலங்கையர்கோனின் வெள்ளிப்பாத சரமும், வ.அ.இராசரெத்தினத்தின் தோணியும் கலாபூர்வமாக சிருட்டிகள். முன்னது வல்லிபுரக்கோயில் பின்னணியில் காதலையும் உடலையும் மாணுட ஆழ்மனதைத் தொடும்படியாகச் சித்திரிக்க, பின்னது மீனவத் தொழிலாளி ஒருவனின் தோணி ஒன்றைச் சொந்தமாகப் பெறும் கனவினை விபரிக்கின்றது. நவாலியூர் சோ.நடராஜனின் கற்சிலை ஒரு கவித்துவப் படைப்பாகும். இராஜ அரியரத்தினத்தின் வெள்ளம் சொல்லப்பட்ட விதத்தால் கலாபூர்வ வெளிப்பாடாக அமைந்துவிட்டது. இச்சிறுகதைகளில் பாசாங்கற்ற சகாயமான மொழி கையாள்பட்டிருக்கின்றது. சமூக முரண்பாடுகளையும் சமூக அவலங்களையும் அனுபவரீதியாக இந்த ஆசிரியர்கள் சித்திரித்துள்ளனர். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இச்சிறுகதைகளிலிருந்து அவற்றின் படைப்பனுபவத்தினை நாம் தரிசிக்க முடிகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இச்சிறுகதைகளைப் படிக்கும்

போது நாம் வெறும் வாசகநிலையில்லாமல், அக்கதா மாந்தரோடும் களத்தோடும் கலந்து, கதாசிரியரின் படைப்பனுபவத்தின் பங்களிகளாக மாறிவிடுகின்றோம்.

சானாவின் நாட்டியப்பெண், 1941 காலகட்டத்தைப் பிரதிபலிக்கின்றது. இந்தியாவிலிருந்து அக்காலகட்டத்தில் நடனமாட அழைத்துவரப்பட்ட மங்கையிடம் மனதைப் பறிகொடுத்துத் தவிக்கும் ஒரு அப்பாவியின் பாத்திரவார்ப்பு நன்குள்ளது. நல்லதொரு சிறுகதையின் உருவம் ஏற்றவாறு அமையவேண்டுமென்பதற்குத் தக்க உதாரணமாகும் சிறுகதை இதுவாகும். பரிதி என்பவரின் எதிர்பாராதது சிறந்த உத்தி முறைக்கான உதாரணச் சிறுகதையாகும். வரன் (வரதர்) எழுதியிருக்கும் கல்யாண மும் கலாநிதியும் என்ற சிறுகதை யாழ்ப்பாணக் குடும்பத்தில் அற்புத காரணத்திற்காக வாக்குவாதப்பட்டுப் பிரிந்துவிடும் மச்சான்மாரின் பின்னர் சடங்கொன்றில் ஒன்று சேர்ந்து உறவாடும் இயல்பு நிலையைச் சித்திரிக்கின்றது. ஆற்றெழுக்கான நடை.

பிரிந்து செல்லும் கணவன் இறந்து

விட்டான் என்ற நிலையில் பிற்தொருவனுடன் வாழ்வை நடாத்தும் பெண்ணையும், பின்னர் இறந்து விட்டதாக எண்ணப்பட்ட கணவன் திரும்பிவரும்பொழுது ஏற்படும் சிக்கலையும் கருப்பொருளாகக்கொண்டு பலர் படைப்புக்களைத் தந்துள்ளனர். மாப்பசானின் கருப்பொருள் இது. சி.வைத்தியலிங்கத்தின் நெடுவழி, பொ.பாலசிங்கத்தின் மன்னிப்பு ஆகிய சிறுகதைகள் இத்தகையன. வெவ்வேறு பகைப்புலங்களில் இக்கருப்பொருளை வைத்து இச்சிறுகதைகள் ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மஹாகவி ருத்திரமூர்த்தி கூட இவ்வாறான கருப்பொருளை வைத்து கவிதை நாடகம் ஒன்றினைப் படைத்திருக்கிறார். “தன்வயித்துக்கு ரெண்டு பணம் சம்பாதிக்கத் தெரியாத மாப்பிள்ளைக்கு வீட்டில் என்ன வேலை?” என்று கேட்ட மனைவியின் சுடுசொல்லால் வீட்டைவிட்டுக் காணாமல் போகிறான் நெடுவழியில் கணவன். டேவிட்சிங்கோவுடன் மனைவி வாழும்போது திரும்பி வருகிறான். மலாயாவுக்குத் தொழில் தேடிச் சென்ற கணவன் கப்பலில் திரும்பும்போது (அது யுத்தகாலம்) கப்பல் குண்டு வீச்சிற்குள் ளாகின்றது. அதை நம்பிய அவள் அவனுடைய நண்பனும் வாழத் தொடங்குகிறாள். கணவன் திரும்பி வருகிறான் மன்னிப்புச் சிறுகதையில். நெடுவழியின் கம்பீரமான உரைநடைக்காகவும், மன்னிப்பின் ஆவனமாகும் தகவலுக்காகவும் இச்சிறுகதைகள் வாசிக்கப்படவேண்டியவை.

முற்போக்கு அணியின் மூத்தவரான அ.ந.கந்தசாமி எழுதிய குருட்டுவாழ்க்கை அவர் எழுதிய முதற் சிறுகதையாகும். அது ஈழகேசரியில் வெளிவந்தது. குருட்டு நிலையில் தான் மணந்த பெண், தன்னால் காதலிக்கப்பட்டவன் என நம்பி வாழும் ஒருவனுக்குக் கண் திரும்பியதும் தான் மணந்த பெண் வேறொருத்தி எனத்தெரியவந்தபோது தன் கண்களை மீண்டும் குருடாக்கிக் கொள்கிறான். அவளை நேசிப்பதற்கு அதுதான் தக்க உபாயமென அவன் கருதுகிறான். நல்லதொரு சினிமாப் பாணிக்கதை. படித்து முடிந்ததும் உள்ளத்தில் வலி ஏற்படுகிறது. அ.ந.கந்தசாமி ஈழகேசரியிற் பண்ணைக்குரியவராகவும் மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளராகவும் விமர்சகர்கள்

சிலர் இனங் காண்கின்றனர். மறுமலர்ச்சியில் ஒரு கடிதத்தைத் தவிர அவர் வேறெதுவும் எழுதவில்லை. இந்த நிலையில் இக்கருத்து எள்ளளவும் பொருத்தமானதன்று.

வரதரின் விபச்சாரி என்ற சிறுகதையில் முற்போக்கான எண்ணங்கொண்ட ஓர் இளைஞன் அவளுக்கு வாழ்வளிக்க முன் வருகிறான். அவளால் அதை ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. மரபு மீறிய சிந்தனையில் தடம் இச்சிறுகதையில் பதியப்பட்டிருக்கின்றது. சு.வேலுப்பிள்ளையின் இரண்டு சிறுகதைகள் இத்தொகுதியில் இடம் பிடிக்கின்றன. ஒன்று மனித மிருகம்; மற்றையது பாற்காவடி. கோயில்களில் பலியிடுதலுக்கு எதிரான குரலை 1944 களில் சு.வே. தந்துள்ளார். மனிதமிருகம் என்ற சிறுகதையில் பாற்காவடி விதந்துரைக்கத்தக்க ஒரு சிறுகதையாகும். ஆண்டவனுக்கு ஆடம்பரமாகக் காவுடியெடுக்கும் ஒரு பணக்காரருக்கும்பத்தையும், பாற்காவடி எடுக்கும் ஒரு ஏழைப் பெண்ணையும் ஒப்பிட்டு சமூக ஏற்றத்தாழ்வின் இழிவு நிலையை நன்கு சித்திரிக்கிறார். வாழ்வின் நேரடிக்காட்சிப் பதிவுகளாக இச்சிறுகதை விளங்குகின்றது.

யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தின் சாதியக் கொடுமையைக் கருப்பொருளாகக் கொண்ட சிறுகதைகளாக ஏற்கனவே விதந்துரைத்த ஆணத்தின் தண்ணீர்த்தாகம், ந.பாலசுப்பிரமணியத்தின் செல்வி என்.கே.ரகுநாதனின் இலட்சிய நெருப்பு, டொமினிக் ஜீவாவின் தேர்தல் விழா, கே.டானியலின் வானம் வெளுத்தது ஆகிய சிறுகதைகள் விளங்குகின்றன. பாலசுப்பிரமணியத்தின் செல்லி உருவத்திலும் உள்ளடக்கத்திலும் சிறந்த படைப்பாகும். ஒரு சமூக மாற்றத்தை எளிதாகச் சித்திரிக்கின்றது. என்.கே.ரகுநாதனின் இலட்சிய நெருப்பு என்ற சிறுகதை சி.வைத்தியலிங்கத்தின் உள்ளப்பெருக்கு என்ற சிறுகதைக்கு எதிர்க்கருத்தாக எழுதப்பட்டது. அடக்கப்பட்ட மக்கள் தம் வாக்குகளை தேர்தலில் சரியாகப் பயன்படுத்தி, சாராயப் போத்தலுக்கும் காசுக்கும் வாக்குகளை விலைபேசியவர்களை மண்கவ்வ வைக்கிறார்கள் என்பதை டொமினிக் ஜீவாவின் தேர்தல்விழா சித்திரிக்கின்றது. இப்படி வாழ்கின்ற சமூகம் எப்படி இருக்க

வேண்டுமென்ற கரிசனப்பார்வை இச்சிறுகதையிலிருக்கின்றது. மனித உணர்வையும் மேலி நிற்கின்ற சாதித்தடிப்பினைக் கே.டானியலின் வானம் வெளுத்தது விபரிக்கின்றது. உண்மையில் அச்சிறுகதையில் வானம் வெளுக்கவில்லை. அச்சிறுகதையின் உச்சம், மீண்டும் அதி உச்சமாகும் போது வானம் மீண்டும் இருண்டு விடுகின்றது.

ஈழகேசரியில் சிங்கள-தமிழ் காதலினைச் சித்திரிக்கின்ற சிறுகதைகளாக செ.நடராசாவின் புஞ்சிமெனிக்கா, எஸ்.கே.யின் விடிவு, ஆகிய சிறுகதைகள் விளங்குகின்றன. புஞ்சிமெனிக்காவில் காதல் நிறைவேறாததால் சிங்களப்பெண் தற்கொலை செய்து கொள்கிறாள். விடிவில், "தமிழர் சிங்களவர் என்ற பேதம் ஒழிய வேண்டுமென்றால் கலப்பு மணம் சட்டப்படி கட்டாயமாக்கப்படவேண்டும்" என்கிறான். 1947 ஆம் ஆண்டுக் கதாநாயகன். இவ்வாறான சிந்தனைப்போக்கு இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றில் பலரால் பேசப்பட்டது மாதிரி மல்ல, இலக்கியக் கருப்பொருளாகப் பல, புனைகதையாசியர் களால் எடுத்தாழப்பட்டு முள்ளது. கலங்கிய குட்டையாக மாறிவிட்ட இன்றைய இலங்கையில் சிங்கள-தமிழ் ஐக்கியத்திற்கு ஆட்சி அதிகாரக் கதிரைக்கான அரசியல் போட்டி நிலவும் வரை தெளிவதற்கு வாய்ப்பில்லை. நல்லுறவுக் கயிறு பலவிடங்களில் அறுந்து போய் முடிச்சுக்களைக் கொண்டிருக்கிறது.

பவன் என்பவர் எழுதியுள்ள ஆசைச் சட்டம்பியார், சிலவரம்புலி எழுதியுள்ள தெளிவு, அழகு சுப்பிரமணியத்தின் சேதுப்பாட்டி, தியாகராஜனின் ஆசைமுகம், எஸ். பொன்னுத்துரையின் நிலவில் நடந்தது ஆகிய சிறுகதைகள் வாழ்வின் நேரடி அனுபவப்பதிவுகளாக விளங்குகின்றன. ஆசைச்சட்டம்பியார் ஒரு காலகட்டத்தில் யாழ்ப்பாண ஆங்கில மேல்மட்ட சமூகத்தின் வாழ்வுப் பின்னணியும் கல்வி முறையையும் நன்கு சித்திரிக்கின்றது. சில்வரம்புலியின் "தெளிவு" ஒரு வித்தியாசமான எதிர்வு கூறல் கதை. ஆலயப் பிரவேசத்தினை மையக்கருவாகக் கொண்டாலும் அக்காலச்சமூகத்தின் பல்வேறு தகவல்களைக் கலை அழகோடு ஆவணப்படுத்து

கின்றது. சேதுப்பாட்டி, ஆசைமுகம் ஆகிய இரண்டும் மானுட நேயத்தின் சிறப்பினை எடுத்து விபரிக் கின்றன. ஆசைமுகத்தில் ஆசிரிய-மாணவி உறவின் உளவியற்றன் மைகளைத் தியாகராஜன் கத்தியில் நடப்பது போல வெகு நளினமாகவும், பிசிறி ன்றியும் சித்திரிக்கின்றார். எஸ.பொ.வின் நிலவில் நடந்தது கிழக்கிலங்கப்பின்னணி யில் எழுதப்பட்டுள்ளது. ஒழுக்கப்பாரம் பரியத்தினைப் பேணுகின்றது.

மயில்வாகனனின் ஏழையின் கொடை, நடனத்தின் சிதைந்தவாக்கு, தியாகராஜ னின் நல்லமாமி, புதுமைலோகனின் பத்மா, சொக்கனின் மறுபிறப்பு ஆகிய சிறுகதை களைப் படித்து முடிந்ததும் மனதில் ஏற்படு கின்ற உணர்ச்சி தவிர்க்க முடியாதது. இவை எதிர்பாராத திடீர் - முடிவினைக் கொண்ட சிறுகதையல்ல. மனதினை அப்படியே சிலகணங்கள் நெகிழவைக்கம் இயல்பினை ஏற்படுத்தும் பாங்கானவை. அறிவியலுக்கு ஒவ்வாத பேய், பிசாசு, முனி முடநம்பிக்கைகளைத் தகர்க்கும் சிறுகதை களாகத் துரையின் கொள்ளிவாய்ப்பேய்க

34 மல்கை

ளும், சுயாவின் சவுக் குமரத்து முனியும் அமைகின்றன. அவை வெளியான காலகட்டத்தின் முடநம்பிக்கை க்கு இவை ஆப்பாகின்றன. சொக்கனின் கனவுக்கோயிலும், புதுமைலோகனின் கௌதமியும் கற்பனாவாத சிறுகதைக ளாகும். கௌதமியில் வித்தியாசமான நடைப்பாங்குள்ளது.

எனவே ஈழகேசரிச் சிறுகதைகள் நமது ஒரு காலகட்டத்து இலக்கிய இருப்பினை அறிய உதவுகின்றன. நமது இருப்பு ஆரோ க்கியமானதாகும். ஆனால், ஈழகேசரிக்குப் பின்னர் இன்னும் செழுமையான சிறுகதை கள் நிறைய வெளிவந்திருக்க வேண்டும். அரைத்த மாவை அரைப்பது போல புதிய பொருள், புதியசொல், புதியவடிவம் இன்றி

நிறையச் சிறுகதைகள் இங்கு வெளிவரு கின்றன. சிறுகதை பற்றி நமது முன்னோர் கொண்டிருந்த விளக்கத்திற்கு அப்பால் நாங்கள் அதிக மாற்றங்களைச் செய்து கொள்ளவில்லை. போர்ச்சுமுலில் நித்தம் அவலங்களைச் சந்தித்தபடி வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற ஒரு சமூகத்திற்கு வாழக் கையால் நம்பிக்கையையும், எவ்வாறான சமுதாயத்தை உருவாக்கிக்கொள்ள வேண் டும் என்ற தத்துவப்பிரதிலையும் சுட்டிக்காட் டத்தக்க சிறுகதைகள் தேவைப்படுகின்றன. மானுடப் போராட்டம் இந்த மண்ணில் வாழ் ந்து முடிப்பதற்காகவும் மனித ஏற்றத்தாழ்வு களுக்கு எதிரானதாகவும் நிகழ வேண்டும். பேரினவாதம், வகுப்புவாதம், சாதியக்கொ டுமை, வர்க்கச் சுரண்டல், பாலியல் ஏற்றத் தாழ்வு, அரசியல் அயோக்கியத்தனம், பிரபஞ்சமளாவிய சூழற் பாதிப்பு போன்ற பல்வேறு அநியாயங்களுக்கும் எதிராகச் சிறுகதைகள் குரல்தர வேண்டிய காலமிது. இலக்கியம் மனித சமூகத்தினைச் சென்ற டையும் ஒரு ஊடகம் எனில் இவ்வாறான சமூகச்செய்திகள் விரிவி வரவேண்டும். கலைக்காகவும் பொழுது போக்கிற்காகவும் சிறுகதை படைக்கின்ற காலச்சூழலை நாம் கடந்து இந்த மண்ணில் ஏற்றத் தாழ்வற்ற சகலசுதந்திரங் களையும் அனுபவிக்கும் மானிட இருப் பினை நிலைநாட்டுவதற்கான தத்துவப் புரிதலோடு புனைகதைகளைப் படைக்க வேண்டிய காலத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். பிரபஞ்ச முன்னேற்றத் திற்கும், உலக சமூகத்தின் ஒருங்கிணை ந்த விடுதலைக்கும், உயர் மானிடன் எதிர் பார்க்கும் சமூக மாற்றங்களுக்கும் உகந்த தத்துவப்பிரதிபலை மார்ச்சியம் ஒன்றுதான் கொண்டிருக்கின்றது. அதற்கும் அப்பால் புதிய ஒழுக்கப்பாரம் பரியத்துடனும் தடையிலாச் சுதந்திரத்துடனும் பாதுகாப்புடனும் மனிதகுலம் வாழ புதிய வழிமுறைகளுக் கான தத்துவச் சிந்தனைகள் நமக்குத் தேவைப்படுகின்றன.

அட்டைப்படம்

துரைவி-தினகரன் கூட்டாக நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசுபெற்ற எழுத்தாளர்களினது உருவங்களை மல்லிகை மலரில் அட்டைப்படமாக வெளியிட்டுள்ளோம்.

ஒரு இலட்சத்து ஓராழிம் ரூபா பரிசுப் பணத்தைத் தமது டோனாவின் படைப்பாற்றலின் மூலம் முதலாம், இரண்டாம், மூன்றாம் மற்றும் ஆறாவது பரிசுகளாகப் பகிர்ந்து பெற்றுக் கொண்ட பதினைந்து எழுத்தாளர்களையும் மல்லிகை கௌரவித்துக் கனம் பண்ணுகின்றது.

- ஆசிரியர்

டாக்டர் எம்.கே.முருகானந்தனும் அவரொழுதிய அறிவியல் நூல்களும்

எஸ். வன்னியகுலம்

டாக்டர் எம்.கே. முருகானந்தன் அவர்கள் மிக நீண்ட காலமாகவே வைத்தியத் தொழிலில் ஈடுபட்டுவருபவர். அதுபோல வைத்திய ஆலோசனைகளை முன்வைக்கும் அறிவியல் நூல் வெளியீட்டிலும் மிகுந்த ஆர்வம் கொண்டு செயற்படுபவர். மிகக் குறுகிய காலப்பகுதியிலே தாயாகப்போகும் உங்களுக்கு, எயிட்ஸ் வைத்தியக் கவசம், சிறுவர்களின் கண்களைக் காக்கவாரீர், பாலியல் நோய்கள், போதையைத் தவிருங்கள், சாயி காட்டிய ஆரோக்கிய வாழ்வு, நீங்கள் நலமாக... போன்ற எட்டு நூல்களை அவர் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார்.

டாக்டர் முருகானந்தனின் வைத்தியப் பணி இருவேறு துறைகளில் தடம்பதிப்பதை நாம் அவதானிக்கலாம். ஒன்று உடற்கூறு மருத்துவம். மற்றது சனசமூகவியல் மருத்துவம். பொதுவாக வைத்தியன் ஒருவனது பணி நோயாளிகளுக்கு... சிகிச்சை வழங்குவதுடன் முடிவடைந்து விடுகிறது. தனது பொருளாதாரத் தேவையை நிறைவு செய்வதும் தனிமனித உடற்கூறு நோய்களுக்குப் பரிகாரங் காண்பதுமே அவர்களின் நோக்கமாகிறது. இதனால் அவனது பணி நீண்டகாலம் நிலைத்து நிற்கக் கூடிய சமூகவியாபகத் தன்மையைப் பெறத் தவறிவிடுகிறது.

சனசமூகவியல் மருத்துவனின் சேவை உடற்கூறு வைத்தியத்துடன் நிறைவு காண்பதில்லை. அவனது சேவை காலத்தால் அழியாததாகத் திகழ்கின்றது. எழுத்தாளனின் மறைவின் பின்னரும் அவனது எழுத்துக்கள் சமுதாயத்திற்கு வழிகாட்டுவதுபோல சனசமூகவியல் மருத்துவனின் கருத்துக்களும் மக்கள் சமூகத்திற்கு வழிகாட்டும் பெரும் பணியைச் செய்கின்றன.

எழுத்தாளன் தான் வாழுகின்ற சமூகம் பற்றி மிகுந்த அக்கறை கொண்டவனாக விளங்குகிறான். தான் வாழுகின்ற சமுதாயத்தை அவன் மிக நுணுக்கமாக அவதானிக்கின்றான். சமுதாயக் கட்டமைப்பையும் அதிலேற்படுகின்ற அசைவியக்கங்களையும் துல்லியமாக இனங்காண்கின்றான். சமுதாய மாற்றங்களை இனங்கண்டு தனது கருத்துக்கள் மூலம் அவற்றைச் சீரிய முறையிலே நெறிப்படுத்த முனைகின்றான். இவை சனசமூகவியல் மருத்துவர்களிடமும் காணப்படும் பண்புகளாகும். இருதுறையைச் சேர்ந்தவர்களுமே சமூகநலனில் அதிக அக்கறை கொண்டு செயற்படுகின்றனர். எனவே கலைஞனுக்கும் சனசமூகவியல் மருத்துவத்திற்குமிடையே நெருக்கமான உணர்வொருமைப்பாடு இருப்பதனை அவதானிக்கலாம்.

இலங்கையிலே உள்ள சனசமூகவியல் மருத்துவர்கள் சிறந்த எழுத்தாளர்களாகவும் விளங்குகின்றனர். டாக்டர் சிவஞான சுந்தரம்(நந்தி), டாக்டர் M.K.முருகானந்தன், டாக்டர்.ச.முருகானந்தன், டாக்டர் ஞானசேகரன், டாக்டர் சதாசிவம் ஆகியோர் உடற்கூறு மருத்துவர்களாக மட்டுமன்றி சிறந்த படைப்பாளர்களாகவும் விளங்குகின்றனர். இவர்களால் எழுதாமலிருக்க முடியாது. ஏனெனில் இவர்கள் வைத்தியத்தை விட சமூக நலனில் அதிக அக்கறை கொண்டவர்கள். தங்கள் கருத்துக்கள் மக்களைச் சென்றடையவேண்டும் என்பதிலும், அவை மக்களுக்கு நல்வாழ்வினைத் தேடித்தரும் என்பதிலும் அசையாத நம்பிக்கை கொண்டவர்கள்.

உடலின் பௌதிக உறுப்புக்களிலேற்படும் பலவீனங்களை நிவர்த்தி செய்வதற்கு உடற்கூறு வைத்தியன் தேவைப்படுகிறான். அதுபோல சமூக உறுப்புக்களிலேற்படும் பலவீனங்களை இனங்கண்டு பரிகாரத் தேடுவதற்கு சனசமூகவியல் மருத்துவன் தோற்றம் பெறுகிறான்.

ஒரு சமூகம் ஆரோக்கியமானதாக விளங்குகின்றபோது சனசமூகவியல் மருத்துவனுக்கான தேவை அற்றுப் போய்விடுகின்றது. அதே சமூகம் தனது நிலையிலே தாழ்வுற்று வறுமை மிஞ்சி அல்லலறும்

நிலையிலே சனசமூகவியல் மருத்துவ வின் சேவை அவசியமாகின்றது. டாக்டர் முருகானந்தன் மிகக் குறுகிய கால அவகாசத்திலே வைத்தியம் தொடர்பான எட்டு நூல்களை வெளியிட்டிருப்பது அந் நூல்களுக்கான தேவை எமது சமூகத்தில் உக்கிரமடைந்துள்ளமையை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

இன்று தமிழ்மொழி பேசும் சமூகம் மிக நெருக்கடியான ஒரு காலகட்டத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. கடந்த இரண்டு தசாப்தங்களாக நாட்டில் நிலவும் போர்ச் சூழல் தமிழ் பேசும் சமூகத்தினரின் சமூகக் கட்டமைப்பினைத் தகர்த்தெறிந்துள்ளது. இச்சமூகத்தினரின் தனித்துவமான சமூகப் பழக்கவழக்கங்கள், பண்பாடுகள், கலாசாரங்கள் சிதைவுற்றுப் போயுள்ளன. தாரத்தை இழந்தோர், தாய் தந்தையரை இழந்தோர், குழந்தைகளை இழந்தோர், நிலபுலம் சொத்து சுகங்களை இழந்தோர், சொந்த உடலவயவங்களை இழந்தோரென சமூகம் சின்னாபின்னப்பட்டுப்போயுள்ளது. சொத்து சுகமென வாழ்ந்தவர்கள் இன்று அநாதரவாக அகதி முகாம்களில் அடைபட்டுக்

36

மல்கை

கிடக்கின்றனர். வானமே கூரையாக

வாழ்கின்ற அவலவாழ்வு இன்று அவர்களின் நிரந்தர வாழ்வாக மாறிவிட்டது. உயிர்களைக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு புலம்பெயர்ந்து சென்றவர்களும் அந்நிய கலாசார ஆக்கிரமிப்பின் மத்தியிலே தமது தனித்துவங்களைப் பேணிக் காக்க முடியாது தவித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். மனதிலே துணிவின்மை, நம்பிக்கையின்மை, அச்சம், விரக்தி, கோபம், பொய், களவு, காமம் போன்ற உணர்வுகளினாலே சமூகம் ஜீணித்துப்போயுள்ளது. முழுச் சமூகமுமே ஏதோ ஒரு வகையிலே நோய்வாய்ப்பட்டுப்போயுள்ளது. இவ்வாறான சந்தர்ப்பத்திலேதான்

டாக்டர் முருகானந்தன் போன்ற சனசமூகவியல் மருத்துவர்களின் அவசியத்தை உணரமுடிகிறது. இவர் அண்மையில் வெளியிட்டுள்ள நீங்கள் நலமாக... என்ற நூல் இவரது முன்னைய நூல்களை விட சற்று வித்தியாசமானதாகக் காணப்படுகிறது. உடநலம், மனநலம் தொடர்பாகப் பொதுமக்களால் கேட்கப்பட்ட பல கேள்விகளுக்கு இந்நூலிலே விரிவான விளக்கங்கள் தரப்பட்டுள்ளன. நோய்க்கு வைத்தியம் செய்வதைவிட நோய்க்கு இடந்தராத வகையிலே உடலையும் மனதையும் பேணுவதன் அவசியம் பற்றி வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. மருந்தை அதிகளவில் உட்கொள்வதைவிட மருந்துப் பாவனையைத் தவிர்ப்பதற்கான வழிவகைகள் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. இந்த நூல் பாமரனும் படித்தறியத்தக்க வகையிலே எளிய நடையில் எழுதப்பட்டிருப்பது இதன் இன்னொரு சிறப்பம்சமாகும். இலங்கை வானொலி, தொலைக்காட்சி, தினசரிப் பத்திரிகை போன்ற பொதுசன ஊடகங்கள் வாயிலாக வெளியிடப்பட்ட இவரது கருத்துக்களே நூல்வடிவம் பெற்றிருப்பதனால் ஜனரஞ்சகத்தன்மை கொண்டதாகவும் அது விளங்குகிறது.

தாயாகப் போகும் உங்களுக்கு என்ற நூலை எழுதியதன் மூலம் 1990 ஆம் ஆண்டிலே சாகித்திய மண்டலப் பரிசையும், இலங்கை இலக்கியப் பேரவைப் பரிசையும் பெற்றுக் கொண்டவர் டாக்டர் முருகானந்தன். அண்மையிலே நீங்கள் நலமாக... என்ற நூலை எழுதியமைக்காக இலங்கை விஞ்ஞான முன்னேற்றச்சங்கம் சிறந்த அறிவியற் கலைஞர் பரிசினை இவருக்கு வழங்கி கௌரவித்துள்ளது. அவரது சேவை வைத்தியத்துறை சார்ந்தோருக்கு சிறந்ததொரு முன்னுதாரணமாக விளங்குமென எதிர்பார்ப்போமாக.

வெளிவந்து விற்பனையாகின்றது

டொமினிக் ஜீவாவின் சிங்களச் சிறுகதைகள்

பத்திர பிரசுரத்திய

14 சிறுகதைகளின் தொகுப்பு

இது ஒரு மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடு

தனிமனித உழைப்பில் மலர்வது மல்லிகை
அந்த அயராது உழைப்பிற்கு எமது நன்றி

WAHLS

Shopping Centre

**Dealers in T.V. Radio, Watches
and Luxury Goods**

**152, Bankshall Street,
Colombo - 11.
Telephone : 446028**

36
மல்லிகையின் 34 வது ஆண்டு மலர் வெளிவருவது பெரிய
சாதனைகளில் ஒன்று. அதற்கு எமது வாழ்த்துக்கள்

Brownson Industries

139, Bankshall Street, Colombo - 11.

Telephone ; 327197

நடேசனது “மலையக வரலாறு” நூல் பற்றிச் சில குறிப்புகள்

-லெனின் மதவானம்-

History of upcountry tamil people என்ற ஆங்கில நூல் மலையக தொழிற்சங்கவாதிகளில் ஒருவரான திரு. எஸ். நடேசனின் முதல் நூலாகும். கிட்டத்தட்ட 400 பக்கங்களைக் கொண்டு விரிகின்ற இந்த நூல் நந்தலாலா வெளியீட்டகத்தினால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. நூல் பற்றிய சில கருத்துக்களை அறிமுகக் குறிப்புகளாக வழங்க முற்படுவதே இக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

இந்நூல் பற்றி ஆராய்வதற்கு முன்னர் இதில் ஆராயப்படுகின்ற மக்கள் கூட்டம் பற்றிய தெளிவு அவசியமாகின்றது. அவ்வடிப்படையில் நோக்குகின்ற போது 19ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் மேற்கு ஐரோப்பிய காலனித்துவவாதிகள் மூன்றாம் உலக நாடுகளை தமது காலனித்துவ ஆட்சிக்கு உட்படுத்தியதுடன், அந்நாடுகளில் பெருந்தோட்ட பயிர்ச்செய்கையை அறிமுகம் செய்தனர். இப்பெருந்தோட்ட பயிர்ச்செய்கையை செய்வதற்குத் தேவையான தொழிலாளர்களை தமது காலனித்துவ ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்த நாடுகளிலிருந்தே கொண்டு வந்தனர்.

இந்த வகையில் இலங்கையில் பெருந்தோட்ட பயிர்ச்செய்கையை செய்வதற்காக ஒப்பந்த பிணைப்பு செய்து கொண்டு இங்கு வந்த தென்னிந்திய தொழிலாளர்களும் அதனுடன் தொடர்புபட்டு வந்த வர்க்கமுமே மலையக மக்களென்று அழைக்கப்படுகின்றனர்.

இப்புலம் பெயர்தலுடனேயே இவர்களது வாழ்க்கை ஆரம்பமாகின்றது. இன்றுவரை பலவிதமான சுரண்டலுக்கும், ஒடுக்குமுறைகளுக்கும் உட்பட்டு வந்துள்ளனர்.

ஒருபுறமான ஒடுக்குமுறைகளும் மறுபுறமான சமூக உருவாக்கமும் தாம்

ஒரு தனித்துவமான இனம் என்ற உணர்வை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இந்த உணர்வின் பிரதிபலிப்பாகத் தான் மலையகம் என்ற சொல் அண்மைக்காலத்தில் மிகுந்த அழுத்தம் பெற்றுள்ளது. இந்த பிரக்கூயானது குறுகிய பிரதேசவாதமாக அல்லாமல் பெருந்தோட்டத்துறையை சார்ந்து வாழ்கின்ற மக்கள் குழுமத்தினரின் இருத்தலை ஒரு தேசிய சிறுபான்மையினரின் எழுச்சியை குறித்து நிற்கின்றது எனலாம்.

மலையக மக்கள் குறித்த இத்தகைய வரலாற்று பின்னணியை ஆதாரமாகக் கொண்டு திரு. நடேசனின் நூலினை நோக்குகின்ற போது ஏழ்மைப்பட்டுப் போன தென்னிந்திய கிராம பின்னணியில் இவர்கள் எத்தகைய சுரண்டல் ஒடுக்குமுறைகளுக்கு உட்பட்டனர், அத்தகைய நிலவுடைமை சமூக அமைப்பில் விவசாயிகளாக கட்டுண்டு கிடந்த இம்மக்கள் விவசாய வர்த்தகத்திற்குரிய குணாதிசயத்தை எவ்வாறு பிரதிபலித்து நின்றனர். இலங்கையில் பெருந்தோட்ட துறை சார்ந்த முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பில் புதிய உற்பத்தி முறைகளுக்கேற்ப எவ்வாறு பரந்துபட்ட தொழிலாளர் வர்க்கமாக மாற்றப்பட்டனர் என்பன பற்றி சிறப்பானதொரு ஆய்வை முன்வைக்கிறது.

தவிரவும் இம் மக்கள் மீதான ஒடுக்கு முறைகளுக்கு எதிராக இம் மக்களிடையே தோன்றிய இயக்கங்கள், அவ்வவ்வகாலகட்டங்களில் அவை கொண்டிருந்த நிலைப்பாடுகள், பிரதிபலித்து நின்ற வர்க்கநலன்கள் என்பன குறித்தும் சிங்கள பெரும் தேசியவாதத்தால் இம்மக்கள் மீது கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட காட்டுமிரண்டித்தனமான வன்முறைகள் குறித்தும்

சிறப்பான ஆய்வை முன்வைக்கத் தவறவில்லை. குறிப்பாக இனவாதம் பற்றி ஆராய்கின்ற போது நூலின் ஓரிடத்தில் தனது இயக்கத்திலும் காணப்பட்ட இனவாத போக்கையும் நூலாசிரியர் சுட்டிக் காட்டியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும்.

திரு.நடேசனின் இம்முயற்சி குறித்து நோக்குவதற்கு முன் மலையக வரலாறு எழுது முறையில் காணப்படுகின்ற போக்குகள் பற்றியும் சிந்தித்தல் அவசியமான ஒன்றாகின்றது.

மலையக வரலாறு குறித்த ஆய்வின் மூலமாக தனது கம்பீரத்திற்கும் வயிற்று பிழைப்பிற்கும் வழி தேடிக்கொண்ட புத்திஜீவிகள் சிலர், இம்மக்களின் நலன்களுக்கு எதிரான இயக்கங்களையும் தனிநபர்களையும் நியாயப்படுத்தி, சமரசப்படுத்தி எழுதுகின்ற போக்கைக் காணலாம். குறிப்பாக மலையகம் குறித்த அண்மைக் கால ஆய்வுகளில் இந்த அடிநிலைத்தன்ம மலிந்து கிடப்பதைக் காணலாம்.

பிறிதொரு போக்கு இம் மக்களின் வருகை, சமூக உருவாக்கம் என்பன குறித்து பேரினவாதிகளால் பல்வேறுபட்ட திரிபற்ற கருத்துக்கள் முன் வைக்கப்படுகின்றன. மலையக மக்கள் ஒரு தேசிய சிறுபான்மை இனம் என்பதைக் கூட மறுக்கும் அல்லது அதனை குறுகிய பிரதேசவாதமாக காட்ட முனைகின்ற அம்சமே இந்த ஆய்வு பார்வைகளின் முனைப்பாக அமைந்து காணப்படுகின்றது.

இவ் அடிப்படையில் நோக்குகின்ற போது தனது சொந்த வாழ்க்கையைக் கூட நீண்ட தூரத்தில் தொலைத்து விட்டு நிற்கின்ற திரு.நடேசன் இத்தகைய போக்குகளிலிருந்து அந்நியப்பட்டு சமூக உணர்வுடனும், நேர்மையுடனும் இம் முயற்சியை மேற்கொண்டுள்ளார் எனலாம். தனது கருத்துக்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் விலை மதிப்பற்ற சான்றாதாரங்களுடன் நிறுவ முற்பட்டிருப்பது இந்த ஆய்வு நூலின் தனித்துவமானதொரு சிறப்பம்சமாகும்.

இதற்கு அடிப்படை நூல் பற்றிய அறிமுகத்தை பிரஸ்தாபிக்கும் கலாநிதி குமாரி ஜெயவர்தன குறிப்பிடுவது போல திரு.

நடேசனது மலையக மக்களின் போராட்டம் பற்றிய ஆழ்ந்த அறிவானது; அவரது நீண்ட கால அரசியல் தொழிற்சங்க போராட்டங்களில் தனது பங்கேற்பின் காரணமாகவும் பெறப்பட்டதாகும். இத்தகைய அனுபவம் கூட இந்த நூலின் சிறப்பான ஆய்விற்கு வழிவகுத்தது எனலாம்.

மலையகம் குறித்த வரலாற்றாய்வியலின் கம்பீரத்தை இவ்வளவு அழகாய், விவேகத்துடன் படம் பிடித்த எழுத்துக்கள் சிலவாகத்தான் இருக்கக்கூடும் தன உறுதியாகக் கூறலாம். திரு.நடேசனது நூலானது இவ் அம்சத்தை ஏதோ ஒரு வகையிலும் அளவிலும் உள்வாங்கியுள்ளது என்று கூறின் தவறாகாது.

இந்நூல் பற்றிய பல்வேறுபட்ட சிறப்புத்தன்மைகளை நோக்கிய நாம் அதில் காணப்படுகின்ற சில குறைபாடுகள் குறித்தும் சுட்டிக் காட்ட வேண்டியது அவசியான ஒன்றாகின்றது.

இம்மக்களின் நலன்களுக்கு எதிராக இயக்கிய இயக்கங்கள் குறித்து கம்பீரத்துடனும் விவேகத்துடனும் சுட்டிக் காட்டுகின்ற நூலாசிரியர் இம் மக்களின் நலன் சார்ந்து நின்ற இயக்கம் பற்றி ஆழ்ந்து ஆராய தவறிவிடுகின்றார். உதாரணமாக 1960 களில் திரு.என். சண்முகதாசன் தலைமையிலான இடதுசாரி இயக்கம் ஒரு புதிய பரிமாணத்தை எட்டியது. இவ்வியக்கமானது மலையக மக்களிடையே கிளை பரப்பி வேருன்றிய தோடு இம்மக்களின் நல்வாழ்வுக்கான போராட்ட முனைப்பை உணர்த்தி நின்றது. காலப்போக்கில் இவ்வியக்கம் சிதைந்து சின்னாபின்னமாக்கப்பட்டிருப்பினும் இன்று இம் மக்களின் நல்வாழ்விற்கு கான போராட்டத்தை முன்னெடுப்பதற்கு இவ்வாறான இயக்கங்களின் வெற்றிகள் மட்டுமல்ல தோல்விகளும் கூட வழிகாட்டியாக அமையும். இவ் அடிப்படையில் இவ்வியக்கம் குறித்த சரியான விமர்சனத்தை இந்நூல் முன்வைக்க தவறிவிடுகின்றது.

அறுபதுகளில் இடதுசாரி கட்சியில் ஏற்பட்ட பிளவினை சுட்டிக்காட்டுகின்ற நூலாசிரியர் அவை பிரதிபலித்து நின்ற தத்துவார்த்த பின்னணியை சுட்டிக்காட்ட தவறிவிடுகின்றனர். இவ் அடிப்படையில் நவீன திரிபுவாதத்தை ஏற்று நின்ற

மொஸ்கோ சார்பிற்கு எதிராக ஒரு புரட்சிகர அணியாக சீன சார்பு விளங்கியது. இது இடதுசாரி இயக்க வரலாற்று ஆய்வின் போது கருத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

மலையக அரசியல் வரலாற்றில் திராவிட முன்னேற்ற கழகத்தின் தாக்கம் ஆய்வுக்குரிய ஒன்றாகும். திராவிட முன்னேற்ற கழகம் பற்றிய காய்தல் உவத்தல் அற்ற ஆய்வானது இதுவரை தோன்றவில்லை என்பது ஒருபுறமிருக்க திரு. நடேசனது நூலும் இது குறித்த ஆய்வில் கவனம் செலுத்தவில்லை.

இவ்வாறாக திரு.நடேசனது இந்நூலினை நோக்கும்போது கொடுமைகளைக் கண்டு கொதிக்கின்ற ஒரு மனிதாபிமானியின் நெஞ்சம் தெரிகின்றது. ஆனால் இம் மக்களின் பிரச்சனைகளுக்கு தீர்வை முன்வைக்கும் தத்துவார்த்த பார்வை இல்லை என்பதும் தெரிகின்றது. குறிப்பாக ஆரம்பகட்டுரைகளில் காணப்படுகின்ற பார்வை கூட இறுதிக் கட்டுரைகளில் தளர்ச்சி அடைந்து செல்வதை நூலினை ஆழமாகப் படிப்பவர்களால் உணரமுடியும். இவரது நோக்கம் சிறந்தது, பயன்மிக்கது என்பது மறுப்பதற்கில்லை.

வர்க்க உணர்வுடன் தான் வரலாறு எழுதப்படுகின்றது என்பது மார்க்ஸின் கருத்தாகும். மலையகம் குறித்து வெளிவர வேண்டிய ஆய்வுகளுக்கும் இது பொருந்தும். இத்தகைய ஆராய்ச்சிகள் தோன்றுவதற்கு திரு.நடேசனின் நூல் உந்துசக்தியாக அமைந்துள்ளது எனலாம்.

இந்த நூலானது ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தமையால் ஏனைய மொழி சார்ந்த புத்திஜீவிகள் இம் மக்களைப் பற்றி சிந்திப்பதற்கு வழிவகுத்தது எனலாம். உதாரணமாக கலாநிதி குமாரி ஜெயவர்தன, பெட்டி வீரக்கோன், கலாநிதி ஜயதேவா உயங்கோட ஆகியோர் இந்நூல் பற்றி எழுதியுள்ள விரிவான மதிப்புரைகள் இதனை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. யாவற்றுக்கும் மேலாக இம் மக்களின் பிரச்சனைகள் சர்வதேசபார்வைக்கு உட்பட்டிருப்பதுடன் இன்று மலையக புத்திஜீவிகளும் இந்நூலினை கற்கக்கூடிய சூழ்நிலை உருவாகி யுள்ளது.

இருப்பினும் நூல் அறிமுகத்தில் குமாரி ஜெயவர்தன குறிப்பிடுவது போல, இந்நூல் தமிழ், சிங்களம் ஆகிய மொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப்பட வேண்டியது அசியமான ஒன்றாகும்.

மல்லிகைப் பந்தல்
வெளியீடுகள்
மல்லிகை இதழ்கள்

யாழ்ப்பாணத்தில் கிடைக்கும்
ஸ்ரீ லங்கா புத்தகசாலை
234, காங்கேசன்துறை வீதி.
யாழ்ப்பாணம்.

மல்லிகையின் 34 வது ஆண்டு மலருக்கு
எமது மனமார்ந்த வாழ்த்துக்கள்

WHOLESALE AND RETAIL DEALERS IN TEXTILES

Rider Tex

(Fully Airconditioned)

188/14, Keyzer Street,
Aslams Trade Centre,
Colombo - 11.

T'Phone : 421854

குருவிப் புனமும் குர் இக் கொட்டும்

ஒடுக்கப்பட்ட மக்களை மேம்படுத்த புத்துயிர் பெற்ற ஒரு கிராமம்
குருவிகளின் பாழ்நிலம் புனமான மாற்றம்

எஸ். எம். ஜே. பைஸ்தீன்

சீங்கள் சினிமாவின் நெருக்கடி பற்றி வெகுவாகப் பேசப்படுகிறது. வருடாந்தம் சுமார் 40 திரைப்படங்கள் தயாரிக்கப்பட்ட இடத்தில் பத்துக்கும் குறைவாகவே உருவாவதாக ஜனாதிபதி திரைப்படப் பரிசளிப்பு விழாவொன்றின்போது கூறினார். திரைப்படம் லாபம் ஈட்ட வேண்டிய ஒரு பொருளும் ஆனதால் விற்பனையைக் கவருவதற்கு நேராகவே சதையைக் காட்சிப்படுத்தும், “அவளது வஞ்சம்” “மோகத்தின் வெம்மை” போன்ற படங்களுடன், “வீச்சு வலை” போன்று சதைக்கருவோடு இணைந்தது போன்று தோற்றங்காட்டக்கூடிய படங்களும் பல்கி வருகின்றன. அதே திரைப்பட விழாவில் ஜனரஞ்சகப் படங்கள் என இவை பரிசை வாரியமை ஒரு பெருங் கொடுமையாகும். இச்சூழலில் தான் தேசிய சினிமாவின் எழுச்சியைக் குறித்து நிற்கும் “கம்பெரலிய”, “ரேக்காவ”, “சத்சமுதர்” போன்றவை நினைவுக்கு வருகின்றன.

இந்த வரிசையில் அதிகம் பேசப்படாமல் மறந்து போன ஒரு பெயர், “குருலு பெத்த” (குருவிப்புனம்).

திரையில் விரிந்த இக்கிராமம் இப்போது (1998 மே 29) மெய்யான ஒரு கிராமத்தின் பெயராக ஒலிக்கிறது. குருநாகல் மாவட்டத்தில் ஒதுக்கப்பட்ட ஒரு கிராமம் அது.

98 குடும்பங்களைச் சேர்ந்த 352 கிராம வாசிகள் இங்கு வாழ்கின்றனர். பாடசாலை செல்லக்கூடிய வயதிலுள்ள 98 பேருள் 43 சிறுவர் மட்டுமே அங்கு சேர்ந்துள்ளனர். இதற்கு வறுமையோ, பொருளாதாரச் சுமைகளோ காரணம் அன்று. இக்கிராம மக்கள் குறிப்பிடக் கூடிய தொழிலாக பாய் இழைப்பதையும், கூடை பின்னுவதையும் தவிர, வசியம் செய்வதிலும், பிச்சை எடுப்பதிலும் - மற்றும் சமூக விரோதச் செயல்கள்

புரிவதிலும் ஈடுபடுவதற்குக் காரணம் வறுமையிலும் வேறுபட்டதாகும். சமூக ஏற்றத் தாழ்வே அது. அவர்கள் “சண்டாளர்” அல்லது “ரொடியர்” என்ற இழிகுலத்தவராக ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

அசோகமாலா - சாலிய குமரானது பரம்பரையினரே இக்கிராமவாசிகள் என்பது மரபு. சண்டாளப் பெண்ணான அசோகமாலா வைக் காதலித்து மணந்ததால் துட்ட காமினியின் மகனான சாலிய தனது அரசரிமையை இழந்தானென மகாவம்சம் கூறுகிறது. அசோகமாலாவின் கதையே சிங்கள சினிமாவின் ஆரம்ப ஓவியங்களுள் ஒன்றாகச் சித்திரிக் கப்பெற்றமையும் இங்கு கவனித்தற்பாலது.

ஒதுக்கி வைக்கப்பட்ட மக்களைக் கொண்ட இக்கிராமம் பறவைகளுக்காக ஒதுக்கிய வயற்பரப்பை உடையதாகும். அறுவடை செய்யப்பட்ட வயலில் ஒரு பகுதியைப் பறவைகளுக்காகப் பாழ்பட விடுவது பண்டைய வழக்கம். எனவே தான் இக்கிராமம் “குருலு பாழுவ” (குருவிகளுக்கான பாழ் நிலம்) என்று அறியப்பட்டது.

இன்றும் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர், “தோட்டக்காட்டார்” என்று அழைக்கப்படுவதுண்டு. அதுபோலவே குருலு பாழுவ கிராமத்தாரும் ஊர் பெயர் சொன்ன மாத் திரத்தே ஏளனப்படுத்தப்படுவர். தொழில் வாய்ப்புகளும் மறுக்கப்பட்ட சந்தர்ப்பங்கள் உண்டு. இந்நிலையிற்கு தான் இக்கிராமம் புத்துருப் பெற்றது. வசதிகளுடன் கூடிய வீடுகள், வீதிகள், சுகாதார வசதிகள், விவசாயக் கொள்வனவு நிலையம், ஏற்றுமதிக்காகத் தென்னந்தும்புப் பொருள்கள் உற்பத்தி நிலையம் போன்றவை காலங்காலமாகப் புறக்கணிக்கப்பட்ட

மக்களின் வாழ்க்கையை மேம்படுத்த நாடுகின்றன. லௌகீக உயர்வுக்கு இவை உதவினாலும் உளவியல் மாற்றங்களுக்கு இவை எந்த அளவு உதவும் என்பது கேள்விக்குரியது.

குருலு பாழுவ சிங்கள மக்களை முதன்மையாகக் கொண்டதாகும். இது அமைந்த குருநாகல் மாவட்டத்திலேயே குருவிகளை அளாவித் தமிழ்ப் பாரம்பரியத்தை நினைவுறுத்தி நிற்கும் ஒரு முஸ்லிம் கிராமம் உள்ளது. தமிழ் இலக்கணம் புறக்கணிக்கப்பட்டுவரும் இந்நாட்களில் நடைமுறைகளில் இலக்கணம் கற்பிப்பதுபோல் அமைகிறது இப்பெயர். “குருவி” “சூரி” ஆக அளபெடுக்கும் குருவி என்பதன் இயல்பான ஓசையை விட

சூரி மிகுந்தொலிப்பதையே இது குறிக்கிறது. “சூரிக் கொட்டு” என்பதே இக்கிராமத்தின் பெயராகும். “சூரிக் கொட்டு” என்று சாதாரணமாக வழக்கில் கூறப்படுகிறது. குருலு பாழுவலிற் போலவே, குருவிகளுக்காக நெல் கொட்டி வைக்கப்பட்ட இடமா அல்லது குருவிகள் மிதமாகச் சேரும் கூடு (கொட்டு) போன்ற இடமா என்பது ஆய்வுக்குரியது.

இயற்கையோடு இணைந்த மக்களது வாழ்க்கையை இக்கிராமம் பெயர்கள் காட்டுகின்றன. எனினும் மக்கள் கூட்டத்தாரிலேயே ஏற்றத்தாழ்வுகளை உண்டுபண்ணிக் கொள்ளும் போக்கையும் சிந்திக்க இக்கிராமவாசிகளது வாழ்க்கை தூண்டுகிறது.

புதை குழி மரங்கள்

என்னைத் தேடுங்கள்!
நீரில், நெருப்பில், நிலத்தில்
என்னைத் தேடுங்கள்!
இப்போது நான்
ஒரு கடவுளைப் போல...
காற்றிலும் ஆகாயத்திலும்
என்னைத் தேடுங்கள்!

கண்ணுக்கு முன்னின்று
காணாமற் போனவர்களில்
நானும் ஒருவன்!
கடலிலும் கரையிலும்
கழிவு நீரோடைகளிலும்
என்னைத் தேடுங்கள்!

மனித உரிமையின்
பிரகடனங்கள் எல்லாம்
ஏழையின் விம்மலாய்,
குருதியின் படிவுகளாய்
என்னிடம் தான்
அடங்கிக் கிடக்கின்றன!
ஆனாலும் நான்
இன்னும் தலைமறைவாக
என்னைத் தேடுங்கள்!

அறிக்கைகள்,
ஆர்ப்பாட்ட சலோகங்கள்,
ஆலோசனைக் கூட்டங்கள்

அரசு உடைகங்களிலும்
என்னைத் தேடுங்கள்!

எனது விழுதுகளை
இந்த தேசம் முழுவதும்
பரப்பி வைத்திருக்கிறேன்!
யுத்த தளவாடங்கள்
அங்கு வேரோடி,
கிளைவிட்டு
விருட்சமாய் நிற்கின்றன!

என்னைத் தேடுங்கள்!
கனவாய் கதையாய்
கரைந்து போன தடங்களில்
என்னைத் தேடுங்கள்!

உங்கள் இலக்குகளும்
உயர்பதவி இருக்கைகளா?
என்னை வந்து
தோண்டிப் பாருங்கள்!
அதுவும் உன்னதமான
ஜனநாயகம் தான்!
அங்கும்
என்னைத் தேடுங்கள்!

பழைய கல்லறைகளில்
தெரியாமற் போனாலும்
புதிய கருவறைகளிலாவது
புலப்படுவேன்

அங்கும்
என்னைத் தேடுங்கள்,
அடுத்த வசந்தத்திலாவது
நான் அகப்பட்டடுத்தானே
ஆகவேண்டும்!!

-மாவை வரோதயன்-

45
மல்லிகை தனது 34 வது ஆண்டு மலரை வெளியிடுகின்றது.
இந்த மகிழ்ச்சியான மலர் வெளியீட்டுக்கு எமது
பேராதரவைத் தெரிவிக்கின்றோம்.

BG Brothers (Pvt) Ltd.

'BG Building'
110, 112, Wolfendhal Street,
Colombo - 13.

Phone : 328729
074-715962

Fax : 94-1-439623
576273

பாடசாலைகளில் மொழி வளர்ச்சியும் நவீன இலக்கியமும்

- ப. ஆப்பன் -

கணினியின் வளர்ச்சியை அவதானிக்கும்போது, இனிமேல் "எல்லாமே கணினியினால் முடியும்". மொழி, எழுத்து, எழுதுகோல், பேப்பர் இவற்றிற்கு வேலையில்லை. பாடசாலையில் ஆசிரியர்களுக்கு பொறுப்புக்கள் இராது என்று கருத்துக்கள் நிலவுகிற இந்தக் கால கட்டத்தில், பாடசாலைகளில் மொழிவளர்ச்சியும் நவீன இலக்கியமும் என்னும் பொருள்பற்றி சிந்திப்பது பொருந்துமோ பொருந்தாதோ சில கருத்துக்களை முன் வைக்க வேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது..

காலத்திற்குக் காலம் கல்வித்துறையில் மாற்றங்கள் ஏற்படும் பொழுது புதிய புதிய கல் வி த்திட்டங்கள் உருவாகுவது இயற்கையே.

பாடசாலை மட்டத்தில் தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சியைப் பற்றியும் மொழியினூடாக பழைய புதிய இலக்கியங்களின் இணைப்பும் அதனால் ஏற்படும் தாக்கமும் விளைவுகளும் புதிய தலைமுறையினருக்கு எவ்வளவு தூரம் அனுசூலமாக இருக்கிறது என்பது ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டிய தொன்று.

அறுபதுகளுக்கும் குட்பின் ஒவ்வொரு முறையும் ஏற்பட்ட கல்வித்திட்டங்களில் பாடசாலை மட்டத்தில் தமிழ்மொழி வளர்ந்துள்ளதா? தமிழ் மொழியினூடாக நவீன தமிழ் இலக்கியம் எத்தகைய நிலைப் பாட்டைக் கொண்டிருக்கிறது என்பது பற்றியும் சிறிது சிந்திக்க வேண்டியது இக்கால கட்டத்தின் அவசியமாகும்.

பாடசாலைகளில் நவீன இலக்கியம் எவ்வளவு தூரம் ஊடுருவியுள்ளது என்பதை ஆராய்வதற்கு முன் மொழியைக் கற்பிப்ப

தில் எந்த அளவு வெற்றி பெற்றிருக்கிறது என்பதை சற்று விரிவாக ஆராய வேண்டும்.

ஐம்பதுகளில் மொழியைக் கற்பித்தலிலும் பார்க்க தொண்ணூறுகளில் கற்பிப்பதில் பாரிய வேறுபாடுகள் உள்ளன.

ஐம்பதுகளில் ஆங்கில மொழிமூலம் கல்வி (மிஷனரி கல்வித்திட்டம்) கற்ற கால கட்டங்களில் தமிழ் இரண்டாம் மொழியாக இருந்தும் கூட, தமிழ் சிறப்பான முறையில் கற்பிக்கப்பட்டு சிறப்புப் பெற்றுள்ளது. தமிழ் இலக்கணம், தமிழ் மொழி, அக்காலத்திற்குத் தேவையான பழைய தமிழ் இலக்கியம் என்று வெவ்வேறாக கற்பிக்கப்பட்டது. தமிழ் இலக்கியம் தனிப்பாடமாகவும் இருந்தது. மாணவர்களிடையே மொழி ஆர்வம் மேலோங்கி நின்றது. கம்பராமாயணம் போன்ற இலக்கியங்களை வெறும் பரீட்சைக்காக மட்டுமன்றி மொழி வளர்ச்சிக்காகவும், ரசனைக்காகவும் விரும்பிக் கற்றனர்.

மொழியைக் கற்பித்த ஆசிரியர்களும் கற்பித்தலுக்காகவே தம்மை தியாகம் புரிந்தவர்களாக (Devoted Teachers) இருந்தார்கள். டியூட்டரிகள் இல்லாத பொற்காலம், மாணவர்கள் மொழியைத் திறமையாகக் கையாண்டார்கள். ஆசிரியர்களின் தூண்டுதலால் மாணவர்களிடையே ஆழ்ந்த வாசிப்புப் பழக்கம் இருந்தது.

பரீட்சை வினாத்தாள்களும் சிறியவைகளாக இருந்தன, விடைகளோ கோட்டிப்பு என்றில்லாமல் விடைகள் யாவும் கட்டுரைகளாக (Essay type of answers) சமர்ப்பிக்க வேண்டிய கட்டாயம் இருந்தது.

ஆக எழுத்துத்துறையில் புருந்தவர்களின் வெற்றிக்கு அடிப்படை மொழியும் இலக்கியமும் துணை நின்றன.

பாடசாலைகளில் பாடவிதானமும், பாடநூல்களும் பாட ஆசிரியர்களும் மிக அற்புதமாக அமைந்திருந்தன.

பாடவிதானத்தில் சங்க கரல இலக்கியங்கள் மிக செளகரியமாக இடம்பெற்றிருந்ததனால் மரபுக் கவிஞர்கள் தோன்றினார்கள். கருத்துக்களை மிகத் தெளிவாக வடிப்பதற்கு சொல்வளமும் வசன நடையும் கைகட்டி காத்திருந்ததனால் இலக்கிய உலகில் நல்ல எழுத்தாளர்கள் பரிணமித்தார்கள்.

இத்தகைய இமாலய வளர்ச்சி என்பது கனிலும் தொண்ணூறுகளிலும் வீழ்ச்சியுறுக்காரணம் என்ன?

தாய் மொழியையும் புதிய முறையில் கற்பித்ததன் விளைவா...?

இன்று நிறைய விடயங்கள் போதிக்கப்படுகின்றன. தவிர பொதுசன தொடர்பு ஊடகங்கள் மூலம் நிறைய கற்றல் இடம்பெறுகின்றது. நிறைய விடயங்கள் கிரகிக்கப்படுகின்றன.

இவை அனைத்தும் கற்பவருக்கு உகந்த முறையில் மொழிப் பிரயோக ரீதியில் அமையாதிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. குறைந்தது முந்நூறு சொற்களைக்கொண்ட ஒரு சிறு வியாசம் எழுதமுடியாமல், பயிற்சி இல்லாமல் திணறுகின்றனர். இத்தனைக்கும் டியூட்டரிகள், பயிற்சினெறிகள், தமிழ்த்தின போட்டிகள் என்று பல் வேறு ஊக்குவிப்புகள் மூலம் பாடசாலை மட்டத்தில் சந்தர்ப்பங்கள் அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

கல்வி விரிவாக கப்பட்டபின்னர் இன்றைய கல்வித் திட்டத்திலும் கலை இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு சந்தர்ப்பங்கள் அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

கலை இலக்கிய மன்றங்கள், மாணவ மன்றங்கள், கவியரங்குகள் என்று இன்னோரன்ன சந்தர்ப்பங்கள் விரிவாக்கப்பட்டிருந்தும் தமிழ் உரை நடை வளர்ச்சி பெறாமல் மாணவர்களிடையே ஒரு தேக்க நிலை காணப்படுகிறது.

கையெழுத்து அல்லது ரோணியோபத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் தோன்றி மாணவர்களிடையே அரும்பும் எழுத்தார்வத்தை வளர்க்க பாடசாலைகளில் ஆர்வ

மிக்க குழுவினர் முயற்சி செய்கின்றனர். ஆயினும் உரைநடையில் வளர்ச்சி இல்லை.

போதனா முறையில் தான் எங்கேயோ கோளாறா...?

இன்னும் விரிவாகச் சொல்லப்போனால் கலைத்திட்டம் என்னும் பிரிவில் கல்வியோடு கலையும் இலக்கியமும் விரிவான அடிப்படையில் வாய்ப்புகள் விசாலமாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கல்விகலாச்சார அமைச்சு மட்டத்தில் கலை இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் போதிய ஊக்குவிப்புத் திட்டங்கள் வகுக்கப்பட்டு செயற்பட்டும் வருகின்றன. அகில இலங்கை ரீதியில் போட்டிகளும் பரிசுத்திட்டங்களும் வேறு இருந்தும் பாடசாலைகளில் மொழி வளர்ச்சி பின்தங்கியிருப்பது ஏன்?

சகலருக்கும் கல்வி என்ற குழந்தை உருவாக்கப்பட்ட பின் மாணவர் தொகை கூடியிருப்பது காரணமா...?

கற்பித்தல் தொழில் மயமாக்கப்பட்ட பின் கற்பித்தலில் விருப்பமில்லாதவர்கள் புகுந்ததன் விளைவா...?

பாடவிதானமும் பாடநூல்களும் பொருத்தமற்றனவா...?

ஒரு மாணவன் காலை தொடக்கம் பின்னேரம் வரை பாடசாலைகளில் முழுகியிருந்துவிட்டு முக்கியம் என்று கருதும் பாடங்களுக்கு மட்டும் மாலை முழுதும் டியூசன் வகுப்புக்களுக்குச் செல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இருப்பதனால், மொழியும் இலக்கியமும் தேவையற்றவை என்று புறக்கணிக்கப்படுகின்றனவா...?

நூல்நிலையங்களைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள அவகாசமில்லையா...?

இவ்வாறாகப் பல ஐயங்கள் எழுகின்றன. அரசு ஊக்குவிப்புகளால் மொழியும் இலக்கியமும் தவிர, சங்கீதம், நடனம், சித்திரம் போன்றவையும் வேறு பல நுண்கலைகளும் வளர்ச்சிப் பாதையில் சென்று கொண்டிருக்கின்றன என்பது உண்மையே. ஆயினும் பன்னிரண்டு வருடங்களை பாடசாலையில் கழித்துவிட்டு வெளியேறும்போது மாணவர்களின் மொழித்திறன் பின் தங்கிய

நிலையில் இருப்பது தான் கசப்பான உண்மை.

ஆகவே தான் எண்பதுகளில் தொண்ணூறுகளில் இலக்கியம் படைப்போரின் தொகை கூடியிருந்தாலும், அவர்களுக்கு மொழியைக் கையாளும் லாவகம் கைகூடவில்லை. நவீன இலக்கியத்துறையிலும் பரிச்சயம் இல்லை.

புதிய புதிய கல்வித்திட்டங்கள் நடைமுறைக்கு வரும்போதும் சங்ககால இலக்கியங்களே முதலிடம் பெறுகின்றன. பிரபல கல்லூரிகளில் பேச்சுப்போட்டி கட்டுரைப்போட்டி என்று வரும்போது கம்பர், இளங்கோவடிகள் நாவலர் என்ற வரிசைக்குப்பின் பாரதியோடு சரி. பாரதிக்குப்பின் நவீன படைப்பாளிகளின் வருகை மிக மிகக் குறைவு.

பாடசாலைகளின் நூல்நிலையங்களை தரிசித்தால் நவீன படைப்பாளிகளின் நூல்கள் சஞ்சிகைகள் மிக மிகக் குறைவு.

(இலங்கையில் சிறந்த கவிஞர்கள் இல்லை) ஆனால் தமிழ்நாட்டின் படைப்பிலக்கிய வாதிகளின் சில நூல்கள் முக்கியத்துவம் பெற்றிருக்கும். ஸ்ரீலங்கா பூஜ்யம்.

பாடசாலைகளில் நடைமுறையிலிருக்கும் கல்வித் திட்டங்களில் பழைய இலக்கிய அறிமுகம் குறைக்கப்பட்டு நவீன இலக்கியத்திற்கு முன்னுரிமை கொடுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

எண்பதுகளுக்குப்பின் தொண்ணூறுகளில் நவீன இலக்கிவாதிகள் பெருகியுள்ளனர். ரசனையாளர்கள் கூடியிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய இந்த ரசனைக்கு புதிய இலக்கியத் திட்டங்களில், குறிப்பாக நம் நாட்டின் நவீன இலக்கியங்கள் முன்னுரிமை பெறவேண்டும். தமிழ்மொழி சிறந்த முறையில் கற்பிக்கப்பட்டு மாணவர்கள் பாடசாலைகளை விட்டு வெளியேறும் போது தாய்மொழியை கசடறக் கற்றவர்களாய் நவீன இலக்கியங்களில் பரிச்சய முள்ளவர்களாய் வெளியேறவேண்டும்.

வாழ்த்துகிறோம்

தினகரன்

கைலாசபதி திறனாய்வுப்

போட்டியில் பரிசு பெற்ற சகோதரிகள்

1. செல்வி. வானதி. இயலூர்நாயகம்,
2. செல்வி. சுமைரா அன்வர்,
3. செல்வி. எம். ஏ. சி. சர்மிலி ஆகியோரை மல்லிகை மனதாரப் பாராட்டுகின்றது.

இதில் குறிப்பிடத்தக்க அம்சம் என்னவெனில் ஆய்வுப் போட்டியில் பரிசு பெற்ற மூவருமே பெண்கள். அதிலும் இம் மூவரும் செல்விகள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இளந்தலைமுறையினர் ஈழத்து இலக்கிய விமர்சன வளர்ச்சியில் எத்துணை ஆர்வம்

கொண்டுள்ளனர் என்பது

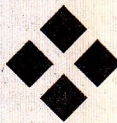
இதிலிருந்து புலனாகின்றது.

இளந்தலைமுறையை வாழ்த்துகின்றோம்.

- ஆசிரியர் -

மல்லிகையை மனதார நேசிக்கின்றோம்.
அதன் வளர்ச்சியில் பெருமதம் கொள்கின்றோம்.

34 ம் ஆண்டில் பிரவேசிக்கும் அதற்கு
நமது நல்வாழ்த்தக்கள் என்றும் உரியவை.

ஓரியண்டல் சலூன்

182, முதலாம் குறுக்குத் தெரு,
கொழும்பு - 11.
தொலைபேசி : 439413

ஓர் இவ்வாலை

- கச்சின் -

ஓர் வாலைப் பெண்ணின் கதையைச் சொல்கிறேன். இப்பெண்ணைப்பற்றிப் பாடியவர் சென்ற நூற்றாண்டில் இருந்த முத்துக்குமாரு என்பவர். அப்பாடல்:

“முடிவிலாதுறை சுன்னாகத்தான்
முந்தித் தாவடி கொக்குவில் மீது வந்து
அடைய ஓர் பெண் கொடிகாமத்தான் அசைத்
ஆணைக்கோட்டை வெளிக்கட்டுடை விட்டாள்
உடுவிலான் வரப் பன்னாலையான் மிக
உருத்தனன் கடம்புற்ற மல்லாகத்தில்
இடைவிடாதனையென்று பலாலிகண்
சோரவந்தனள் ஓர் இளவாலையே”

இப்பாடலில் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள பதினொரு ஊர்களின் பெயர்களிருக்கின்றன. ஆனால் இவற்றின் கருத்து வேறுவிதமானது. கருத்தைப் பார்ப்போம்.

பல துறைகளையுமுடைய வெள்ளிமலைக்குத் (சுல் + நாகம் - வெள்ளிமலை) தலைவனானவன் முந்தித் தாவுகின்ற பாதங்களையுடைய குதிரை (கொக்கு - குதிரை) மீது வந்து குறித்த இடத்தில் சேர, ஒரு பெண் கொடி போன்ற அழகையுடையவள், அசைந்து மார்புக்கட்டை அவிழ்த்து விட்டாள். நட்சத்திரக்கூட்டங்களுக்குத் தலைவனாகிய சந்திரன் தோன்ற கருப்பு வில்லையுடைய மன்மதன் மிகுந்த கோபமடைந்தான். கடப்ப மாலையைத் தரித்த மார்பகத்தில், இடைவிடாதனையென்று, தனது ஆவி போன்ற கண்களிலிருந்து, ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிய ஓர் வாலைப் பெண் வந்து சேர்ந்தாள்.

இதுதான் அப்பாடலின் பொருள். இதிலிருந்து நமது முன்னோரின் புலமையினை நீங்கள் அறிந்து கொள்ளலாம். பொதுவாகப் பார்க்கும் பொழுது யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள ஊர்களின் பெயர்களை யாரோ பாடியிருக்கிறார்கள் என்று தோன்றும். இதிலிருந்து நமது முன்னோரின் புலமையை அறிந்து கொள்ளலாம்.

இதேபோன்று தமிழ்நாட்டில் ஒரு புலவர் பாடியிருக்கிறார். அவர் ஊர்களின் பெயர்களை வைத்துப் பாடவில்லை. ஒரு கிழமையிலுள்ள ஏழு நாட்களையும் ஒழுங்காக அமைத்துப் பாடுகிறார். தமிழ்நாட்டில் “தளசிங்கமாலை” என்ற நூலில் உள்ளது அப்பாடல்.

“ஞாயிறு போய்விழத் திங்கள் வந்தெய்திடச்செவ்
வாயனல் சோரப் புதன் அம்பு தாவ நல்வியாழன் வர
வேயுறு வெள்ளி வளை சோர, நானுன்னை மேவுதற்குத்
தாய் சனியாயினளே, ரகுநாத தளசிங்கமே”

இப்பாடலின் பொருள்: சூரியன் அஸ்தமிக்கச் சந்திரன் தோன்ற, சிவந்த வாயிலிருந்து விரக தாபத்தினால் வெப்பக்காற்று வீச, மன்மதன் பாணமெய்ய, தென்றல் வீச, மூங்கிலையொத்த அழகிய வளையங்கள், விரக தாபத்தினால் சோர்ந்து விழ, நான் என்னை வந்து சேர்வதற்குத் தாய் குறுக்கே நிற்கின்றாளே என்பதாம்.

இதில் ஒரு கிழமையின் ஏழுநாட்களும், ஒழுங்காக வந்துள்ளமை காண்க. இது “தாய் துஞ்சாமை” என்னும் அகப்பொருட் குறையைக் கூட்டும் பாடலாகும்.

இவ்வகைச் செய்யுள்களை “நாமாந்திரிகை” என்னும் யாப்பு வகையில் அடக்குவர். இந்த வகையில் பலவகைப்பட்ட செய்யுட்களை சென்ற நூற்றாண்டில் பலர் புனைந்துள்ளனர்.

நமது புதுக்கவிதை அன்பர்களும், இந்த வகையில் முயற்சிக்கலாம். எந்தப் புதுக்கவிதை என்றாலும் பொருள் மேம்பட்டு நிற்க வேண்டும். அதுதான் தேவையானது.

கால்மறவாத் தெருவீதி. கடைகள் கவ்வி
 கற்ற பள்ளி கூடிவிளை யாடுந் தோழர்
 பால் வண்ணப் பொன்நிலவு வீட்டு முற்றம்
 பாட்டி சொன்ன கதைகேட்டு ஆனந் தித்து
 வால் கட்டிக் குரங்காட்டம் ஆடித் தோமா
 மரத்தேறி வீழ்ந்த அந்த நினைவு வந்து
 தாளாற்றத் தாளாத அச்சம் மூளத்
 தலைதெறிக்க ஓடுகிறேன் ஊரை நீத்தேன்.
 வெள்ளைக் கடலலையின் மேலே கீழே
 விளையாடி முக்குளித்து நீந்தித் தாகம்
 கொள்ளக்கை யாற்கரையை வறுக ஊறும்
 குளிர்நீரைக் குடித்தயற் றோப்பில் சென்று
 கள்அடித்து நண்ணூல் சுட்டுத் தின்று
 கடற்கரைக் காற்றாடி மகிழ்ந்த தெல்லாம்
 உள்எம்உற நெட்டுயிர்த்து இனியிவ் வாழ்வு
 உண்டோ எனவிரங்கி ஊரை நீத்தேன்.

ஓர்
 அகதியின்
 ஆசை

முடங்கிக் கிடக்கவொரு மூலையின்றி
 முட்டாக்குப் போட்டபடி மரங்களின் கீழ்
 உறங்கியும் கையேந்திப் பல்லூர் சென்று
 உணவுக்கு நாய்களொடு உறவு பூண்டு
 கிறங்கித் திரிந்ததுவும் இடுவோர் ஆணை
 கேட்டுப்பின் நின்றதுவும் நான் யாரென்று
 மறந்ததும் மறுநிமிடம் ஊராணைப் பார்த்து
 மறைந்து மறைந் தோடினேன் மற்றோர் ஊர்க்கே.

மூலைக்குள் கிடந்த கல்லொன்று தலைக்கு
 முண்டாகக் கோவிலின் வீதியில் கிடந்தேன்
 காலைக் கிளப்பி நாயொன்று சிறுநீர்
 கல்லுக் கடித்ததவ் வேளை எழுந்தே
 நாளை அதிர்ஷ்டம் ஊர்போவேன் என்ற
 நப்பாசை! அடபோ! நாய்போல அலைந்து ஓர்
 வேளைக் கஞ்சிக்கும் உழையாது பட்ட
 வேதனையை யாரோடு சொல்லிக் கிட்பேன்?

செல்வம் அழிந்து செருக்கும் ஒழிந்து
 சிறுகுடல் மாடாடு பொருள்கள் இழந்து
 செல்லுக்குப் பிழைத்து குண்டுக்குத் தப்பி
 சேனை படைகண்ணில் படாது ஒழித்து
 கொல்லும் பார்வைத் தீசுடக் கூர்வாள்
 கொண்ட கொடிய கூற்றனைப் பிழைத்து
 வல்ல உயிரின்னும் வாழ்வாழ் என்கவே
 வருந்தும் உடலுயோ நோநோ என்குதே!

தில்லைச் சிவன்

பனியால் நனைந்து வெயிலால் உலர்ந்து
 பசியால் வருந்திப் பலரை இரந்து
 தனியே கிடந்தேன் மனதோடு புலம்பி
 தன்மானம் விட்டுநடைப் பிணமாகிப் போனேன்
 இனியேனும் கர்மம் தொலையாதோ புன்னன்
 கண்டியி லென்மெய் எரிமூழ்கிச் சாம்பர்
 தணிவான வெள்ளைக் கடலிலே கொட்டிக்
 கரையாரோ காலம் கனியாது போமோ!.

மல்லிகையின் ஆரம்ப காலம் தொடரே நாம் அதன் சுவைஞர்களாக
கிருந்து வருகின்றோம்.

அதன் தொடர் வளர்ச்சி எம்மைப் பிரமிப்பூட்ட வைக்கின்றது.
தொடர்ந்து அதன் 34 வது ஆண்டு மலர் வெளிவருவது
பெருத்த மகிழ்ச்சி எமக்கு.

VEGETARIAN HOTEL

சுத்தமான, சுவையான, சுகாதார முறைப்படி
தயாரிக்கப்பட்ட சீற்றுண்டி வகைகளுக்கு கொழும்பு
மாநகரில் பிரசித்தி பெற்ற ஹோட்டல்.
எப்பொழுதும் நினைவில் வைத்திருக்கத்தக்க பெயர்.

கோல்டன் கபே

98, பாங்ஷால் வீதி,
கொழும்பு - 11.
தொலைபேசி : 324712

மனிதர்கள் இருக்கும் இடங்கள்

-சுதாராஜ்-

சோதனைச் சாவடிக்கு மிகத் தொலைவிலேயே வாகனங்களுக்குத் தடை விதிக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த இடத்திலிருந்து நடக்க வேண்டும். சனங்கள் பஸ்ஸிலிருந்து குதித்து இறங்கினார்கள். தங்கள் பொருள் பொதிகளை இழுத்துப் பறித்தார்கள். கியூவில் முன்னே இடம் பிடிக்க வேண்டுமென்ற அவசரம்... ஒவ்வொருவரிடமும், சுமக்க முடியாத சுமைகளைச் சுமப்பதற்குத் தயாராய் வந்தவர்கள் போலவே எல்லாரும் தென்பட்டார்கள். அந்த அளவுக்குப் பொருள் பண்டங்கள் வடபகுதியில் யுத்த காரணங்களால் தடை விதிக்கப்பட்ட பொருட்கள் மட்டுமன்றி ஏனைய பொருட்களுக்கும் தட்டுப்பாடு. வயோதிபப் பெண்களைக்கூடத் தலையில் சுமையுடன்!

அலுவலகங்களில் உடை கசங்காது பணி புரியும் அதிகாரிகள் சில நோஞ்சான் மனிதர்கள் போன்ற எல்லோருமே பாரங்களைச் சுமந்தார்கள்.

வெயில் சுட்டு எரித்தது. எனது முதுகில் ஒரு பொதி. அது வழுகி விழாதவாறு சற்று முன் குனிந்து நடந்தேன். தோள் முட்டில் ஒன்றைக் கொழுவிக் கொண்டேன். இரண்டு கைகள் மட்டுமே இருந்தமையால் அவற்றில் இரு கைகளைக் காவினேன். தடை தட்டுப்பாட்டில் படும் கஷ்டங்களை மனைவி குறிப்பிட்டு எழுதுவாள் - பிள்ளைக்குப் பால் மாக்கூடக் கிடைப்பதில்லை. அந்தக் கடிதங்களே லீவு போட்டுவிட்டு ஊருக்குப் போக வைக்கும்.

சோதனைச் சாவடிக்கு ரோட்டு இன்னும் நீண்டு கொண்டிருந்தது. முகத்தில் துளிர்க்கும் வியர்வையைத் துடைக்க ஒரு கையும் இல்லாதிருந்தது. நெற்றியிலிருந்து கண்களுக்குள் வியர்வை கசிந்ததும் ஒரு வித எரிச்சல் ஏற்பட்டது. பாதை தெரியாமல்

மறைந்தது. முதுகிலிருந்த பை கழுத்தை அழுத்தி வருத்தியது. அதையெல்லாம் பொருட்படுத்தும் மனிதலை எனக்கில்லை.

பெரிய மரங்கள் வீதியோரத்தில் வெயிலிற் காய்ந்து கொண்டிருந்தன. இளைத்துப் போய் ஒதுங்குபவர்களைத் தங்கள் நிழலில் அணைத்துக் கொண்டன. கிளைகளை அசைத்துச் சிறு தென்றலை வீசிக்கொடுத்து ஆசவாசப்படுத்தின. அப்பா...என நன்றிப் பெருக்குடன் நிமிர்ந்து பார்த்தால் பழுத்த இலைகளை உதிர்த்து வாழ்த்தின. நல்ல மனம் கொண்டவர்கள் வாழ்த்தினாலும் எங்களுடைய வாழ்க்கை யுத்த பிரதேசங்களுக்குள் சிறையடைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அங்கே மரங்கள் இலைகளை உதிர்க்காது நிமிர்ந்து பார்த்தால் விமானங்கள்தான் குண்டு வீசுமோ என்ற பயம். குண்டுகள் மரங்களின் பசுமையான இலைகளையெல்லாம் எரித்து விட்டிருக்கின்றன.

எனக்குப் பதற்றமாயிருந்தது. அல்லது ஒருவித பயம் - இந்த முறை வரும் போது ஒரு டோர்ச் லைட்டும் பட்டரியும் வேண்டி வாங்குகோ... என மனைவி எழுதியிருந்தாள். இராவிருட்டியிலை ஒன்றுக்கு ரெண்டுக்கு எழும்பிப் போறதென்றாலே ஒரு லைட்டும் இல்லை. ஒரு நாள்ரீரவு பிளேன் இரைந்து கொண்டு வந்து குண்டு போடத் தொடங்கியிட்டுது. சாமம். திவ்யாவும் குளறுகிறாள். எழும்பி பங்கருக்கு ஓடலாமென்றால் ஒரே கும்மிருட்டு. நான் விழந்தும் போனேன். திவ்யாதான் பிடிச்சுத் தூக்கி விட்டாள். அந்த அவதிக்குள்ளையும்... நொந்து போச்சோம்மா?...என்று என்ர வயித்தைப் பிடிச்சுப் பிடிச்சுக் கேட்கிறாள். எனக்கு வெக்கமாயும் போச்சு!

பெறுமாத வயிற்றைச் சுமந்து கொண்டு

அவள் இப்படியெல்லாம் இன்னல் படுகிறாளே என்ற ஆதங்கத்தில் எப்படியாவது ஒரு டோர்ச் லைட்டும் பட்டரியும் கொண்டு போய்விட வேண்டுமென அப்போதே தீர்மானித்தேன். இப்போது பயம் பிடித்து ஆட்டுகிறது. பத்து பட்டரிகளை எனது உடையில் சுற்றிப்பாக்கின் அடிப்பாகத்தில் ஒளித்து வைத்தேன். செக் பண்ணும்போது எப்படியெல்லாம் உதறிக் கொட்டுவார்கள் என்பதும் எனக்குத் தெரியும். எனினும் ஏதோ ஓர் அற்ப நம்பிக்கை... இதையெல்லாம் மீறிக் கொண்டு போய் விடலாம் என்று. அல்லது பிடிபட்டாலும் உண்மையான காரணத்தைச் சொன்னால் இரக்கப்பட்டு விட்டு விடுவார்கள் என என்னையே சமாதானப்படுத்திக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் இராணுவச் சோதனைச் சாவடி நெருங்கிக் கொண்டே வர... நெஞ்சு பக்...பக்...!

மரங்களின் இலைகளையொத்த வர்ணத்தில் யூனிபோம் அணிந்த சிப்பாய்கள் வீதியின் இரு மருங்கும் கரிய துப்பாக்கிகளின் துணையுடன் அவர்கள் முகங்கள் இறுகிப் போயிருந்தன. அவர்களிடமிருந்து சிரிப்பையும் மென்மையுணர்வையும் அழித்திருப்பார்களோ... இந்த டியூட்டிக்காகப் பயிற்றுவிக்கும்போது?

ஆனால், அயூர்வமாகச் சிலர் துப்பாக்கிகளின் சுடு முனையை நிலத்தில் குத்தி அதன் பிடியில் கை ஊன்றிக் கொண்டு ரிலாக்ஸ் ஆக நின்றார்கள். இனிச் சுடுவதில்லை என்று தீர்மானித்துவிட்டது போல! துப்பாக்கிகள் இது போல நல்ல வகையிலெல்லாம் பயன்படுத்தப்படக் கூடியவை தான். அதைவிட்டு ஏன் சுட்டுத் தள்ளுகிறார்கள்?

நடு வெயிலில் மக்கள் வரிசை நீண்டிருந்தது. பத்துப் பதினைந்து பேராக அழைக்கப்பட்டு உதறிக் கொட்டப்பட்டார்கள். தலையை எட்டி எட்டி நோட்டமிட்டேன். தடை செய்யப்பட்ட பொருள்களைக் கொண்டு வந்து யாராவது பிடிபடுகிறார்களா அல்லது மன்னித்து விடப்படுகிறார்களா என்பதை இங்கிருந்தே கண்டறிய எத்தனித்தேன். மாட்டுப்படப் போகிறேனோ என நினைக்க வயிற்றைக் கலக்கியது.

இங்கிருந்தே திரும்பி விடுவோமா என்றும் தோன்றியது. அப்படி திரும்பினாலும் அது சந்தேகத்தைக் கொடுக்குமே! அது வேண்டாம். முன் வைத்த காலைப் பின் வைக்காதே!

என்ன பொருட்கள் தடை செய்யப்பட்டவை எனப் பட்டியலிடப்பட்ட அறிவிப்புப் பலகை முகத்திலடித்தது. அதை மீறுபவர்கள் இன்ன சட்ட பிரிவுபடி தண்டனைக்கு ஆளாவார்கள் என எழுதப்பட்டிருந்தது. அதே விஷயத்தை ஒலி பெருக்கியும் செகிட்டாவடியைப் பிடித்துச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது.

கியூ ஒழுங்கைக் கவனிக்கும் சிப்பாய் அண்மையில் வந்தால் அவன் என்னையே நோக்கி வருவது போலவும் எனது பைகளைக் கடைக் கண்ணால் நோட்டமிடுவது போலவும் பிரமை! எனது கண்களின் மிரட்சியே காட்டிக் கொடுத்து விடுமோ என்ற எண்ணத்தில் மிக இயல்பாக நிற்பது போல நிற்பதற்கு முயன்றேன். சினிமாப் பாட்டொன்றை வாயசைத்து முணுமுணுத்துப் பாசாங்கு காட்டினேன். ஆனால், உண்மையிலேயே மனசுக்குள் கடவுளைக் கசிந்துருகிக் கொண்டிருந்தேன்.

கியூ முன் நகர நான் அதைக் கவனிக்காமலிருந்திருக்க வேண்டும். பின்னே நின்றவர் சினப்பட்டு முதுகில் தள்ளினார். முதுகில் குத்தாத வரை சரிதான். “போங்கோ!... போங்கோ!... என்ன யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறியன்?”

எனது முறை வந்தது.

‘கடவுளே!’ என்றேன். கடவுள் என ஒருவர் இருப்பது எவ்வளவு முக்கியம் என்பது இப்படியான நோக்கங்களில் தான் தெரிய வருகிறது.

முதலில் பொருட்களைக் கீழே வைத்து விட்டுக் கைகளை உயர்த்திக் கொண்டு நிற்க உடலெல்லாம் ஸ்பரிசித்துச் சோதிக் கப்பட்டேன். சில இடங்களைத் தொட்ட போது கீச்சமாக இருந்தது. மிக அவதானத்துடன் சிரிப்பை வெளிப்படத் தாமல் நின்றேன்.

“சரி!...போ!...போ!”

அடுத்து, பொருட்கள் செக் பண்ணும்

இடத்துக்குப் போக வேண்டும் டக்...டக்... டக்...டக்... அன்று நடந்தது ஆவி துடித்தது (மனைவி பங்கருக்கு ஓடி விழுந்தது... அதனால் பட்டரி வேண்ட முடிவெடுத்தது) இன்று "நடப்பது" நெஞ்சு துடிக்குது.

ஒவ்வொருவருக்கும் இரு சிப்பாய்களாக நின்று செக் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள். தப்ப வழியில்லை. பைகளைக் கீழே வைத்து அவர்கள் உத்தரவுக்கும் காத்திராமல் நல்ல பிள்ளைகளைப் போல ஒன்றைத் திறந்து பொருட்களை வெளியே எடுத்து வைத்தேன்.

மற்றப் பைகளையும் திறக்கும்படி சைகை செய்தார்கள். முதலில் கொட்டப் பட்ட பொருட்களைச் சோதிப்பதில் அவர்கள் கவனமாக இருக்க நான் பட்டரி டோர்ச் ஆகியவை சுற்றப்பட்ட துணியை எடுத்துக் கீழே வைத்து அதன் மேலும் சில உரு துணிகளைப் போட்டு மறைத்தேன்.

"ஓய்!...என்ன இது"

திவ்யாவுக்காக நான் வேண்டி வந்திருந்த சொக்லேட் பக்கட்டுகள் அவர்கள் கண்ணிற் பட்டு விட்டது.

"லமாயாட்ட!... (பிள்ளைக்கு!...)" எனப் பதில் சொன்னேன் பணிவோடு.

அவனது முகம் முக்கோணமாகியது. "பிள்ளைக்கா...அல்லது...?" அவன் குறிப்பிட்ட மிருக வர்க்கம் சொக்லட் சாப்பிடுமா என்பது பற்றிச் சரியான ஞானம் இல்லாமையால் அதை ஒரு ஜோக்காகக் கருதிச் சிரிக்க முற்பட்டேன்.

"என்ன சிரிப்பு?...சொக்லட் சாப்பிடாவிட்டால் உன்ட புள்ள செத்திடுமா?" எனக்கு உச்சிக்கு ஏறியது. சொக்லட் உயிரைத் தக்க வைக்கிற பண்டமல்ல. குழந்தையுத்த பிரதேசத்திலிருந்து காய்கிறாளே... குண்டுச்சத்தங்களினால் அதிர்ச்சி மன நிலையில் இருப்பாளே என்றெல்லாம் எண்ணிக் கலங்குவதுண்டு. இப்படி ஆறேழு மாசங்களுக்கு கொருமுறை வீட்டுக்குப் போகும்போது ஏற்படுகிற பெற்ற மனத்துடிப்புத்தான்...

"இல்ல...இதெல்லாம் அங்க கிடைக்காது... அததான்!..." மென்று விழுங்கினேன்.

"இது தடை செய்யப்பட்ட சாமான் என்று தெரியாதா?... உன்னைப் புடிச்சு உள்ள போடவா?"

இந்தளவு மரியாதையே போதுமென்றிருந்தது. சொக்லட்டுக்கே இந்தப் பாடென்றால்... பட்டரி பிடிபட்டால்? தேவனே... என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்... சொக்லட் பக்கெற்றுக்களை எடுத்துக் கொண்டார்கள். "சரி! போ...போ! இனிமே இப்படி செய்ய வேணாம்!"

அது போனால் போகட்டும். இந்த அளவுக்குத் தப்பியதே பெரிய காரியம். மளமளவென பொருட்களை எடுத்துப் பைகளுள் திணித்தேன். கையில் நடுக்கம் தெரிந்தது. அதைக் கவனித்திருக்க வேண்டும்...

"என்ன... பயப்படுகிறதா?... இதெல்லாம் எங்கட டியூட்டி... பயப்பட வேணாம்... சரியா? என்றான்.

"சரி" என்றேன்.

எனக்கென்ன பயம்?... துணிஞ்சு கட்டை என்பது போன்ற பாவனையில் அவனை "நிமிர்ந்து" பார்த்தேன். சிக்கலி லிருந்து விடுபட்டாயிற்று என்ற மகிழ்ச்சி தான் அப்படியொரு உசாரைத் தந்தது. ஆனால், அவனது முகத்தின் இறுக்கம் விடுபடாமலிருந்தது. "போ!...போ!..." விரட்டப்பட்டேன்.

அவ்விடத்திலிருந்து அகன்றுவிட்டாலே போதும் எனும் அவசரத்துடன் மீத மிருந்த துணிமணிகளையும் எடுத்து பைகளில் திணித்தேன். அவசரத்தில் அவதானத்தை கைவிட்டதால்... "தடக்!" பட்டரிப் பாசல் நிலத்தில் விழுந்தது. முன்னே நின்றவன் துள்ளி ஓரடி பின் வாங்கினான்.

"என்ன குண்டா?"

எனக்கு முச்சு நின்றது போலிருந்தது. முழிகள் வெளியே வந்து விடுமா எனக் கண்கள் இமைக்க மறந்து நின்றன.

"பெண்... பெண்சாதி... பிள்ளைத்தாச்சி... பெண்சாதி... பாத்தராம்... பிள்ளைத்தாச்சி!"

சரீரமெல்லாம் நடுங்கியது. வியர்வையில் சேர்ட் நனைந்து முதுகில் ஓட்டியது. பாய்க்கிருள் திணித்த பொருட்களெல்லாம்

திரும்ப வெளியே கொட்டப்பட்டன. துருவித் துருவி ஆராயப்பட்டன. இரு பக்கமும் துப்பாக்கிகள் எனக்குத் திரும்பப்பட்டன.

துணிப் பார்சலைக் குலைத்து பட்டரிகளை வெளியே எடுத்து அது குண்டல்ல என்பதைக் காட்டினேன். “எதுக்கு இதெல்லாம்?... பட்டரி... குண்டு வெடிக்கவா?”

நான் அமுவாரைப் போல் நின்றேன். டோர்ச்சுடன் இரு பட்டரிகளை மட்டும் கொண்டு வந்திருக்கலாம். ஸ்டொக் பண்ணி வைத்தால் நீண்ட காலப்பாவனைக்கு உதவும் எனக் கொண்டு வந்து சேர்த்த எனது சாதாரியத்தை அல்லது துணிச்சலை மனைவி மெச்சுவாள் என்ற ஆசையில் பத்து பட்டரிகளைக் கொண்டு வந்தது எவ்வளவு தப்பு எனப் பட்டது. இப்போது என்ன சமாதானம் சொல்லித்தப்புவது? உண்மையான காரணத்தைச் சொன்னால் நம்புவார்களா என்ற சந்தேகமான சூழ்நிலை தோன்றியிருந்தது.

“பெண்சாதி... பெறுமாசப் பிள்ளைத் தாச்சியாயிருக்கிறாள். ஆளுதவி ஒன்றும் இல்லை. இரவிலே பாத்தறாமுக்கு போற தென்றாலும் லைட் இல்லை.”

“என்ன... நோனா புள்ளத்தாச்சியா?”

ஒருவன் கேட்க மற்ற இருவர் சிரித்தார்கள். இதிலென்ன ஏளனம் இருக்கிறது என எண்ணினேன். அல்லது இவர்கள் சிரித்தது நான் நின்ற வெருண்ட கோலத்தைக் கண்டோ தெரியாது. திரும்பவும் அதே கதையைச் சொன்னேன்.

“நோனா புள்ளத்தாச்சி என்றால் றெட்டு ரோசுக்கு சொல்லுங்க அல்லது அங்க ஆமிக் காம்புக்கு இன்போம் பண்ணுங்கோ... இங்காலை கொண்டுவர ஒழுங்கு செய்யலாம்.”

அது நடைமுறைக்க சாத்தியமற்றது என்பது எனக்கு மட்டுமல்ல அவர்களுக்கே தெரியும் என்பதால் மௌனம் சாதித்தேன்.

“உங்களையெல்லாம்... சுடவேணும்!” (தம்சலாட்ட வெடி தியன்ன ஓன!) நடுங்கிக் கொண்டிருந்த எனது மேனி ஒரு முறை உறைந்தது. முயன்று கதைத்தேன்.

“நான் செய்தது பிழையென்றால் மன்னித்துக் கொள்ளுங்கோ. (“சமாவெண்ட்!) நான் குடும்பஸ்தன்... கன நாளுக்கு பிறகு பிள்ளையைப் பார்க்க வீட்டுக்கு போறன்... என்ன விடுங்கோ... பட்டரி வேண்டாம்... கொண்டு போகயில்லை!”

“விட வேண்டாம்... இவரை, லொக்காவிடம் கூட்டிப் போ” என ஒருவன் கூற மற்றவன் “என்ட்!” என்றான். நான் போகாமலே நின்றேன்.

இந்தப்பயணம் ஆரம்பித்த நேரமுதல் எத்தனையோ அலைச்சல்களைப் பட்டாலும் மனைவி குழந்தையைப் பார்க்கப் போகிறேனென்றதொரு நாதம் நாடி நரம்புகளை மீட்டிக்கொண்டிருந்தது. இப்போது சர்வாங்கமும் சோர்வடைந்த...தளர்ச்சி. ஏதாவது பேச வாய் திறந்தால் அழுது விடுவன்போல விம்மல்கள் வெடிக்க தருணம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

பொருட்களை அந்தப்படியே விட்டு வரச் சொன்னார்கள். சோதனைச் சாவடியின் ஒரு பக்கத்திலிருந்த அலுவல் அறையை நோக்கி நடத்தப்பட்டேன். பக்கத்திலேயே சிறியதொரு கூடும் உள்ளது. அதனுள்ளே தான் அடைக்கப் போகிறார்களோ! கம்பிக் கூட்டுக்குள்ளே நின்றால் போகிறவர்கள் எல்லாம் பார்ப்பார்களோ! இந்தக் கேவலம் தேவையானா? நான் செய்தது குற்றமா இல்லையா என்று கூடப் புரியவில்லை. இனி என்ன நடக்குமோ என நெஞ்சிடித்தது. விசாரணை தடை முகாம் என்றெல்லாம் வாழ்க்கை திசைமாறிப் போய் விடுமா! கவிதா... உன் பிள்ளைப்பேற்றுக்குக்கூட நான் கூட நிற்க முடியாமற் போகுமோ!

அலுவல் அறைக்கு வெளியே ஒருத்தனின் காவலுடன் நிறுத்தப்பட்டேன். உள்ளே சென்றவன் மேசையில் பட்டரிகளையும் டோர்ச்சையும் வைத்து விட்டு என்னைச் சுட்டிக்காட்டி முறையிட்டான். ஒரு குற்றவாளியாக நிற்பது கூசியது. மனிதாபிமான கண்ணோட்டத்தில் பார்த்தால் நான் செய்தது தவறு அல்ல. கடைசி முயற்சியாக அந்த அதிகாரியுடனாவது கதைத்துப் பார்க்கலாம் என்றொரு வேகம். ஜன்னலாடு பார்த்து விஷயத்தைச் சொன்னேன்.

“மனைவி பெறுமாதம் இருட்டில் பங்கரு

க்கு ஓடியது... விழுந்தது” என எல்லா நியாயங்களையும் ஒப்புவித்தேன். மனம் சலிப்படைவது போல் களைத்துப் போனது. அவர் எழுந்து எனக்கு அண்மையாக வந்தார்.

தொப்பியைக் கழற்றி தன் முடியில்லாத தலையைத் தடவிக் கொண்டே என்னைப் பார்த்தார். அது... அவர்?

அவர்... சோமையாவைப் போலல்லவா தோன்றுகிறது. அந்த கருத்த நெடிய தோற்றம்? பதினாலு வருடங்களுக்கு முன் அவரது தலையில் முடியிருந்தது. இப்போது வழுக்கைத்தலையோடிருந்த வரை மட்டுக் கட்ட முடியவில்லை.

அப்போது நாங்கள் கொழும்பில் குடியிருந்தோம். வெள்ளவத்தையில் வீடு. முதலில் அவ்வீட்டில் நானும் சில நண்பர்களும் இருந்தோம். அவ்வீட்டிலேயே ஒரு பகுதியில் சோமையா குடியிருந்தார். சோமதாச என்பது அவர் பெயர். அண்ணா என்ற அர்த்தத்தில் சோமையா என நாங்கள் அழைப்போம். ஒரு வகையில் பார்க்கப்போனால் அவ்விடு அவருக்குச் சொந்தமானது. இன்னொரு வகையில் அது அவருக்குச் சொந்தமாகுமா? என்பதே கேள்விக் குறியாக இருந்தது. உண்மையில் அது அவரது தந்தையின் சொத்து. அவருக்கு ஒரு தம்பியாரும் - திணைக்களமொன்றில் உயர் பதவி வகிப்பவர் - இருந்தார். தந்தை இறந்த போது வீடு யாருக்கு என்று எழுதி வைக்காமலே போய் விட்டார். தம்பிக்கு ஏற்கனவே ஒரு வீடு தந்தை கொடுத்திருப்பதால் இந்த வீடு தனக்குத்தான் சேரவேண்டுமென சோமையா குடிபோதையிலிருக்கும் நேரங்களில் சொல்லிக் கொள்வதுண்டு. ஆனால், வீட்டை எங்களுக்கு வாடகைக்கு தந்ததும், மாதாந்த வாடகைப் பணம் பெறுவதும் அவரது தம்பியார் தான். ஒரு பக்கத்தில் சோமதாச இருக்கட்டும் என அறையொன்றை சட்டரீதியற்ற முறையில் பிரித்துக் கொடுத்திருந்தார். அந்தப் பக்கத்து அறையிலும் பாத்திரமில்லும் அவர் பகலெல்லாம் (விழுந்து) கிடப்பார். வெறி முறிந்ததும் மாலை வேளையில் வெளியே போய் மீண்டும் இரவு நல்ல போதையில் வருவார்.

குடிப் பதற்கு இவ்வளவு காசு எங்கிருந்து கிடைக்கிறதோ என நாங்கள் பேசிக் கொள்வோம். சாப்பாட்டுக்கென கொடுப்பதை குடித்துத் தள்ளுகிறார்...இந்த மனுஷன் ஒரு உதவாக்கரை! எனத் தம்பியார் குறைப்படுவார்.

அவர் எங்களோடு பழகத் தொடங்கியதும் எங்களிடமும் கைமாற்றாக கர்சு கேட்பார். கொடுத்தால் திரும்ப வராது. நண்பர்களென்றாலோ கொடுக்க மாட்டார்கள். “இந்தாள் கசிப்பு அடிச்சிட்டு வந்து கத்துறுக்கா?”

அந்த ஆளோ காசு கொடுக்காவிட்டால் போகாமல் அழுங்குப் பிடியில் நிற்கும். கடைசியில் பத்தோ பதினைந்தோ கொடுத்து அனுப்புவது நானாகத்தான் இருக்கும். இரவு வந்தால் காசு கொடுக்காதவனின் பெயர் விலாசமெல்லாம் இழுத்துக் கிழிக் கப்படும். அவ்வப்போது “தெமளு” என்ற சொல் பிரயோகமும் விடும். நான் கவிதா வை மணமாகி (மணவி) குடியிருக்க வந்த போது இது தான் தருணம் என அவர்கள் விலகி விட்டார்கள்.

“இந்த மனுஷன் இருக்கிற இடத்திலை எப்படி மனிசியை வைத்திருக்கப் போகிறாய்?” என அவர்கள் கரிசனைப்பட்டதுண்டு. போகும் போது எனக்குத் தோதாக வேறு வீடு கிடைக்கவுமில்லை பழகிய இடமே சிறந்தது என்றும் தோன்றியது.

ஒரு கட்டத்தில் சோமையாவின் தொல்லை, தீராத தொல்லையாகத்தான் போய் விட்டது. கவிதாவுக்கு அவரைக் கண்ணில் காட்டவே கூடாது.

“என்ன இந்த மனுஷன்?...எங்கையாவது வேலை செய்து உழைக்கிறதுக்கு... சோம்பேறி மாதிரிக் கிடக்குது...குடுத்து வைச்ச மாதிரி காசு கேட்டுக் கொண்டு வருது...” என என் மீது பாய்ச்சல்கள் நடக்கும்.

“என்ன கப்பம் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறீர்களோ?” என ஏளனத் தொனியிலும் கேட்டாள்.

சோமையா நன்றாக இருக்கும் நேரங்களில் “ஏன் இப்படி குடிக்கிறீர்கள்?... குடிக்கிறது கூடாது” என்றெல்லாம் கேட்டும்,

உபதேசித்தும் இருக்கிறேன். ஒன்றும் பேச மாட்டார். சில வேளைகளில் “குடிக்கக் கூடாதுதான்” என ஒரு வார்த்தையில் பதில் சொல்லுவார். “இனிக் குடிக்க மாட்டன்!” என்றும் கூறுவார் ஆனால் இரவு திரும்பவும் சனியன் பிடித்திருப்பதைக் காணலாம்.

வெறி மயக்கத்தில் வெளிப்படும் புலம்பல்களிலிருந்தும் அவரது தம்பியார் சொன்ன சில கதைகளிலிருந்தும் அவருக்குள்ளும் ஒரு கதை இருப்பதைத் தெரிந்து வைத்திருந்தேன்.

அவர் முன்னர் நல்ல உத்தியோகத்திலிருந்தவர். வேலை செய்யும் இடத்தில் இளநங்கை ஒருத்தியுடன் தொடர்பு - காதுல். சோமையாவின் குடும்பம் அந்தஸ்து வசதியில் உயர்ந்தது. அவர்களுக்கு இதைப் பொறுக்கவில்லை. எவ்வளவோ தடைகள் போட்டார்கள். சோமையாவும் தொடர்பைக் கைவிடுவதாயில்லை. அவர் ஊரிலில்லாத தருணம் பார்த்து ஒரு நாள் அந்தக் குடிசை எரிக்கப்பட்டு விட்டது. சோமையாவின் கிளி பறந்து போனது எந்த இடமென்றே தெரியவில்லை.

“அவளைத் தேடிக் கொண்டு இருக்கிறேன்... அவளை நினைத்துத்தான் குடிக்கிறேன். அவளைக் கண்டுபிடித்த பிறகு தான் எனக்குக் கல்யாணம் வாழ்க்கை எல்லாம்” என்பார்.

இதை அறிந்த பிறகு எனக்கு அவர் மேல் இன்னும் பரிவு கூடியது. இரவில் வரச் சணங்கினால் கேற்றடியில் பார்த்துக் கொண்டு நிற்பேன். குடிபோதையில் எங்காவது விழுந்து கிடப்பாரோ எனக் கவலையாயிருக்கும். அப்படி நடப்பது முண்டு. வந்ததும் “சாப்பிட்டாரா?” என்று கேட்பேன். அவருக்குச் சாப்பாடு கொடுக்கும் படி கவிதாவிடம் சொல்வேன். கவிதா அந்தக் கதைகளையெல்லாம் நம்பத் தயாராயில்லை. என்னிடத்தில் அவர் இடம் கண்டு கொண்டார் என்று தான் சொல்வான். அது ஓரளவு உண்மையும் கூட. ஆரம்பத்தில் மாலை நேரங்களில் மட்டும் பணம் கேட்பார். பின்னர் பகலிலும்... “பசிக்கிறது என வயிற்றைத் தொட்டுக் காட்டிப் பணம் கேட்பார். சாப்பாடு கொடுத்துச் சாப்பிடச் சொன்னால்...”

இல்ல... உங்களுக்குக் கஷ்டம் தரக் கூடாது... கடையில் தான் சாப்பிட வேணும்!” எனக் காசுக்காக நாண்டு கொண்டு நிற்பார்.

“இப்ப தருகிற கஷ்டம் போதாதா?” என அவருக்குக் கேட்கக் கூடியதாகவே கவிதா சத்தம் போடுவான். “பசிக்கிறது” என்று கேட்ட மனிசனுக்கு எப்படிக் கொடுக்காமல் விடுவது என்று எனக்குத் தோன்றும். கொடுத்தால் அந்தக் காசுக்கும் குடித்து விட்டு வருவார். இரவில் வந்து கத்தலும் திட்டல்களும் தான். நன்றி கெட்ட மனுஷன் எனக் கவிதா சொல்வான். “வேறு வீட்டுக்கு மாறி விடலாம்” என நச்சரிக்கத் தொடங்கியிருந்தான். அப்போது நாட்டு நிலைமைகள் மோசமாக ஆரம்பித்திருந்தன. புதிய இடத்துக்கு... தெரியாத குழலுக்கு போவதை விட இங்கேயே அஜஸ்ட் பண்ணிக் கொள்ளலாம் என்று தான் என் மனம் சொன்னது.

எண்பத்து மூன்று ஜூலை!...

மதிய போசனத்தின் பின் வழக்கம் போல அலுவல்களில் ஈடுபட்டிருந்த போது வெளியே கலவரம் வெடித்தது. மாடியிலிருந்து கீழே நடக்கிற தாக்குதல்களை அவதானித்த சிற்றூழியர்கள் தங்கள் மேல்திகாரிகளான தமிழர்களுக்கு அடி உதை என்ற ரீதியில் உள்ளேயும் ஆரம்பித்தார்கள்.

எனக்குக் கவிதாவின் நினைவு தான் முதலில் வந்தது. கவிதா தனிமையில் இருக்கிறாளே! உடனே போய் விட வேண்டும். எப்படிப் போவது? புறக்கோட்டையிலிருந்து வெள்ளவத்தைக்குப் போக எவ்வளவு நேரமாகும்?

இறங்கி வீதிக்கு ஓடி வந்தால்... நிலைமையின் உக்கிரம் தெரிகிறது. பஸ்கள் வாகனங்களில் போகிறவர்களையெல்லாம் “தெமளுக்கள்” இருக்கிறார்களா என செக் பண்ணி இழுத்துப் போட்டு வெட்டுகிறார்களாம்... எரிக்கிறார்களாம்.

ஒன்றுக்கும் யோசியாமல் நடக்கத் தொடங்கினேன். விறும் கட்டை- மாதிரி மனதில் ஒரு அசாத்ரிய துணியை ஏற்படுத்திக் கொண்டு விறு விறு என நடந்தேன். - பொக்கட்டிலிருந்து ஐடென்ரிடரி காட்டைத் தூக்கி வீசிவிட்டு கையில் பைலுடன் - அதில் சிங்களத்தில் எழுதப்பட்ட சில தாள்கள் இருந்தன - அலுவலகத்திலிருந்து

வெளியேறிய போது ஒரு தற்பாதுகாப்புக் காக இந்த யுக்தியைக் கையாண்டு வருந்தேன்.

பாதையெல்லாம் கோரம். கடைகள் குறையாடப்பட்டு எரிக்கப்படுகின்றன. லொறிகளிலும் பஸ்களிலும் பொருள்களை அள்ளிக் குவித்துக் கொண்டு போகிறார்கள். “ஐயவேவா!” கண் முன்னே வெட்டி வீழ்த்து கிறார்கள். எனக்கு மரண பயம் ஒரு பக்கம். கவிதா பற்றிய பயம் அதற்கு மேலாக. சோமதாசாவுக்கு ஏற்கனவே கவிதா மேல் ஒரு வித கோபம் இருக்கக் கூடும். என்ன நடந்திருக்குமோ எனக் கலங்கியவாறே நடந்து... நடந்து...

எப்படியோ வீடு வந்து சேர்ந்துவிட்டேன். இருட்டியிருந்தது. வியர்த்து விறு விறுத்தது.

வாசலில் சோமையா!

அவரைக் கண்டதும் என்னையறியாமலேயே கட்டிப் பிடித்தேன். உடைந்து உடைந்து அழுகை வந்தது. பயம், அதிர்ச்சி, அயர்ச்சி, களைப்பு. கவிதாவிடம் என்ன நடந்ததோ என்ற குழப்பம். “சோமையா... சோமையா...!” அவரை ஒரு சொந்த அண்ணனைப்போல உணர்ந்தேன்.

“பயவென்ட எப்பா!... (பயப்படவேண்டாம்) பயவென்ட எப்பா!” எனச் சொல்லி என் முதுகில் தட்டினார். “மம இன்னவா... பயவென்ட எப்பா!...” அப்போதுதான் நிமிர்ந்து அவர் முகத்தைப் பார்த்தேன்... கவிதா?”

“உள்ளே வா...சொல்கிறேன்!...”

அவரைத் தொடர்ந்து வீட்டுக்குள் சென்றேன். நிலைமை மிக மோசமாக இருக்கிறது என்று சொன்னார். கவிதாவை தனது அறையில் கட்டிலின் கீழே படுக்க வைத்திருக்கிறாராம். என்னையும் அவ்வாறே செய்யச் சொன்னார். தான் இருக்கும் வரை பயப்படவேண்டாமெனத் தெம்பூட்ட முயன்றார்.

அன்றிரவே வீட்டுக்கு வெளியே ஆரவாரம் கேட்டது. வீட்டுக்குள் இருக்கும் தெமளுக்களை வெளியே விடு என்று கோஷம் எங்களது காதுகளையும் கிழித்தது.

“அவங்களெல்லாம் ஓடிட்டாங்கள்... டீபோங்கடா!...” என சோமையாவிடம் அட்டடல் சத்தமும் கேட்டது.

“வீட்டுக்குள்ளே எங்களை விடு!...நாங்கள் பார்க்கிறோம்!”

“ஒரு நாய் உள்ளுக்குள் வர முடியாது”

சோமையா குடிக் கிறவரானாலும் அப்போது முப்பத்தைந்து வயது இளைஞன்... வாட்டசாட்டமாக இருப்பார். அவரது அட்டகாசத்தால் அந்தப் பகுதியில் சண்டியன் என்றும் பெயர் எடுத்திருந்தவர்... அவருக்கும் சில கையாட்கள் இருந்தார்கள் என்பதையும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும்.

முன்று நாட்கள். வீட்டின் முன்னே குழுமியிருக்கும் காதையர்கள் போகாமல் ஆள் மாறி ஆள் மாறி நிற்கிறார்களாம். தனது ஆட்களும் நிற்கிறார்கள். பயப்பட வேண்டாம் என சோமையா அவ்வப்போது தகவல் தந்து கொண்டிருந்தார். எங்களுக்கு உயிர் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பிரிந்து கொண்டிருந்தது.

சோமையா ஒரு மகலகை 59

திட்டத்தைச் சொன்னார். வீட்டின் பின் பகுதியில் அவரது தம்பியாரின் தோட்டத்திலிருந்து கொண்டு வந்து போடப்பட்ட தேங்காய்கள் இருந்தன. அவற்றையெல்லாம் மூட்டைகளாகக் கட்டி லொறியில் எடுத்து போவாராம். மூட்டையோடு மூட்டையாக நாங்களும்!...

அடுத்த நாள் காலை எல்ப் லொறி உறுமிக் கொண்டு உள்ளே வந்தது. அவர்கள் கண்முன்னேயே மூட்டைகள் ஏற்றப்பட்டன. லொறியை ஒரு ஒதுக்குப் புறமான இடத்துக்கு ஓட்டிச்சென்று இறக்கப்பட்டோம். சோமையா ஏற்கனவே ரெடியாக வைத்திருந்த உடுகுணிகளை (சிங்கன பாணி) எங்களிடம் தந்தார். நிறையச் சாப்பாடு போட்டார். பிறகு அதே லொறியில் ஏற்றி வந்து அகதி முகாமில் சேர்த்து விட்டார்.

அங்கிருந்து கப்பலில் யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்ததெல்லாம் வேறு கதை.

அந்த நேரத்தில் ஒரு வித அதிர்ச்சி மன நிலையில் அவருக்கு நன்றி கூட

சொல்லாமல் வந்து விட்டோமே என நானும் கவிதாவும் அவ்வப்போது நினைவு கூர்ந்து கவலைப்படுவதுண்டு. சில வருடங்களின் பின்னர் அவரைத் தேடி அந்த வீட்டுக்குப் போயிருக்கிறேன். வீடு யாருக்கோ விற்கப்பட்டிருந்தது. அங்கிருந்தவர்களுக்கு சோமையா யார்? எங்கிருக்கிறார் என்ற விபரங்கள் கூடத் தெரியவில்லை.

இந்தப் பழைய கதையை உங்களுக்குச் சொல்ல சற்று நேரம் பிடித்திருக்கலாம். ஆனால், பட்டரியைக் கொண்டு வந்ததற்கான காரணத்தைச் சொன்னவுடனேயே அவர் ஒரு புன் முறுவலுடன் சொன்னார்.

“கொண்டு போங்க!...”

மேசையில் போடப்பட்டிருந்த பட்டரி களையும் டோர்ச்சையும் எடுத்து என் கையில் தந்தார்.

“அவரைக் கொண்டு போக விடுங்கள்!”

என்னைக் கூட்டி வந்த சிப்பாய்க்குப் பணித்தார். சிப்பாய்க்கு கோபம். அவரது முன்னிலையிலேயே என்னை ஏசிணான். “இனிமேல் இப்படிக் கொண்டு வந்தால் பிடித்து உள்ளேதான் போடுவோம்!”

அவர் திரும்பவும் அதட்டினார். “அவரைத் தொந்தரவு பண்ண வேண்டாம். கொண்டு போக விடு!...உங்கள் குழந்தை நலமாய்ப் பிறக்க எனது வாழ்த்துக்கள்..!”

“தாங்ஸ்” என்றேன். நான் நன்றி சொன்னது இந்தக் காரணத்துக்காக மட்டுமல்ல என்பது அவருக்குப் புரிந்திருக்க வேண்டும் எனப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டே எனது பைகள் வைக்கப்பட்டிருந்த இடத்துக்குச் சென்றேன்.

வந்த சிப்பாய் மற்றவரிடம் சொல்வது கேட்டது. “இவங்களையெல்லாம் சுட வேண்டும்!” அது கேட்காதவன் மாதிரி அவசரமாக பொருட்களைப் பைகளுக்குள் திணித்தேன். அவற்றைச் சுமந்து கொண்டு நடக்கத் தொடங்கினேன்.

அவர் சோமையா என்பதை நான் கண்டு கொண்டது போல என்னையும் அவர் மட்டுக் கட்டியிருக்க மாட்டாரா? தெரிந்து கொண்டும் மற்றவர்கள் முன்னிலையில் இந்த இடத்தில் அதைக் காட்டிக் கொள்ள விரும்பவில்லையே! காட்டிக் கொள்ளா விட்டாலும் பரவாயில்லை... கடவுளே அவர் என்னை இன்னார் என்று கண்டு கொண்டிருந்தாலே போதும்.

சோமையா தனது காதலியைக் கண்டு பிடித்திருப்பாரா? வாழ்க்கையில் செற்றி ல்ட் ஆகி இருப்பாரா என்றெல்லாம் எண்ணியவாறு நடந்து கொண்டிருந்தேன். என் மனைவியையும் பிள்ளையையும் காண்பதற்கு முதலில் கிடைத்த பெரிய ஆசீர்வாதம் போல அவரது வாழ்த்துக்கள் நெஞ்சை நிறைத்திருந்தன.

மல்லிகை

சுவைஞார்களுக்கு ஒரு வேண்டுகோள்

மல்லிகையுடன் தொடர்பு கொள்ளுங்கள்

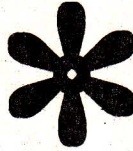
ஆண்டுச் சந்தா 180/-

தனிப்பிரதி 15/-

201, 1/1, ஸ்ரீ கதரசேன் வீதி,

கொழும்பு - 13. தொலைபேசி : 320721

34 வது ஆண்டு மலருக்கு
எமது மனங்கனிந்த வாழ்த்துக்கள்
அதன் வளர்ச்சி மேலும் தொடரட்டும்

NEW GANESAN PRINTERS

OFFSET & LETTER PRESS PRINTING

22, Abdul Jabber Mawatha,
Colombo - 12.
Phone : 435422

வடிந்த பால் நிரம்பிய சிரட்டைகளை அடுக்கடுக்காகத் துடிப்புடன் கோலி வாளியை நிரப்பிக் கொண்டாள் வடிவு. பெயருக்குப் பொருத்தமான வாளிப்பான தோற்றம். கொண்டை பலகணி போல் முடிந்திருந்தாள். வாளியைத் தலை மீதிலும் சுமந்திடலாம். தமிழ்ச்சி என்கின்ற அடையாளமே தொரியாதபடி வெறும் சுற்றிக் கட்டின ஒற்றைத் துணியும் பானா வெட்டின் மேற் சட்டையும் அவ ளுடலை ஒட்டியிருந்தன. பொட்டு வைத்திடாமலேயே பொலிந்த முழு மதி வதனம்.

ஒட்டுப்பால்

சி. சுதந்திரராஜா

கிரிவானகெட்டியில் அவளை வெல்ல வல்ல ரப்பர் பால் வெட்டுத் தொழிலாளி இனிமேல் பிறந்தால்தான் உண்டு. எத்தனை குலை குலை அட்டைக் கூட்டமும் அவள் மேனியிலே தீண்டியதே கிடையாது. மிடுக்கான அவளுடைய காலடிச் சரசரப்பில் ரப்பர் காட்டிலே ஊர்ந்து திரியும் புடையன் பாம்பெல்லாம் ஓடியொதுங்கும். அவள் வெட்டுகின்ற மரத்திலே உட்கார்ந்திட காக்கை குருவிக்குக் கூட கிலேசத்தை எழுப்பும் கம்பீரம் அவளுக்கு வாய்த்திருந்தது. வேகம் என்றால் வேகம். பதினொரு மணிக்குள் பதினொரு கிலோவையும் தாண்டி வாளி வழிந்தொழுகும். சாய்வான தரையிலும் மேட்டுப் பாங்கான நிலத்திலும் சடுகுடு ஆடித் தடைப்படாமல் மரஞ்சொரியும் பாலை எல்லாம் வாரியிறைத்து விடுவாள். மழைத் தூற்றலில் மட்டுமே வாளிக்கு முடி போட்டிருப்பாள்.

வடிவின் மீது முதலில் ஆசைப்பட்டவன் பெரியசாமி தான்.

ஆனாலும் அதிர்ஷ்டம் கெட்டுக் கொண்டே போனது. சில்லறை வேலைக் காரன் பெரியசாமி ரப்பர் லேசுகளை உலரப்போடுவது தான் அவனது முக்கிய வேலை. அது கூட சுதந்திர வர்த்தக வலயத்தில் நவீன ரப்பர் பாலைக் குளிர்

நிலையில் வைக்க வல்ல எந்திரங்களை வெளிநாட்டு நிறுவனங்கள் நேரடியாகவே நிர்மாணத்த பின்னால் தொட்புக்கடித்து ஸ்தம்பித்தது.

பெரியசாமி தினந்தோறும் சேகரிக்கப்படும் ரப்பர் பாலை பவுசரில் இட்டு நிரப்பியபின் பக்டரி வரை எடுத்துச் சென்று ஒப்படைப்பது. மறுபடியும் கிரிவானகெட்டிக்கு பவுசரில் திரும்புவது என்றாகியது. தோட்டத்தில் அவனைக் காண்பதே அரிதாகிப் போனது.

இந்த லட்சணத்தில் வடிவு மீதான அவனது காதலும் கருகிப் போனது.

செக்ரோல் கிளாக்கர் தனராசுக்கு பெரியசாமி தோட்டத்தில் இல்லாதது பெரிய வாய்ப்பாகிப் போனது. பவுவரைக் கட்டிக் கொண்டு அலைபவனாக பெரியசாமி மாறிப் போனதால் தனராசுக்கு சபலம் தட்டத் தொடங்கியது.

எடுக்காத ஒட்டுப்பாலுக்கான கொடுப்பனவு எல்லாம் வடிவுக்கு கிடைக்கும்படி செக்ரோலை செதுக்கி அமைத்தார். தனராசுவின் திருகுதாளம் தலைவருக்கும் புரிந்தது. பெரிய கிளாக்கரைக் கண்டு பேசி தனராசுவின் செய்கையைப் புட்டு வைத்தார். கணக்குப் பார்த்தறியாத வடிவு சம்பளத்தைப் பொத்தியபடி கொண்டு செல்வாள். சம்பளப் பணத்தில் மறைந்திருந்த கபடத்தையோ தனராசுவின் சபலத்தையோ அவளறியாள். மீன் குழம்பை வதக்கியெடுத்து பின்னேரப் பசியை விரட்டினாள்.

தன்னுடைய அந்தஸ்துக்கு சற்றேனும் ஏற்றவள் அல்ல என்கின்ற பிரக்கைபிடரியில் அழுத்தினாலும் தனராசு விடாய்தீர்க்கும் ஆவலில் ஒட்டுப்பாலை இட்டு நிரப்பினார். அவருக்கு வடிவு ஒரு கிறக்க முட்டுகிற போதைவஸ்து போலவே பட்டது. கேட்பாரில்லா விட்டால் எறும்புக்கும் மதயானைப் பலம் வந்து விடுமாற் போல் தனக்குள்ளே ஏதேதோ படம் வரைந்தார்.

விபரம் பெரிய கிளாக்கர் வழியாக சின்னத்துரை வரையும் போயிற்று.

சின்னத்துரை தேசப்பிரிய. பதுரெலியில் பரம்பரையான பங்களா இருந்தது. தோட்டத்திலேயும் அதனையொத்த ஒரு பங்களா. அவர் வாசலிலே எப்போதும் ஹொண்டா மோட்டார் சைக்கிளும் கருநீல மாருதி காரும் சோடியாகவே நிற்கும்.

வடிவை வரச்சொல்லி ஆளனுப்பினார்.

பிரம்மச்சாரி தேசப்பிரிய சமையலுக்குக் கூட ஆள் அமர்த்தியதேயில்லை. ரவுணிலே போய்ச் சாப்பிடுவார். வீட்டிலே ஆளுயரத்தில் நாய் வளர்ப்பார். அதற்கான இறைச்சியை ரவுணில் உள்ள கடைக்காரனிடம் நாள் தப்பாமல் வாங்கி டிக்கிக்குள் வைத்து எடுத்து வருவார். நாய் பல தடவைகளில் பங்களா அறைகளுக்குள் மலம் கழிப்பதுண்டு. அவரோ நாயைச் செல்லமாகத் தட்டிக் கொடுத்து முதுகில் வாஞ்சையோடு தடவுவார். கொழும்பில் புட்டி சிற்றியில் பிரத்தியேகமாக வகை வகையாக அடுக்கப்பட்டிருக்கும் நாய்ப் பதார்த்தங்களில் தேர்வு பண்ணி தன்னுடைய பிராணிக்கும்

போடுவார்.

பங்களா ஒரே அமர்க்களமாகவே வடிவுக்குத் தென்பட்டது. தரையிலே மெழுகிலான வண்ண விரிப்பு, யன்னல்களில் மெல்லிய கண்ணாடிச் சருகுகள் போன்ற திரைச்சீலைகள், சொகுசான ஆசனங்கள். நட்ட நடுவிலே பாரிய ரெலிவிஷனும் ஸ்ரீரியோ செற்றும் கூட்டுச் சேர்ந்திருந்தன. ஏராளமான ரேப்புகள் வரிசைப்படி வாரியிறைத்து அடுக்கப்பட்டிருந்தன. குஷியாக இசை கேட்கவும் எந்த நேரமும் டெக்கில் படங்களைப் பார்க்கவும் சளைக்காத வாய்ப்பும் வசதியும் சொர்க்கத்தின் வாயில் திறக்கப்பட்ட பிரமையில் வடிவு திணறலானாள்.

தேசப்பிரிய அவளை இனிமேல் பங்களா சமையல் வேலைகளைச் செய்யும் படி வலியுறுத்தினார்.

நான்கே நான்கு நாள் சூழல் வடிவின் சிந்தனைத் தளத்தையே தடம் புரட்டி வைத்தது.

பெரியசாமியை பங்களாப் பூந்தோட்ட வேலையாளாக ஆக்கிக் கொண்டாள்.

இறைவரம் வேண்டும்

இந்தத் தீவின் மனிதரைப் பாரீர்
இந்தத் தீவின் சுதந்திரம் பாரீர்
இந்தத் தீவின் உறவுகள் பாரீர்
இந்தத் தீவின் கோலங்கள் பாரீர்

இந்தத் தீவின் சுதந்திர மனிதர்கள்
கூறு போட்டு குலையும் நிலைகள்
எந்தன் நிம்மதி உறக்கக் குலைத்தது
இந்தத் தீவின் மனிதரைப் பாரீர்

இந்தத் தீவின் மனிதர்கள் நடக்கையில்
பின்னால் நடந்த காலம் போச்சுதே
இந்தத் தீவின் மனிதர்கள் பாதம்
துருத்தி முணையில் காய்ச்சிய இரும்பு

இந்தத் தீவின் மனிதருடனே
ஒன்றிப் பழகி ஓடித் திரிந்தோம்
அந்த உறவுகள் மீண்டும் வருமா?
நல்ல உறவுகள் மீண்டும் நிலைக்குமா?

கவிஞர் ஈழக்குயில் இத்தீன்

நல்ல உறவின் பாதை தொடர
நடந்து சென்றால் ஓடிச் செல்வார்
ஓடிச் சென்றால் ஒழித்து விடுவார்
இந்தத் தீவின் மனிதரைப் பாரீர்

மனிதர்கள் இங்கே மனிதம் இழந்தனர்
மனிதப் பண்புகள் இழந்தே உள்ளனர்
மனிதர்கள் இங்கே பிறரின் அழிவில்
மனிதர்கள் இங்கே பிறரின் சுழியில்

மனிதர்கள் இங்கே சுதந்திரம் இன்றி
வாழும் வாழ்வின் வளர்ச்சியே அதிகம்
மனித உறவுகள் குலைந்தது இங்கே
அன்பும் அறிவும் அதற்குள் மடிந்தது.

சறுக்கி இவர்கள் விழுந்தால் கூட
இதயம் வெடிக்கும் அயலே அழியும்
அறிஞர் இங்கே வாய்கள் பூட்டிய
குதிரைகளாக அலைவதைப் பாரீர்

இந்தத் தீவின் இந்தக் கோலங்கள்
நீண்டு நீண்டு வளர்ந்தே வருதலால்
மந்திரம் ஒன்று தந்திடு இறையே
மானத்தோடு வாழ்க்கை நடத்த.

P. SAKTHIVEL - A.I.A.B (LOND)
(DIRECTOR)

BRIGHT BOOK CENTRE (Pvt) Ltd.,

5-27, First Floor, P.O.Box - 162
Colombo Central Super Market Complex
Colombo - 11.
Tel: 434770

-நந்தி-

மீண்டும் கேள்விகள் உருவாகின்றன

வழக்கமாக காலையில் என்னைத் தூக்கத்திலிருந்து எழுப்புவது லக்ஸன் தான். காலை நக்கும். நான் மசியாவிடில் குதிக்காலில் சிறு கடி. இன்று “லக்ஸனைக் காணவில்லை” என்ற எனது மனைவியின் பரபரப்புக் குரல் கேட்டு திடுக்குற்று கட்டிலில் இருந்து துள்ளி எழுந்தேன்.

லக்ஸனுக்கு பகல் வேளைகளிலே எங்கள் வீட்டு ஹோலுக்குள் உலாவ சுதந்திரம் இருந்தது. சமையல் அறைக்கு வெளியே அப்பனுக்கு (பூனை) வைத்து மிஞ்சிய ஏதாவது தீனியைத் தின்பதைக் கூட நாம் பொருட்படுத்துவதில்லை. ஆனால் அவரின் சாப்பாடும் இரவில் படுக்கையும் வீட்டிற்கு வெளியேதான். நான்கு மாதக் குட்டியானாலும், அவர் தான், எமது வீட்டிற்கும் வளவில் இருக்கும் பொருட்களுக்கும், முக்கியமாக இரண்டு சைக்கிள்களுக்கும் காவல். இன்னும் குரைப்பதில் மழலை போகவில்லை. எங்களிடம் வரும்போது லக்ஸன் இரண்டு வரக் குட்டி. வந்ததும், தாயை இழந்த குழந்தைக்குப் போல் பால்மா கரைத்துக் கொடுத்தோம்.

லக்ஸன் அமாவாசைக் கறுப்பு. முக்கிலும் வால் நுனியிலும் மட்டும் மல்லிகை வெள்ளைப் பொட்டுக்கள். ஊர் நாய், கோப்பாய் பிறப்பிடம். அங்கிருந்து நல்லூருக்கு சைக்கிளில் கொண்டு வந்தேன். பிள்ளை போலக் கையில் காவிக்கொண்டு. ஊர் நாய்களைப் பறைநாய் என்பார்கள். அந்த வர்க்கம். ஆனால், என்னைப் பார்க்க வந்த நண்பர் ஒரு மிருக மருத்துவர். லக்ஸன் ஊர்நாய். டவுண்ட் கலப்பு என்றார். அதன் நடையில் அது தெரிந்தது, முன்கால்கள் குள்ளமாகி ஒரு விதமான அழகு சொத்தி. எனது மனைவி லக்ஸன் ஓடி வரும்போது செல்லமாக “சொத்தியன்” என்றும் அழைப்பார்.

எங்கள் வளவில் மூன்று பக்கமும் மதில்கள். ஒரு பக்கம் மட்டும் வேலி. அந்தப் பக்கம் கவனிப்பாரற்றுக் கிடக்கும் வெற்றுக் காணி. லக்ஸன் காலையில் வேலியின் ஊடாக அங்கே போய் வரும். எனது மகள் அது “றொயிலர்”றுக்குப் போய்விட்டது என்று கூறுவாள். அந்த தேவையைத் தவிர லக்ஸன் வளவை விட்டுப் போவதில்லை. நாங்கள் சங்கிலி யால் கட்டுவதில்லை. பக்கத்து வீட்டு மாமி சொல்லுவா “நாயை நாய் போல் கட்டி வளர்க்க வேண்டும்; அப்போதுதான் காவலுக்கு ஏற்ற வீறு கொள்ளும்”. கொஞ்சம் பெரிசாக வளர கட்டலாமா என்று யோசித்தோம்.

மலங்கை 65

இரவில் லக்ஸன் வெளியிலே படுக்கும். அம்மா, எனது மனைவி, கதவைத் திறந்ததும் ஒரே ஓட்டமாக அறைக்குள் வந்து என்னை எழுப்பும், கால்களை நக்கி. குசினியில் அதற்குப் பால் தயாராக மட்டும், நான் அதன் முதுகை வருட வேண்டும். அல்லாவிடில் நக்கல் கடியாகும்.

எங்கே லக்ஸன்? எங்கள் வீட்டிலுள்ள மூன்று பேரும் நாலா பக்கமும் கூப்பிட்டிப் பார்த்தோம். லக்ஸன் வரவில்லை. பக்கத்து மாமி தான் வந்தா; வேலிக்கு மேலால் “உஞ்சு, உஞ்சு” என்று அழைத்தா. “மாமி, உஞ்சு என்றால் லக்ஸனுக்கு புரியாது” என்றான் எனது மகன்.

நான் சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு லக்ஸனைத் தேடிச் சென்றேன். தெரு நாய்கள் கவனிப்பாரற்று அங்கும் இங்கும் கிடந்தன; சில உறுமின, சில என்னைத் துரத்திவிட்டு திரும்பிச் சென்றன. ஆயிரின் சென்றி பொயின்றர்களில், அவர்களின்

தீனியில் வளர்ந்த ஊர் நாய்கள் கொழுத்து திமிருடன் என்னைப் பார்த்தன. வீதியின் திருப்பத்தில் ஓரமாக, கண்கூடச் சரியாகத் திறக்காத மூன்று நாய்க்குட்டிகள் பிய்ந்த சாணி நிற கடகம் ஒன்றில் அகதிகளாக விடப்பட்டிருந்தன.

லக்ஸனைக் காணவில்லை. ஒழுங்கைகள், கோவில்களின் வெளிவீதிகள், வெறும் வளவுகள், இடிந்த வீடுகள் எல்லாம் பார்த்துவிட்டேன். பல இடங்களில் "லக்ஸன் லக்ஸன்" என்று கூப்பிட்டு ஆச்சு.

வீட்டில் எனது காலைக் கோப்பி ஆறிப்போய் இருந்தது. எனது மனைவியும் மகளும் அக்கம் பக்க வீடுகளில் விசாரித்து விட்டார்கள். எனது மகளுக்கு அயலில் இரு வீட்டினர் மேல் சந்தேகம். அவர்கள் கோழிகள் எங்கள் வளவுக்கு வரும். லக்ஸன் பாய்ந்து கலைக்க, அவை "கொக்கரக்கோ கோதாரி" என்று மரண ஓலமிட்டபடி வேலிக்கு மேலால் பறந்து தமது வளவுகளுக்குப் போகும். மாமி சொன்னா, நேற்று ஒரு கீரி தனது வளவின்

மூலையில் அவர்கள் நின் கோழி ஒன்றைப் பிடித்துக் கொண்டு போனதாக. அந்தப் பொல்லாப்பு லக்ஸன் மேல் விழுந்திருக்கலாம். அதை வைத்து நொயிலற்றுக்குப் போன லக்ஸனை அவர்கள் பிடித்திருக்கலாம். வேறு யாரும் வீட்டில் வளர்ப்பதற் காகவும் பிடித்துப் போயிருக்கலாம். லக்ஸன் மிகவும் அழகான ஆண்குட்டி.

ஒருவர் வந்து சொன்னார்.

"ஐயர் வளவில் ஒரு நாய்க்குட்டியை கட்டி வைத்திருக்கிறார்கள். குலைத்து கத்துது. நான் பார்த்தேன். மெல்லப் போய்ப் பாருங்கோ".

"முழுமையான கறுப்புக்குட்டி. வால் நுனியிலும் மூக்கிலும் மட்டும் வெள்ளைப் பொட்டு" என்று லக்ஸனை விவரித்தோம்.

"அதுதான்" என்றார்.

மகளும் நானும் சைக்கிளில் ஓடினோம். நோயிலும் பார்க்க ஆவலும் எதிர்பார்ப்பும் எவ்வளவிற்கு இதயத்தைத் தீண்டுகிறது என்பதை அப்போது உணர்ந்தேன். எங்கள்

வீட்டிற்கு வந்தவர் கூறியதுபோல், ஐயரின் மல்லிகைப் பந்தரை அடுத்து ஒரு நாய் கட்டப்பட்டு, குரைத்துக் கொண்டிருந்தது. அதன் உடல் முழுதும் வெள்ளை. வாலிலும் மூக்கிலும் கறுப்புப் பொட்டுக்கள்!.

நாங்கள் வீட்டிற்குத் திரும்பியதும் மனைவி தெரிவித்தாள்: "லக்ஸனைப் போல் ஒரு நாய்க்குட்டி செட்டித்தெருவில் யாரோ கறுவல் பொன்னையர் வீட்டில் நிற்கிறதாம். போய்ப் பாருங்கோ".

"ஆர் சொன்னது?"

"பேர் தெரியாது. தெருவால் போன ஒரு பொடியன் சொன்னான். அவன் பொய் சொல்லபவன் போல் தெரியவில்லை". எனக்கு அலுவலகம் போக நேரம் ஆகிவிட்டது. மகளும் பாடசாலை போக வேண்டும். லக்ஸனைத் தேடி ஏற்கனவே களைத்துப் போனோம். இந்த நிலையில் கறுவல் பொன்னையரை எப்படித் தேடுவது? அப்படி ஒருவர் தற்போது இந்த ஊரில் இருக்கிறாரோ என்பது மற்றொரு கேள்வி.

நமது நாட்டில் பார்க்காமல் பார்த்தது போலவும், கேட்காமல் கேட்டது போலவும், பார்த்ததையும் கேட்டதையும் நேர்மாறாக சத்தியத்துடன் வர்ணிப்பவர்களும் இருக்கும் நிலையில், யாரைக் கேட்டு நாம் அலைவது என்று நான் சிந்தித்தபோது எனது கிட்டிய உறவினர் பெரியதம்பி வந்தார்.

பெரியதம்பி விசாலமான மனம் படைத்த ஒருவர். உதவி செய்யும் ஆற்றல் உள்ளவர். அவர் எமது இழப்பைக் கேள்விப்பட்டத்தான் வந்திருக்கிறார். அவர் எமது வீட்டிற்கு வரும்போதெல்லாம் லக்ஸன் அவர் காலையும் நக்கும். அப்போது அதன் வால் அதன் சின்ன இதயத்தின் நன்றியைக் காற்றைச் சுழற்றிக் காட்டும். நான் கோப்பாயிலிருந்து லக்ஸனை எடுத்து வந்தபொழுது பெரியதம்பியும் என்னுடன் வந்தார். அவர் நண்பரின் நாய் போட்ட குட்டிதான் லக்ஸன்.

பெரியதம்பி சொன்னார்: "நீங்கள் துக்கப் படாதேயுங்கோ. நாய் மோப்பம் பிடிச்சு வந்து சேரும். யாரோ கட்டி வைத்திருக்கிறார்கள். கட்டவிழுத்ததும் ஓடித் தானாக வரும்."

அவர் எனக்கு ஏற்கனவே தெரிவித்த சங்கதியை எனது மனைவிக்குக் கூறினார். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து நாம் கலைக்கப் பட்ட போது அவர் குடும்பம் அகதியாகப் போனது கரவெட்டிக்கு, சூமார் 20 கட்டை தூரம். ஆறு மாதங்களின் பின்பு வீடு திரும்பியதும் நடையாகவே, சாவகச்சேரி வழியாக, அவருடைய வயோதிப நாய் அவருடனேயே குடும்பத்துடன் போனது, திரும்பியும் வந்தது. வரும்வழியில் சூட்டுச் சமர் நடந்ததால், மக்கள் சிதறி ஓடினர்.

அப்போது அவரின் நாய் வந்த வழியே கரவெட்டி நோக்கி ஓடுவதைக் கண்டார்கள். பெரியதம்பி குடும்பத்தினர் நல்லூர், வந்து விட்டார்கள். மூன்று நாட்களின் பின் அவர்களுடைய நாய் கரவெட்டியில் இருந்து வீடு வந்து சேர்ந்தது!

இந்தக் கதையும், அவர் கூறிய ஆறுதல் மொழிகளையும் கேட்ட எமக்கு மனத்தில் தெம்பும் அமைதியும் ஏற்பட்டது. ஆறுதல் மொழிகளுக்குத்தான் எத்தகைய வல்லமை! அவர் சொன்னார்: “பின்னேரம் வருகிறேன். எதற்கும் சில இடங்களுக்குப் போய்ப் பார்ப்போம்.”

அந்தியில் நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோவில் பூசகர்கள் முடிந்தபின் பெரியதம்பி வந்தார். வெயில் மறையும் நேரம். இருவரும் நடையில் புறப்பட்டோம். சில வீடுகளின் முன்னால் நின்று, அங்கே யார் காணப்பட்டாலும் பெரியதம்பி “எங்களுடைய ஒரு கறுப்பு நாய்க்குட்டி இதாலை வந்தது. பர்த்தீர்களா?” என்று கேட்டார். சில வீடுகளில் “இங்கே வந்ததாக கேள்விப்பட்டோம்.” என்று கூடச் சொன்னார். அது அவர் டெக்னிக். ஆனால் பலன் தரவில்லை. தெருவினும் பலரைக் கேட்டு விட்டோம். அவர்கள் எம்மை “மேல்நாட்டு நாயோ?” என்று கேட்டார்கள். அல்லஷேசன் என்ற பெயரை உச்சரித்தார்கள். நாங்கள் “இல்லை, எங்கள் ஊர் நாய் தான்”, என்றதும் “உங்களுக்கு வேறு வேலை இல்லை” என்று முகத்தால் தெரிவித்தார்கள். “பைத்தியக்காரர்” என்று ஒருவர் நினைத்ததாக நான் எண்ணினேன். ம்! இழப்பு. எதுவானாலும் தனக்கு வரும்போது தான் உணர் முடிகிறது!

இருள். ஒழுங்கை ஓரமாகக் இருந்த

ஒரு வைரவ குலத்திற்கு முன்னால் இருந்த ஒரு கல்லில் கற்பூரம் கொழுத்தினாள் ஒரு சிறு பெண். சில வருடங்களுக்கு முன் இந்த இடத்தில் ஒரு குண்டு விழுந்தது. ஒரு வீடு முற்றாக சேதம், அக்கம்பக்கத்தில் வீடுகள் அரைவாசியும் கால் வாசியும் அழிவு. ஆனால் ஒரு கைக் குழந்தை உட்பட யாரும் இறக்கவில்லை. இருவருக்கு மட்டும் தையல் போடவேண்டிய காயம். ஒரு கண்காணாத தெய்வம் அங்கிருந்து இந்த அற்புதம் செய்ததாக அவர்கள் நம்பினார்கள். கடவுளைக் கண்கள் காண்பதற்கா ஒரு குழந்தை நாட்டித்தினமும் பூ வைத்து, சூடம் எரித்தனர். நாள் இன்று வரை அந்த குலத்தைப் பொருட்படுத்தவில்லை. இப்போது கும்பிட்டேன். லக்ஸன் கிடைக்கும் என்று மனம் சொல்லத் தொடங்கியது. என்றாலும் பெரிய தம்பிக்கு கூறினேன்.

“தம்பி, நாய் கிடைக்காவிட்டாலும் பரவாயில்லை. நாங்கள் செல்லமாக வளர்த்த குட்டியை, கோழி பிடித்தது என்று யாரும் அதைச் சாகடிக்காமல் இருந்தால் சரி”. பெரியதம்பி சொன்னார். “அந்த வடிவான நாயைக் கொல்ல எவருக்கும் மனம் வராது. அப்படி யாராலும் அதைக் கொன்றால் அவன் மனிதன் அல்ல?”

மனிசன்!

எமக்கு எதிராக ஒருவர் வந்து கொண்டிருந்தார். “பரஞ்சோதி வருகிறார்” என்றார் பெரியதம்பி. என் மனம் எங்கேயோ மறைய விடும்பிடிது. பரஞ்சோதியின் மகனாக ஒரு வாரமாகக் காணவில்லை. மகன் மணிவாசகனைப் போன திங்கட்கிழமை சீருடை அணிந்த சிலர், நடுத்தெருவில் பிடித்து வானில் ஏற்றிப் போய்விட்டார்கள். அதன் பின் அவனை யாரும் கண்களால் பார்க்கவில்லை. எனக்கு விடயம் அன்றே தெரியும். பலர் பலவிதமாகப் பேசினார்கள்.

“பரஞ்சோதி அண்ணை, ஏதும் தகவல் கிடைத்ததோ? என்று கேட்டார் பெரியதம்பி.

“இல்லைத் தம்பி, இதுவரை ஒன்றும் இல்லை”. என்றார் பரஞ்சோதி.

“நானும் விசாரிக்காத இடம் இல்லை” என்றார் பெரியதம்பி.

நான் அவர்கள் பக்கத்தில் உருப்பெறாத ஒரு கற்சிலைபோல் நின்றேன். ஒன்றும் பேசாமல் இப்போது நிற்பது நாகரீகம் என்று மட்டும் உணர்ந்தேன். ஒரு வாரமாக அவரிடம் “என்னண்ணை, என்ன நடந்தது, எப்படி” என்று ஒரு கேள்வியாவது நான் கேட்கவில்லை. அத்தனைக்கும் தெரிந்த ஒருவர். கூப்பிடு தொலைவில் இருவர் வீடுகளும்!

அந்த நேரம், பரஞ்சோதியின் தங்கை மகன் ஸ்கூட்டரில் பறந்து வந்தான். அவன் முகத்தில் வியர்வையின் எண்ணெய், ஆனால் ஒரு எதிர்பார்ப்பு மிதந்தது. “மாமா, மச்சான் இருக்கும் இடம் தெரிய வந்தது. அங்கே போனான். மணிவண்ணனுடன் பேசமுடியவில்லை. தொடர்ந்து விசாரணை செய்கிறார்களாம். விசாரணை முடிந்ததும் அவனை வீட்டிற்கு அனுப்புவார்கள்.”

பிறை நிலவின் வெளிச்சச் சூழல். இரண்டொரு வார்த்தை பேசிவிட்டு பரஞ்சோதி எம்மிடமிருந்து விடை பெற்றார். “சேர், போய் வாறன்” என்று எனக்கும் கூறினார். நான் இதுவரைப் போய்ப் பார்த்து விபரம் கேட்டு, ஆறுதல் கூறாததை அவர் பொருட்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை. என்போல் உயர்ந்த பதவியில் இருப்பவர் களிதம் இத்தகைய ஈடுபாட்டை ஒருவரும் எதிர்பார்ப்பது இல்லை போலும்.

பெரியதம்பியுடன் பேசிக் கொண்டு வீடு திரும்பினேன். மணிவண்ணனை சீருடையாளர் பிடித்துச் சென்ற அன்றே அவர் பரஞ்சோதியின் வீட்டிற்குப் போயிருக்கிறார்.

பரஞ்சோதி வாடகைக்கு கார் ஓட்டியவர். ஒரு மகன். ஒரு மகள். மணிவண்ணன் தபால் கந்தோரில் பீயோன். மகள் புளியடி பாடசாலையில் ஓ.எல். படித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். பெரியதம்பி சொன்னார்:

“அன்று மணிவண்ணன் வேலை முடிந்து வீடு திரும்பும் போது, சைக்கிளையும் அவனையும் வானில் ஏற்றிக்கொண்டு போய்விட்டார்கள்”.

அடுத்த நாள், பரஞ்சோதியோடு சேர்ந்து பெரியதம்பி சுன்னாகம், மல்லாகம், காங்கேசன்துறை, புன்னாலைக்கட்டுவன் என்று அலைந்திருக்கிறார்கள். ஒரு

இடத்தில் மட்டும் அவனைப் பிடித்துச் சென்றதை ஒப்புக் கொண்டார்கள். ஆனால் வைத்து விசாரிப்பதற்கு நம்பிக்கையான ஆதாரங்கள் இருப்பதாகவும், எங்கே இருக்கிறான் என்று இப்போதைக்கு சொல்ல முடியாது என்றும் கூறிவிட்டார்கள். தகப்பன் பரஞ்சோதியின் மனம் என்ன நிலையில் இருந்திருக்கும். ஒவ்வொரு கட்டத்திலும், என்று எனது மனமும்...

பெரியதம்பி சொன்னார்: “மணிவண்ணன் பற்றி அவன் அரச விரோதி என்று நிரூபிப்பதற்கு ஒரு தகவலும் இருக்க முடியாது. இது எங்களுடைய சில காவாலிப் பயல்களின், வேலை. வன்மம் தீர்த்திருக்கிறார்கள்.”

அவரைப் பார்த்தேன்; பார்வைக்கு விடையாக விளக்கினார்:

“பரஞ்சோதி மகள் வடிவான பிள்ளை”.

“தெரியும்” என்றேன் நான்.

“அவள் டியூசனாலும் வரும் போது சில தறுதலைகள் அவனை வம்புக்கு இழுத்திருக்கிறார்கள். அவள் வந்து தகப்பனுக்கு சொல்லியிருக்கிறாள். தமையன் இதைக் கேட்டு இரண்டொரு பேருக்கு விளாசியிருக்கிறான்.”

“கொடுக்க வேண்டிய செயல் தானே” என்றேன்

“அதனால் வந்த வினை தான் இது” என்றார் பெரியதம்பி. “ஒருத்தன் நேரடியாக ஆமிக்கு அறிவிப்பதாக எச்சரிக்கை விட்டிருக்கிறான். ஆனால் மிகவும் துரோகமான முறையில் சோடித்து பெட்டிசம் போட்டிருக்கிறார்கள்.”

“யாராவது பெட்டிசம் போட்டால், விசாரிக்காமல் அடைத்து வைத்திருக்கிறதா, ஒரு வார காலம்?” என்று எனது அபிப்பிராயத்தை கேள்வியாக்கினேன்.

பெரியதம்பி சிரித்தார். “அதுதான் விசாரிக்கிறார்களாம்” என்று மொட்டையாக பதிலளித்தார். எனது கேள்வியை நினைத்து நானும் சிரிக்கிறேன். ஒரு வாரமா? விசாரணை என்று கூறி மாதக்கணக்காக, வருடக்கணக்காக யுவன் யுவதிகள் காணாமல் போவது நான் படிக்காததா, என்ன?

அன்று இரவு எனது மனைவிக்குச் சொன்னேன்.

“லக்ஸனை யாரோ வளர்ப்பதற்குப் பிடித்துப் போயிருக்கிறார்கள். அதற்கு நல்ல சாப்பாடு வைப்பார்கள். நாங்கள் சைவச் சாப்பாட்டுடன் தானே வளர்த்தோம். அவர்கள் இறைச்சி, மீன் கொடுப்பார்கள்”.

“இரவில் நான் வைக்கிற பால் இல்லாமல் படுக்காது. அங்கும் இங்கும் ஓடும்” என்றா மனைவி.

இறைச்சியும், மீனும் உங்கள் அன்புக்கு நிகராகுமா என்று கேட்பது போல் அது தொனித்தது.

பெரியதம்பியுடன் நான் லக்ஸனைத் தேடிப் போனதை விபரமாகக் கூறினேன். அத்துடன் மணிவண்ணனின் செய்தியை முதல் முதலாக இருவரும் பேசி பரிதாபப் பட்டோம். மணிவண்ணனை எங்களுக்குத் தெரியும். அவன் சகல வேலைகளில் வல்லவன். ஓய்வு நேரங்களில் எல்லோருக்கும் உதவி செய்பவன். எங்கள் வீட்டிற்கு கிணறு இறைக்க ஒரு தரமும், டி.வி. திருத்துவதற்கு ஒரு தரமும் வந்திருக்கிறான். சனசமூக நிலைய அழைப்பிதழ் கொண்டு வந்து தந்திருக்கிறான். அவன் திருவிழாக்களில் வாகனம் காவுவதைப் பார்த்திருக்கிறோம். மிகவும் வச்சீரமான கம்பீரமான பையன். பரஞ்சோதி, அவர் மனைவி, அவனின் தங்கை என்ன பாடுபடுவார்களோ? இப்படியாக இன்னும் பல தகப்பன்மார், தாய்மார் எங்கள் கண்முன் தோன்ற, வெகு நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தோம்.

செம்மணி மனித புதைகுழி விடயத்தை யும் அன்று தான் இருவரும் கரிசனையுடன்

விவாதித்தோம். அது எங்கள் கவலை யாகத் தோன்றியது.

காலையில் வழமைபோல் முன்கேற்றிற்காவும், பால்காரனிடம் செம்பில் பால் வாங்கவும் சென்றேன். கேற்றைத் திறக்கும் போது, “லக்ஸன் வந்திட்டீது” என்று மனைவி, ஓஹோ என ஆனந்தக் குரல் கொடுத்தா. லக்ஸன் வேலி ஊடாக வந்து, கிணற்றடியில் நின்ற மனைவியை சுற்றி வலம் வந்தது. மகள், படித்துக்கொண்டிருந்தவள் கிணற்றடி நோக்கி ஓடினாள்.

தூரத்தில் கூக்குரல் கேட்டது. வீதிக்குப் போனேன். பக்கத்து மாமிக்கு ஏற்கனவே செய்தி தெரிந்து விட்டது. அவ சொன்னா:

“பரஞ்சோதி வீட்டில்தான் அழுகிறார்கள். காலையில் இரண்டு பேர் சீருடையில் வந்து, மணிவண்ணனின் “பொடி” யை வந்து ஏற்றுக்கொண்டு போகச் சொன்னார்கள்”.

லக்ஸன் ஓடி வந்து எனது குதிக்காலை நக்கிற்று. வாலையே ஆட்டி என்னைச் சுற்றி வந்தது. குதிக்கால் தொடக்கம் எனது உச்சந்தலை வரை உடல் உணர்வு அற்றுது போல் இருந்தது. ஆனால் இரவு என்னுள் னேயே ஏதோ ஒன்று விழித்திருந்து பேசியது. அது இப்போது மீண்டும் அதே கேள்விகள் கேட்டது.

லக்ஸன் மெல்லமாக என் காலைக் கடித்தது. நான் அதைத் தூக்கி வருடினேன். என்னுள் இருந்த “அதை” விழித்துப் பேச வைத்தது லக்ஸன் தானே!

மல்லிகை வாழ்த்துக்களைத் தெரிவிக்கின்றது.

எழுத்தாளர்கள், சுவைஞர்கள் மற்றும் மல்லிகை அபிமானிகளுக்கு கிறிஸ்மஸ், புத்தாண்டு, பொங்கல், ரம்ஜான் பெருநாள் வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறது.

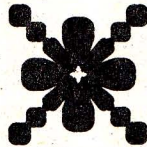
நூபகத்தில் வைத்திருங்கள். வெகு சீக்கிரத்தில் 21ம் நூற்றாண்டு பிறக்கப் போகின்றது. அதற்கு உங்களை நீங்களே தயார்படுத்திக் கொள்ளுங்கள்.

- ஆசிரியர் -

சகலவிதமான
உள்நாட்டு வெளிநாட்டு
புடவை வகைகளை
மொத்தமாகவும் சீல்லறையாகவும்
மலிவான் விலையில்

பெற்றுக்கொள்ள நாடுங்கள்

CUT PIECE KADE
CUT PIECE KADE
CUT PIECE KADE

CUT PIECE KADE
MULTY SHINE

79, Third Cross Street,
Colombo - 11.
Tel : 342847

தலைமுறை இடைவெளி

மு. பஷீர்

ஊதுவத்தி சாம்பிராணி புகை, சுகந்தத்தை வாரி இறைத்தது. பக்கத்து அறையில் குழுமியிருந்த பெண்கள் தரப்பிலிருந்து சோகமியையும் விசும்பல் ஒலி மிகத்துல்லியமாகக் கேட்டது. வருவோர் முகங்களில் பாவனையாகவோ - இயல்பாகவோ - மெல்லிய துயரக்களை படிந்திருந்தது. மையத்து வீட்டுக்கு வந்தவர்கள், மரணம் தனக்கில்லை, என்ற தற்காப்புணர்வோடு உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர்.

“மரணம் பிறருக்கு வரும்போது சம்பவம் தனக்கு வரும்போது, இழப்பு, என்றெண்ணி மனிதன் பேதலிக்கிறான்”. எப்போதோ படித்த வரிகள், இப்போது முளையில் இழை பின்னின. இதோ! முன் ஹாலில், நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்துக் கிடப்பவர், மீசை இஸ்மாயில் என, நாமம் கொண்ட எனது தந்தை.

இல்லை! அவர் படுத்துக் கிடக்கவில்லை. உயிரற்ற சடலமாக, பிரக்கையற்று மரணித்துக் கிடக்கிறார். நீண்டு நெடுத்த கை, கால்கள், உரமேறிக் கருத்த திண்மையான மேனி - ஆறடி உயரத்தில், பார்த்தவர் பயங்கொள்ளும் முரட்டு ஆகுருதி - அறுபது வயதுவரை அகந்தையோடு வாழ்ந்தவர் இறுதிக் காலத்தில் மாரடைப்பை வெற்றி கொள்ள இயலாது, ஆடியடங்கி ஜீவனை ஓயவிட்டவர். வாப்பாவின் ஜனாலா தலை முதல் கால் வரை வெள்ளைத்துணியால் போர்த்தப்பட்டிருந்தது. முறுக்கி விடப்பட்ட மேல்மீசை, கம்பீரமாக இன்னம் உயிர்ப்புடன் ஜொலித்தது.

“இரும்பு மனிசன்!, மர்மஅடி வாத்தி

யார்!”, என்றெல்லாம், வாப்பாவைப்பற்றி ஊரில் விதந்து பேசப்பட்டது. இந்த வெற்றுப் புகழாரங்களால், வறுமையில் புழுங்கிய எங்கள் குடும்பத்திற்கு, எந்த நன்மைகளும் தானும், வந்து சேர்ந்து விடவில்லை. முகத்தை மீண்டும் ஒருமுறை கூர்ந்து வெறித்தேன். இவர் மரணிக்க வில்லை. நிர்விசாரமான, அயர்வுத் தூக்கத்தில் லயித்திருக்கிறார் என்று எண்ணத் தோன்றியது.

வீட்டை, தெருவை, மரத்தடியை, எறும்புச்

 மலஸ்கை 71

சாரையாய், பெருங்கூட்டம் சூழ்ந்திருக்கிறது. இன்னும் கூட ஒரு வாரிசுக்கான, இறுக்கமான, சோகத்திற்கான கருக்கூட்டல், என்னிடம் சாத்தியமாகவில்லை. ஒரு சாதாரண வெறுமை மட்டுமே, என் அகத்தை ஆக்ரமித்திருந்தது. இன்னும் சிறிது நேரத்தில் மையத்தைக் குளிப்பாட்டி, கலிமா மொழிந்து, கபன் துணியிட்டு, பலர் புடைசூழ, மையவாடியை நோக்கி ஊர்வலமாக சென்றடைந்து விடும்.

தந்தையின் இறுதிக் கிரியைக்கு இத்தனை பெரிய ஜனத்திரளா? நினைக்கவே ஆச்சரியமாக இருக்கிறது எனக்கு. இத்தனைக்கும், வாப்பா ஒரு அரசியல் வாதியாகவோ - சமூகவாதியாகவோ வாழ்ந்து மரணித்து விடவில்லை. இஸ்மாயில் வாத்தி, என்ற பெயர் பல இடங்களில் பிரக்தியாதி பெற்றிருந்தது என்னவோ, உண்மை தான். அவர், ஒரு மாஜி சண்டிய ராக சிலம்படி வாத்தியாராக, கலகங்கள் வெடித்தால், பத்துப் பேரோடும் சுழன்றடித்து வீரத்தை நிலைநிறுத்துபவராக திகழ்ந்தார் என்பது பிரசித்தம். சிலவேளை

நியாயத்தின் பக்கமும், சிலவேளை அநியாயத்தின் பக்கமும், சாரவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் அவருக்கிருந்தது.

வாப்பாவோடு எப்போதுமே எனக்கு உடன்பாடு இல்லை. இஸ்மாயில் வாத்தியிடம், நல்ல இயல்புகளும், வீரமும் மேலோங்கியிருந்ததாக மையத்து வீட்டிற்கு வருகை தந்த சிலர், பேசிக் கொண்டதை என்னால் சீரணிக்க முடியவில்லை. மரணித்துப் போன மனிதனின் பலவீனங்களையெல்லாம் ஒதுக்கிவிட்டு, அபூர்வமாக இருக்கும், சில நல்ல இயல்புகளை மட்டும் உயர்த்திப் போற்றுவது, நமது சமூக வாழ்வில், நடைமுறையாகிப் போனதா?

அதோ! பள்ளிவாசலிலிருந்து மோதின் ஷா வந்து விட்டார். மையத்தை குளிப்பாட்டும் கைங்கரியம் அறைக்குள் நிகழ்கிறது. மாமா என்னை அவ்வறைக்குள் அழைத்துச் சென்றார். கடமைக்காக என் கைகளினால் உடலின் மீது நீர் ஊற்றினேன். எல்லா வேலைகளிலும் நெருங்கிய, ஈடுபாட்டற்ற, ஒரு அன்னியத் தனம், என்னில் ஊன்றிப் போயிருப்பதை, கூர்ந்து அவதானிப்பவர்களால் உணர்ந்து கொள்ள முடியும்.

நண்பன் வாஞ்சையோடு கைகளினால் தோளை வருடி அழுத்தினான். துயரத்திற்கு ஆறுதல்சொல்ல விழைகிறானோ? என, எனக்கு எரிச்சலாய் இருந்தது. ஆனால் அப்படியில்லை.

“என்ன மச்சான் ஒதுங்கிப் போயிருக்கிறாய்? வாரவங்களை வரவேற்று, ஓடியாடி அக்கறையோடு வேலை செய்ய வேணாமா? ஒரு மகன் வாப்பாவோடு எவ்வளவு பாசமா இருந்திருக்க வேண்டும்?” என் சுயத்தை கலைத்ததில் அவளுக்கு திருப்தி போலும்,

“வரவேற்று உபசரிக்க இது கலியாண வீடு இல்ல மச்சான்!., இறுதிக்கட்டம், எல்லாம் இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் ஒஞ்சிவிடும்!” என்றேன் நான்.

எனது மனப் போராட்டங்களை உணர்ச்சிகளை, இந்த மடையன் எங்கே அறியப்போகிறான்? என்று எனக்குள் கூறிக் கொண்டேன். அவன் என்னை ஒரு வித்தியாசமான பார்வையால் அளிப்பதை என்னால் உணர

முடிந்தது. வாப்பாவை ஒரு உன்னதத் தந்தையாக, என் இதயசாமராஜ்யத்தில் சிம்மாசனமிட்டு இருத்த, கடந்த காலக் கொடூரமான காயங்கள் சம்மதிக்கவில்லை. அவை தீக்காயங்களாக ரணமாக, நெஞ்சில் எரிகிறது.

என் உம்மாவின் ஆன்மாவை, காலங் காலமாக குத்திக் கீறி கூறு பார்த்தவரல்லவா இந்த வாப்பா! மாறாக குடும்ப அங்கத்தவரை, போஷித்துக் காத்து, கருணை சொரிந்த, நல்லிதயம் படைத்த குடும்பத்தலைவன் அல்லவே இவர். மற்றவரின் இதயங்களை, சுக்குநூறாய் நொறுக்கி, கோபாக்கியியால் பிறரை அடக்கியாண்டவர். என் இளமைக் கால வாழ்வேட்டின் பக்கங்களை, புரட்டிப் பார்க்கும் தோறும் வேதனையினால் நெஞ்சு கருகும்.

வயதுக்கு வந்த தாத்தாமார் இருவர் நோஞ்சான் தாய், பராமரிப்பும், பாசமும், கிட்டாமல் நொறுங்கிப் போன நான், எங்கள் நிகழ்காலம் எதிர்காலம் பற்றி எந்தக் கரிசனையுமற்று, பொறுப்பற்ற தனமாக வாழ்வை தொலைத்தவர். உடல் வலிமையும் - கடுமையுமே அவரது உடரும் சொத்தாக கணித்து செயல்பட்டவர்.

தனது வலிமையை சொந்த, தனிப்பட்ட சுகத்திற்காக ஊதாரித்தனமாக செல்விட்டார். அந்த இராஜ தர்பார் என்பது, திணுவெடுத்த ஒரு அசாதாரண உடல் வலிமையை மட்டும் சார்ந்திருந்தது. தொழில் வருவாய், என்று அவர் பெரிதாக எதையும், செய்யவில்லை. ஒரு சின்ன சைக்கிள் ரிப்பேர் கடை வைத்து, அதில் கிடைக்கும் ஊதியத்தில் சுயதேவைக்கு மட்டும் போதுமானதாக இருந்தது. இந்த லட்சணத்தில் ஊருக்கு ஊர் வைப்பாட்டிகளும், சூதாட்டமும், குடியமாக தட்டிக் கேட்க ஆளில்லாத தண்டல்காரனாக மிளிர்ந்தார்.

“அடே கழுத! படிச்சி, கிழிச்சி, டொக்டராகப் போறியாடா? கடேல வந்து, கைத் தொழில் படிச்சி மனிசனா வாழப் பாருடா”

இந்த வாக்குமூலம் எனது படிப்பில் எத்தனை கரிசனையிருந்தது என்பதை நிதர்சனமாக்கியது. ஆத்திரத்தால் நொந்து போவேன் நான். தாத்தாமாரும் உம்மாவும் என்னைத் தேற்றி புத்தகம் கொப்பி வாங்கி.

பள்ளிக் கூடம் அனுப்பியது இன்னும் நினைவிலிருக்கிறது.

நான் உடைந்து உடைந்து நொறுங்கிப் போன தருணங்களிலெல்லாம், என் தாய் நம்பிக்கை ஒளி பாய்ச்சி உற்சாக மூட்டுவாள். நாங்கள் பசியினால் வாடியிருந்த வேளை, தான் மட்டும் புஷ்டியான ஆகாரம் சாப்பிட்டு உடலை வலுவேற்றிக் கொள்வார். கஞ்சாவும் சாராயமும் அருந்திவிட்டு, கொல்லைப் புறத்தில் நிம்மதியாக உடல்பயிற்சி செய்வார்.

ஒருநாள் முக்குட்டக் குடித்துவிட்டு வந்து உம்மாவின் காதுக்கம்மலை கழற்றக் கேட்டு, ரகளை செய்தார். அது கிடைக்காமல் போகவே, உம்மாவின் முதுகிலும் நெஞ்சிலும் முர்க்கத்தனமாக ஏறி மிதித்து, தாக்குதல் நடத்தியதை, என்னால் எப்படி மறக்கவியலும்? இந்த அக்ரமங்களும், அடவாடித்தனமும், என் பால்ய காலக் கனவுகளை நிர்மூலமாக்கின.

இன்னுமொரு நாள் - உம்மா கால் வழக்கி கிணற்றடியில் விழுந்து எலும்பை முறித்துக் கொண்டு வேதனையில் துடிக்க நான் வாய்ப்பாவைத் தேடி ஓடினேன். எங்கும் தேடியும் காணவில்லை. கந்தக் காட்டுக்குள், சீட்டு விளையாடுகிறார் என்று கேள்விப்பட்டிரு அங்கு சென்றேன். அவர் கூட்டம் கூடி பந்தயத்திற்கு காசு போட்டு சீட்டாடிக் கொண்டிருந்தார். அழுது கொண்டு போய் உம்மா வேதனைப்படுவதை சொன்னேன். "நீ போ நான் வாறன்" என்று சொன்னாரே தவிர, இவ்விடயம் தொடர்பாக அவரில் எந்த பாதிப்பும் இருக்கவில்லை.

பிறகு மாமா வந்து உம்மாவை வைத்தியரிடம் கூட்டிச் சென்றார். தொடர்ந்து முன்று மாதங்கள் உம்மா நடக்க இயலாத பாயில் கிடந்தார். வாய்ப்பா இதை ஒரு பொருட்டாக எடுத்துக் கொள்ள முன் வரவில்லை. இந்தக் கொடுமைகளை தட்டிக் கேட்க தைரியமின்றி நாங்கள் மனம் வருந்தி அழுது தொலைத்தோமே தவிர, வேறு எதையும் செய்ய இயலவில்லை.

இத்தனை நடந்தும், இறுதிக் காலங்களில் வாய்ப்பா பலவீனப்பட்டுக் கிடந்த போது, அவரைப் பழி வாங்க வேண்டுமென்று. நான் எண்ணவேயில்லை. உம்மாவும் சுகோதரி

களும் விழுந்து விழுந்து வாய்ப்பாவை உபசரித்தார்கள். என்னால் அது முடியாமல் போனதற்கு காரணம், எந்த அன்பையும் கனிவையும் தர மறுத்தாரோ, அந்த அன்பின் மகிமையை அவருக்கு கிட்டச் செய்யாது, குற்ற உணர்வு உணர்த்த வேண்டும் என்று, நான் நெகிழ்ந்து விடாது இருந்தேன்.

சொல்லவொண்ணாத துன்பங்களுக்கும், வறுமைக்கும், மத்தியில் ஜி.சி.ஈ. ஒ-லெவல் முடிந்தேன். நல்ல பெறுபெறுகளுடன் நான் தேறியதையிட்டு எனது குடும்பம் உவகை கொண்டது. அதைத் தொடர்ந்து ஏதாவது ஒரு தொழில் தேடிக் கொள்ள வேண்டுமென்ற அவா காலவரையின்றி நீண்டு கொண்டு சென்றது.

சிலநாளில் வாய்ப்பா திடீரென்று இல்லத்தை விட்டு காணாமல் போய் விடுவதுண்டு. எங்கோ நடக்கும் கலவரங்களுக்கு பங்குதாரியாக சகல இராஜமரியாதையுடனும், நண்பர்களால் இவர் அழைத்துச் செல்லப்படுவார். சில வாரங்களில் இரத்தக் காயம், பொலிஸ், ரிமாண்ட் என்ற விருதுகளோடு வீட வந்து சேர்வார். அல்லது வைப்பாட்டிகள் இல்லத்தில் மகிழ்ச்சியாக இருந்துவிட்டு, பணம் தீர்ந்ததும், சேர்ந்த முகத்துடன் வந்து சேர்வார். உம்மா, அவர் மீது அபார அன்பு செலுத்தினார். குற்றங்குறைகளை மனதில் இட்டுக் கொள்ளாமல் பொறுமையைக் கடைப்பிடிப்பார்.

அன்றொரு நாள் மாலை மறைந்து இருள் கவியும் வேளை - வாசிகசாலைக்குச் சென்று விட்டு வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தேன். வீட்டின் மேற்குப்புற முலையில் சிறு குன்றின் மீது வாய்ப்பா தன்னந்தனியாக குந்தியிருந்தார். கஞ்சாப் புகையின் கடுமையான கெட்ட வாடையை, காற்று என்முகத்தில் அறைந்துவிட்டு சென்றது. தலை கிறுகிறுத்து வார்தி வரும் போலிருந்தது. தலையைக் குனிந்தவாறு வீட்டினுள் காலடி வைத்தேன். எனக்குப் பின்னால் விரைந்து வந்த அவர், ஒரு எதிரியை ஏறிட்டுப் பார்ப்பதைப் போல் என்னை முறைத்தார்.

எரியும் இரு கங்குலாக அந்த விழிகள் கனன்றன. வீடு அதிரும்படி குரல் உச்சசஸ்தாயில் ஒலித்தது.

“அடே சோம்பேறி நாயே! பொழுப்பில்
லாம் ஊரைச் சுத்திட்டு வாறே. உனக்கு
நேரத்துக்கு நேரம் தின்னப்போட இங்க
வக்கில்ல. ஒண்ட உம்மா ஒன்ன நாசமாக்க
கிட்டா. இந்த வீட்டில், என் கண் காண,
கிரிக்கப்படாது! எங்கசரி தொலைஞ்சி
போயிடு! இல்லாட்டி எனக்கு கெட்ட
கோவம் வரும்!”

நான் ஆமிக்காரனை கண்ட அப்பாவி
யைப் போல், செய்வதறியாது திகைத்து
நின்றேன். வெடிக்கும் என் நெஞ்சை அழுத்
திக் கொண்டு குமுறிக் குமுறி அழுதேன்.
என்னை முடியுள்ள இருளின் இறுக்கத்தை
கனைய வேண்டும் என்பதிலி தீவிரமாகச்
சிந்தித்தேன். யாரிடமும் சொல்லிக்கொள்
ளாமல் இரத்தினபுரிக்கு சென்றேன். என்
பால்ய கால நண்பன், என்னை வரவேற்று
தங்குவதற்கு வசதி செய்து தந்தான்.

அவனோடு இணைந்து மாணிக்கக்கல்
வியாபாரம் கற்றுக் கொண்டேன். இரண்டே
ஆண்டுகளில், அதிஷ்ட தேவதை என்னை
ஆட்கொள்ள, நிறைய பொருள் சேர்த்தேன்.
பல இலட்சங்கள் பணம் புரளும்
மாணிக்க வியாபாரி
யாக, இல்லம் திரும்பினேன். உம்மாயெ
ன்னை, கண்ணீர் சொரிந்தவாறு உச்சி
முகர்ந்தான். சகோதரிகள் கட்டிப் பிடித்து
ஆரத் தழுவினர்.

வீட்டில் ஒரேயொரு மாற்றம் மட்டும்
நிகழ்ந்திருந்தது. சாண்டோ உடம்போடு
எதற்கும் அஞ்சா நெஞ்சனாக இருந்த
வாப்பா, உடல் ஜீரணித்து பக்க வாதத்
தால், படுக்கையில் கிடந்தார். வாழ்விலே
முதற்தடவையாக பாசமொழுகும் கண்க
ளால் என்னைப் பார்த்தவாறு, “மகன் வா!”
என்று சுருதி தேய்ந்த குரலால் விளித்தார்.

மனிதன் உடலரீதியாக பலவீனப்படும்
போதுதான், உளரீதியான தெளிவு பிறக்
குமோ? வாப்பாவின் ஆட்டம் பாட்டமெல்
லாம் ஓய்ந்து உடல்நலிந்து உற்சாகமிகு
ந்து, சிதைந்து காணப்பட்டார். என்னை

அருகணைத்து வருடிக்கொடுத்து பாசம்
பொழிய விழைந்தார். எனக்கும் அவருக்கு
மிடையில் வளர்ந்திருந்த இரும்புச்சுவர்
வளைந்து கொடுக்கவில்லை. தள்ளி நின்று,
பிற நேயாளி ஒருவரைப் பார்ப்பதைப்
போன்ற பாவனையில் நானிருந்தேன். வாப்
பாவுக்கு தேவையான மருந்து, போஷாக்
குணவு உடை சகலதையும் வாங்கிக்
கொடுத்தேன். அவர் தரமுத்த அன்பினை
என்னிடமிருந்து மட்டும் எதிர்பார்ப்பது எந்த
வகையில் நியாயம்? என்ற நிலைப்பாடே
என்னுள் இன்னும் வளர்கிறது. தாத்தாமார்
கள் இருவரையும், நல்ல இடத்தில்
கலியாணம் செய்து கொடுத்து விட்டேன்.

உம்மாவின் நேரங்காலம் பொழுதெல்
லாம் வாப்பாவை உபசரிப்பதிலேயே கழிந்
தது. வாப்பாவின் ஆவி பிரியும் போது
உம்மாவும் தாத்தாமாரும் அவரையணைத்
துக் கொண்டு கதறியழுதனர். நான் ஒரு
பார்வையாளனாக சற்று விலகி நின்று
மௌனம் சாதித்தேன். பாசத்தையும்
நெருக்கத்தையும் அவர் என்னிடமிருந்து
எதிர்பார்த்து அது கிட்டாமலே இறுதியில்
கண் முடினார். பிடிவாதமிக்க தந்தைக்கு
மகனாக பிறந்ததினாலோ என்னவோ நான்
இறுதிவரை நெகிழ்ந்து கொடுக்காத
கல்லாக இருந்தேனோ? இறுதி மூச்சு
பிரியும் போது,

உம்மாவின் இறைஞ்சுதலுக்காக, அவர்
உடல் தொட்டு, கலிமா சொல்லி நெஞ்சில்
ஊதினேன். வாப்பா! உங்கள் பொறுப்புக்கள்
எல்லாம் நான் செய்து முடித்து விட்டேன்.
இனி நீங்கள் நிம்மதியாக கண் மூடலாம்.
என்று காதருகில் குனிந்து சொன்னேன்.
வாப்பாவின் ஆவி பிரிந்தது.

இதோ - ஷஹாதத் கலிமாவுடன்
மையத்து ஊர்வலம் புறப்பட்டு விட்டது.
வீட்டுக்குள் இருந்து பெண்கள், வெடித்துக்
குமுறி அழுவது கேட்டது. வாப்பாவின்
சந்தூக்கின் ஒரு முனையை தோளில்
சுமக்கிறேன். சுமையாகவோ - பாரமாகவோ
என்னில் உணர்த்தவில்லை. மனம் மட்டும்
அழுந்திக் கனக்கிறது.

நீங்கள் இந்த நாட்டு எழுத்தாளர்களை உண்மையில் நேசிப்பவர்களானால் இந்த நாட்டுப்
படைப்புக்களின் நூல்களை வாங்குங்கள்.

மலலகைபுரகல

201 - 1/1, Sri Kathiresan St.
Colombo - 13.
T.Phone : 320721

வெளிப்பீடுகள்

1. பீத்தன் கதைகள் - கே. எம். எம். ஷா
(சிறுகதைத் தொகுதி)
2. மல்லகை முகங்கள் - டொமினீக் ஜீவா
(65 தகைமை சான்றவர்களின் அட்டைப்பட்டத் தகவல்கள்)
3. அந்நயம் - நாகேசு. தர்மலிங்கம்
(சிறுகதைத் தொகுதி)
4. தலைப் பூக்கள் - டொமினீக் ஜீவா
(55 மல்லகைத் தலையங்கங்களின் தொகுப்பு நூல்)
5. வீடை பீழைத்த கணக்கு - திக்குவல்லை கமால்
(சிறுகதைத் தொகுதி)
6. மாத்து வேட்டி - தெனியான்
(சிறுகதைத் தொகுதி)
7. அனுபவ முத்திரைகள் - டொமினீக் ஜீவா
(வாழ்க்கை அனுபவங்கள்)
8. ஈழத்திலிருந்து ஓர் கிலக்கியக் குரல் - டொமினீக் ஜீவா
(பல்வேறு பேட்டிகள்)
9. மீறல்கள் - மு. பஷீர்
(சிறுகதைத் தொகுதி)
10. எங்கள் நினைவுகளின் கைலாசபதி - டொமினீக் ஜீவா
(தொகுப்பு நூல்)

11. எண்பதுகளில் மல்லிகை விமர்சனங்கள் - டொமினிக் ஜீவா
(தொகுப்பு நூல்)
12. டொமினிக் ஜீவா - சிறுகதைகள்
(தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட 50 சிறுகதைகளின் தொகுப்பு)
தொகுத்தளித்தவர் டொமினிக் ஜீவா
13. ஒரு தேவதைக் கனவு - கெக்கிராவ ஸஹானா
(சிறுகதைத் தொகுதி)
14. தெரியாத பக்கங்கள் - சுதாராஜ்
(சிறுகதைத் தொகுதி)
15. உணர்வின் நிழல்கள் - யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்
(சிறுகதைத் தொகுதி)
16. சூண்டில் - டொமினிக் ஜீவா
(கேள்வி - பதில்)
17. அந்தக் காலக் கதைகள் - தில்லைச்சீவன்
(நடைச் சித்திரம்)
18. நினைவின் அலைகள் - எஸ். வீ. தம்பையா
(தன் வரலாற்று நூல்)
19. பாட்டி சொன்ன கதை - முருகபுபதி
(சிறுவர் இலக்கியம்)
20. முன்னுரைகள் - சீல முகவுரைகள் - டொமினிக் ஜீவா
21. பத்தரே பிரசுத்திய
(சிங்களத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட டொமினிக் ஜீவா சிறுகதைகள்)
22. அல்சேஷனும் ஒரு புனைக்குட்டியும் - தி. ஞானசேகரன்
(சிறுகதைத் தொகுதி)

மணிக்கொடி எழுத்தாளர்

சி.சு. செல்லப்பா

-தெளிவத்தை ஜோசப் -

மணிக்கொடிக்கு முன்னின்று ஒருவராக அங்கீகரிக்கப்பட்ட சி.சு. செல்லப்பா அவர்கள் தனது எண்பத்தி ஆறாவது வயதில் சென்னையில் டிசம்பர் 1998ல் மரணமாகிவிட்ட செய்தி தமிழ் இலக்கிய உலகைப் பாதித்த ஒரு சோகமான செய்தி!

தமிழ் இலக்கியத்துக்காகவே தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்ட சி.சு. செல்லப்பா வின் மறைவு இலக்கிய உலகிற்கு ஒரு ஈடு செய்யமுடியாத இழப்பேதான்!

1912ல் மதுரை ஜில்லா வத்தலக்குண்டில் பிறந்தவர் செல்லப்பா. தன்னுடைய பதினெட்டு வயதில் பி.ஏ. மாணவனாக இருந்த காலத்திலேயே இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டு, இயக்கக்கூட்டம், மறியல், சிறை வாசம் என்று காந்தியத்திலும் ஆழமான நம்பிக்கை கொண்டவராக இருந்தவர். வாழ்ந்து காட்டியவர்.

பிரசண்டவிகடன்; ஆனந்தவிகடன்; கலைமகள்; போன்ற பத்திரிகைகள் வெளிவந்த காலமும் அதுவே. அந்த முப்பதுகளின் ஆரம்பத்தில் மாதவய்யாவின் குட்டிக்கதைகள்; வ.வே.சு. ஐயரின் "குளத்தங்கரை அரசமரம்" பி.எஸ்.ராமையாவின் ஆனந்தவிகடன் சிறுகதைகள் ஆகியவற்றைப் படித்த ஆர்வத்தில் கதை எழுதத் தொடங்கி ஆனந்தவிகடனுக்கு அனுப்பி பிரசுரமாகாமல் அது திரும்பி வந்த பசுமையான நினைவுகளை எல்லாம் தன்னுடைய சுபமங்களா பேட்டியில் இரையீட்டுப் பார்த்திருக்கின்றார் செல்லப்பா.

1933ல் மணிக்கொடி வந்தது. ஆனாலும் மணிக்கொடிக்கு எழுத வேண்டும் என்னும் நினைவோ ஆர்வமோ இவருக்கு வரவில்லை. ஆனந்தவிகடனுக்குத்தான் எழுதிப் பார்த்திருக்கின்றார். ஆனந்தவிகடன்

திரும்பி அனுப்பிய கதையைக் கூட மணிக்கொடிக்கு அவர் அனுப்பவில்லை. மணிக்கொடிக்குப் பிறகு வரத் தொடங்கிய சங்கு சுப்பிரமணியம் அவர்களின் "சுதந்திரச் சங்கு" விற்கே ஆனந்தவிகடன் திரும்பி அனுப்பிய அந்த "மார்கழி மலர்" என்னும் கதையை அனுப்பிவைத்தார்.

ஒரு சில மாற்றங்கள் திருத்தங்களுடன் அந்தக் கதை "சுதந்திரச் சங்கு" வில் பிரசுரமானபொழுது பெரிதும் மகிழ்ந்து போனவர் இவர்.

பி.எஸ்.ராமையாவின் பழக்கம் ஏற்பட்ட பின் ஆர்வத்துடன் சிறுகதைகள் எழுதத் தொடங்கிய இவர், சுதந்திரச்சங்கு, கலைமகள் ஆகியவற்றில் கதைகள் எழுதினார்.

மணிக்கொடியின் ஆசிரியர்ப் பொறுப்பை பி.எஸ்.ராமையா ஏற்றபின் வெளிவந்த முதல் மணிக்கொடி இதழிலேயே செல்லப்பாவின் 'சரசாவின் பொம்மை' என்னும் சிறுகதை வந்தது. பலரின் கவனத்தையும் பெற்றது.

செல்லப்பாவைப் பொறுத்தவரை சிறுகதைக்கு முதல்வர் பி.எஸ்.ராமையா தான். நாவலுக்குக் கல்கி தான்! முந்தி இருந்ததைவிட அவ்வத் துறைகளை நயமாக்கிக் காட்டியவர்கள் அவர்கள் என்பதும், பின்னால் வந்தவர்கள் தரமானவர்களாக பாதிப்பை ஏற்படுத்தியவர்களாக இருக்கலாம்; அந்தப் பாதிப்பிற்கும் தரத்துக்கும் தளம் இட்டவர்கள் இவர்கள் என்பதும் செல்லப்பாவின் கணிப்பு.

ராமையாவுடனான பழக்கமே இவரின் படைப்புத்திறமையை வெளிக் கொணர ஒரு

சக்தியாக இருந்திருக்கிறது. சூழ்நிலை, பாத்திர சிருஷ்டி ஆகிய அம்சங்களை தனது படைப்புக்களில் வெற்றிகரமாகக் கையாண்டவர் இவர்.

குழந்தைகளைப் பாத்திரமாகக் கொண்டும் நிறையச் சிறுகதைகளைப் படைத்திருக்கின்றார். சரசாவின் பொம்மை: நொண்டிக் குழந்தை; குருவிக் குஞ்சு; போன்றவை குழந்தைகளின் நுட்பமான மன உணர்வை வெளிக்காட்டும் படைப்புகளாக அமைந்தவை.

“சரசாவின் பொம்மை” என்னும் பெயரிலேயே ஒரு சிறுகதைத் தொகுதியும் வெளிவந்துள்ளது. ஜம்புகளின் இறுதியிலும் அறுபதுகளின் ஆரம்பத்திலும் சரசாவின் பொம்மை; மணல்வீடு; அறுபது ஆகிய சிறுகதைத்தொகுதிகள் வெளிவந்தன.

புதுமைப்பித்தன் காலத்திலேயே சிறுகதைகள் எழுதியவர்; நல்ல சிறு கதைகளை தமிழுக்குத் தந்தவர் என்றாலும் சிறுகதை என்கின்ற இலக்கிய வடிவத்துடன் புதுமைப்பித்தன் கு.ப.ரா; மௌனி போன்றோரை இணைத்துப் பார்ப்பதைப்போல் செல்லப்பாவை பார்க்க முடிவதில்லை.

சிறுகதையில் ஆரம்பித்து நாவல் எழுதத் தொடங்கி, எழுத்து இலக்கியம் என்றே தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டாலும் அவர் வெற்றி பெற்றது இலக்கியத்திறனாய்வினால் தான். திறனாய்வுக்கென்றே அவர் பத்தாண்டு காலம் நடத்திய “எழுத்து” வையும் சி.செல்லப்பாவையும் விட்டு விட்டு இருபதாம் நூற்றாண்டின் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை எழுத முடியாது என்பது மட்டும் நிச்சயமானது.

1950களின் மத்தியில் வெளிவந்த இவருடைய “வாடிவாசல்” நாவல் ஒரு காலத்தை வென்ற படைப்பு. இன்றைய இலக்கிய சஞ்சிகைகள் கூட இது ஒரு இறவாப்படைப்பு என்கும் புகழாரத்துடன் இந்த வாடிய வாசலை மறுபிரசுரம் செய்து மகிழ்கின்றன.

ஸ்பெயின் தேசத்துக்கே உரித்தான ஒரு கலை அவர்களுடைய வீரவளையாட்

டான BULL FIGHT என்பது. அதே போல் பாண்டிய நாட்டுக்கே உரித்தான கலை ஜல்லிக்கட்டு. துணிச்சலும், வீரமும், ஆவேசமும், பெருமையும் கலந்த ஒரு வீர விளையாட்டு இந்த காளை பிடிக்கும் ஜல்லிக்கட்டு. மதுரை ராமநாதபுரம் பகுதிகளில் இன்றைக்கும் நடக்கும் வீர நாடகம் இது.

மாட்டின் கொம்புக்கும், மனிதனின் கரங்களுக்கும் நடக்கும் மரணப் போராட்டமான இந்த ஜல்லிக்கட்டை வைத்து எழுதப்பட்ட கதை இந்த வாடிவாசல்.

நாவலைப் படித்து முடி வைத்த பிறகும் அந்த மாடும்: மாடணையும் மனிதனும், வாடி வாசலும் நம் மனதில் வந்து கொண்டே இருக்கும்.

இவருடைய இன்னொரு நாவலான “ஜீவனாம்சம்” இவர் வெளியிட்ட எழுத்துவில் தொடராக வந்து பிறகு எழுத்துப் பிரசுரத்திட்டத்தின் மூலம் 62 ல் நூலுருப் பெற்றது.

அண்மையில் நூலாக வெளிவந்த “சுதந்திர தாகம்” இவருடைய இலட்சியப் படைப்பு. 1979ல் எழுதத் தொடங்கி பின் விடுபட்டுப் போய் பதினைந்தாண்டுகளுக்குப் பிறகு மீண்டும் எழுதி முடித்த நாவல் இது. மூன்று பாகமாக வெளிவந்திருக்கிறது. ஒருகதை போல் சொல்லப்பட்ட வரலாறு இந்த நூல். இராமாயணம், மகாபாரதம் இரண்டுக்கும் அடுத்ததாக “சுதந்திர தாகம்” இருக்க வேண்டும் என்பது அவரது ஆசை. “இரத்தமும் சதையுமாக ஈடுபட்ட வாழ்வு இது” என்று அவரே இந்த நாவல் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார்.

ஒரு சிறுகதை ஆசிரியராகவோ நாவலாசிரியராகவோ சி.செல்லப்பா வெற்றியடையாவிட்டாலும் அவருடைய இலக்கிய வெற்றிக்கும் இன்றியமையாத தன்மைக்கும் வித்திட்டு வளர்த்த பெருமை அவர் வெளியிட்ட விமர்சன ஏடான எழுத்துக்கே உரியது.

“முழுக்க முழுக்க கருத்து ஆழமும், கனமும் உள்ள ஒரு இலக்கியப் பத்திரிகையை இந்தப் பாமரப் பிரியமான பத்திரிகைப் பரப்புக் காலத்தில் ஆரம்பிப்பது ஒரு

சோதிக் கிற முயற்சி தான். ஆனால் இத்தகைய ஒரு முயற்சி தற்போதைய காலகட்டத்தில் அவசியம் தேவையும் தான்..." என்று ஆரம்பிக்கும் ஒரு நீண்ட தலையங்கத்துடன் எழுத்தின் முதல் இதழ் 1959 ஜனவரியில் வெளிவந்தது.

1937ல் மணிக்கொடி; பிறகு பாரததேவி; சந்திரோதயம், தினமணிக்கதிர் என்று 1953 வரை பத்திரிகைகளுடன் இணைந்து பத்திரிகைகளுக்காகவே உழைத்து பழக்கப்பட்டு அனுபவம் பெற்றவர் திரு. செல்லப்பா. ஒரு ஆறு வருடம் போல் எந்தப் பத்திரிகையுடனும் தன்னை சம்மந்தப்படுத்திக் கொள்ளாமல் சுதந்திரமாக இருந்த அவர் திறனாய்வுகள் பற்றி ஆங்கிலத்தில் நிறையப் படித்துக்கொண்ட காலமும் இந்த ஆறு வருட இடைவெளியில் தான் என்று கூறியுள்ளார். அதன் பிறகே விமர்சனத்துக் கென்ற தனி ஏடாக எழுத்தை ஆரம்பித்தார்.

க.நா.சு. வைத் தவிர்ந்து மணிக்கொடிக் காரர் எவருக்கும் விமர்சனத்தில் பாதிப்பே இல்லை. அக்கறையே இல்லை. ஒரு படைப்பு வெளிவந்தால் அதைப் படித்தவர் அந்தப் படைப்புப்பற்றி, அதன் தரம் பற்றிப் பேச வேண்டாமா? அது தன்னை எப்படிப் பாதித்தது, எப்படி அதை நான் ரசித்தேன் என்று சொல்லத் தெரிய வேண்டாமா?

1934ல் மணிக்கொடி இயக்கம் ஆரம்பித்தது. 1959க்கு இருபத்தைந்து வருடம் முடிகிறது. இந்த 25 வருடத்தில் சிறுகதை எப்படி வளர்ச்சி அடைந்திருக்கிறது. எத்தனை கிராக்கி, எத்தனை இயக்கம். இதையெல்லாம் யாராவது கவனிக்க வேண்டாமா? யாருக்குமே விமர்சனத்தில் ஈடுபாடு இல்லை. அப்பிராயம் சொல்வது கூடக் கிடையாது. அதற்காகவேதான் எழுத்தை ஆரம்பித்தேன் என்று கூறிகின்றார் சி.சு.செல்லப்பா.

விமர்சனத்துக்காகவென்றே ஆரம்பித்த இந்தப் புதுமை இலக்கிய மாத ஏடு புதுக்கவிதையை ஒரு இயக்கமாகவும் நடத்திக் காட்டி சாதனை புரிந்தது.

சுவடு தெரிகின்ற தடத்தில் செல்ல மறுத்து, புதுத்தடம் போட்டுக்கொண்டு இலக்கியத்தின் எல்லைகளை விரிவடையச்

செய்ய முயன்றவர்களுையே சோதனைக் காரர் என்று சொல்கின்றோம். சோதனை செய்து பார்ப்பவர்களால் தான் இலக்கியமே வளர்ந்திருக்கிறது. இலக்கியத்தரமான எத்தகைய புதிய சோதனைகளுக்கும் எழுத்து இடம் தரும் என்னும் ஆசிரியரின் கொள்கைக்கேற்ப கவிதையின் புதிய சோதனை முயற்சியான புதுக்கவிதையை எழுத்து பலமாக ஆதரித்தது.

புதுக்கவிதை கேலி செய்யப்பட்ட அந்த அறுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் புதுக்கவிதைக் கான ஒரு ஆய்வு விமர்சனப் போராட்டம் நடத்தியவர் எழுத்தின் ஆசிரியர். ஒரு நவீன இலக்கிய வகையாகப் புதுக்கவிதையை ஏற்றுக் கொள்ள அரும்பாடுபட்டவர் இவர்.

பெட்டிக்கடை நாராயணன் என்னும் பிச்சு மூர்த்தியின் கவிதை எழுத்து முதல் இதழிலேயே பிரசுரம் பெற்றது.

ஈழத்து இலக்கியம் பற்றியும் எழுத்தாளர்கள் பற்றியும் செல்லப்பா நன்கு அறிந்தவராகவும் நல்லப்பிராயமும் கொண்டவராகவும் இருந்திருக்கின்றார்.

1959 இறுதியிலும்

60 களின் ஆரம்பத்திலும் இலங்கை வந்திருந்த கங்கை ஆசிரியர் பகீரதனும், கல்கியின் பார்த்தசாரதியும் தெரிவித்த கருத்துக்களுக்கு இங்குள்ள எழுத்தாளர்கள் தெரிவித்த எதிர்க்கருத்துக்களையும் கொதித்தெழுந்த விவகாரங்களையும் முக்கிய இடம் கொடுத்துப் பிரசுரித்திருந்தது எழுத்து.

பேராசிரியர் சிவத்தம்பி, தில்லைநாதன், சிவகுமாரன், சமீம் போன்றவர்களின் எதிர்க்கருத்துக்களை வெளியிட்டு "பத்து வருடம் பின் தங்கியவர்கள்" என்றும், "நாங்கள் குருக்கள் நீங்கள் சிஷ்யர்கள்" என்றும் பேசியவர்களிடம் பத்து வருடம் வயது குறைந்த தம்பிகள் இதைக் கேட்கின்றார்கள் பதில் கூற சக்தி இருக்கிறதா உங்களிடம் என்று சாடியிருந்தது எழுத்து.

அமரர் கைலாசபதி; ஏ.ஜே.கனகரத்தனா ஆகியவர்கள் மரகதத்தில் எழுதிய தேசிய இலக்கியம் தொடர்பான கட்டுரைகள்:

புதுமை இலக்கியத்தில் வெளிவந்த

சி.சு.செல்லப்பாவுக்கு மறுப்பெழுதிய
பேராசிரியர் சிவத்தம்பியின் கட்டுரை-

கலைச் செல்வியில் வெளிவந்த
“கதாசம்பவ விந்தும் பிரகரணமும் என்னும்
எஸ்.பொ.வின் கட்டுரை, ஈழத்துச்
சோமுவின் “இலங்கை இலக்கிய உலகம்”
என்னும் கட்டுரை-

வீரகேசரியில் வெளிவந்த ஈழம் தந்த
இலங்கையர் கோன் மற்றும் இலக்கியக்
குணமாய்வு சர்ச்சை தொடர்பான ஸ்ரீதரனின்
கட்டுரை-

தினகரன் வார மஞ்சரியில் வல்லிக்கண்
ணன் எழுதிய பேணப் பிரமாக்கள் என்னும்
எழுத்தாளர் அறிமுகக் குறிப்புக்கள்
போன்றவைகள் எழுத்தில் மறுபிரசுரம்
பெற்றன.

நமது படைப்பாளிகள் அகஸ்தியர்,
முருகையன் பேர்ன்றோர் எழுத்துக்கெனவே
எழுதிய படைப்புக்களை விடவும் இந்த
மறுபிரசுரங்களை திரு.செல்லப்பா ஈழத்து
இலக்கியங்களை எவ்வளவு நுண்ணியமா
கக் கவனித்து வந்தி
ருக்கின்றார் என்ப
தைக் காட்டுகின்றன.

இலங்கையர்கோன் மறைந்தபோது
ஆசிரியத் தலையங்கத்துக்கு அடியில்
எழுத்து இப்படிக் குறிப்பெழுதியிருந்தது.

“ஈழத்தின் முதல்தர எழுத்தாளர்களின்
ஒருவரும் சிவஞானசுந்தரம் என்னும் இயற்
பெயர் கொண்டவருமான இலங்கையர்
கோன் காலமாகிவிட்ட செய்தி இப்பொழுது
தான் கிடைத்தது. இலங்கையர்கோன்
மணிக்கொடிக் காலத்தவர். மணிக்கொடி
யில் குறிப்பிடும்படியான கதைகள் எழுதிய
வர். மணிக்கொடி தமிழ்நாட்டில் ஒலித்த
போது ஈழத்தில் எதிரொலி கிளப்பின முதல்
வர்களில் ஒருவரான அவரை தங்களில்
ஒருவராகவே உணர்ந்து மணிக்கொடிக் காரர்
கள் பேசி வந்திருக்கின்றனர். சென்ற மாதம்
அவர் வீரகேசரியில் எழுதியிருந்த “மச்சாள்”
என்னும் கதையும் குறிப்பிடத்தக்கதுதான்.
இதுவே அவர் எழுதிய கடைசிக் கதையா
கவும் இருக்கலாம். அவர் மரணத்தால்
பாதிக்கப்பட்டுள்ளது ஈழத்து இலக்கிய
உலகம். தமிழ் இலக்கிய உலகம். இந்த

இழப்பு பெரிசுதான் (1961 டிசம்பர்: எழுத்து-
36)

இலங்கை எழுத்தாளர்களுடனான
அவரது நெருக்கத்தையும் கவனத்தையும்
இது காட்டுகிறது.

செல்லப்பாவின் மரணம் நமக்கும் ஒரு
இழப்புத்தான்.

மௌனி இறந்த போது தனது கடுகுச்
செய்தி மூலம் இரண்டு வரியில் செய்தி
தந்த குழுதம் இவருடைய மரணத்தை
படத்துடன் ஒரு பக்கச் செய்திக் குறிப்பாக
எழுதி இருக்கிறது.

“வானொலியில் அந்த எழுத்தாளரின்
நாவலை நாடகமாக ஒலிபரப்பினார்கள்.
கேட்டதும் நொந்துபோனார் அவர். நாடகத்
துக்காக இருநூறு ரூபாய் செக் அனுப்பி
இருந்தார்கள். எனது கதையை நாடகமா
க்கி நன்றாகக் கொலை செய்திருந்தீர்கள்.
அதற்கான ஈம்ச்சடங்கிற்கு இதை வைத்துக்
கொள்ளுங்கள்” என்னும் குறிப்புடன்
செக்கைத் திருப்பி அனுப்பி விட்டார். அவர்
தான் சி.சு.செல்லப்பா.

தஞ்சை தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
ராஜராஜன் விருதை இருபது பேருக்குப்
பகிர்ந்தளித்தது. இவரும் அதில் ஒருவர்.
உடனே வாங்க மறுத்து செய்தி அனுப்பிவி
ட்டார். கதர்ச்சட்டையுடன் ஒல்லியான உடம்
புடன் இப்படிக் கறாராக வாழ்ந்தவர் சென்ற
வாரம் சென்னையில் மறைந்து விட்டார்.

மனைவியின் எழுபது பவுண் நகைகளை
கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விற்று பதினமூன்று
வருடங்களுக்கு மேல் சிரமப்பட்டு இவர்
நடத்திய இலக்கியப் பத்திரிகை எழுத்து.

பெசன்ட் நகர் மின்சாரச் சுடுகாட்டில்
எலும்புகள் துருத்திப்படி அவரது சடலம்
இருக்க மனம் வெதும்பிப்படி இரங்கலைப்
பகிர்ந்து கொண்டிருந்தார்கள் சில எழுத்தா
ளர்கள். செல்லப்பா எழுதி இருப்பவை
40 புத்தகங்கள். வெளிவராமல் இருப்பவை
இருபது.

சுதந்திர தாகம் புத்தக லைப்ரரி
ஆர்டருக்காக வயசான நிலையிலும்
அலைந்து திரிந்தார். கிடைக்கல்லை.

“எப்பப்பார் த்தாலும் எழுதிக் கிட்டே, எனக்கு ரிட்டயர் மென்டே இல்லைன்னு சொல்லிக் கிட்டிருந்த அப்பா செத்து ரிட்டயர்ட் ஆகி இருக்கார்” என்று நெகிழ்வுடன் பேசினார் அவரது மகன்.

கடைசிவரை காந்தீயவாதியாகவே பிடிவாதமாக இருந்து மறைஞ்சுட்டார் என்று குரல் நடுக்கத்துடன் விறைத்திருந்த சடலத் திற்கு தேசியக் கொடியைப் போர்த்தினார் ஒரு முதுமையான தியாகி.

சிலரை மூச்சு நின்றுபோன பிறகே கௌரவப்படுத்துகின்றோம். செல்லப்பாவும் அதற்கு விதிவிலக்கல்ல. (குமுதம் 31-12-1998)

விருதுகள் பரிசுகள் ஆகியவற்றை பிடிவாதமாகவே ஏற்க மறுத்து வந்த இவருக்கு இந்திய சாகித்திய மண்டல விருது கூட வழங்கப்படவில்லை.

சரசாவின் பொம்மை அல்லது ஏதாவ தொரு சிறுகதைத்தொகுதி: வாடிவாசல்-நாவல்: தமிழ்சிறுகதை பிறக்கிறது-ஆய்வு நூல்: படைப்பியல்-இலக்கிய இயல் பற்றிய கட்டுரைகள் என்று எதற்காவது கொடுத்திருக்கலாம். தகுதி இல்லாத யார் யாருக்கோ வெல்லாம் கொடுத்திருக்கின்றார்கள். இப்போது “சுதந்திர தாகம்” வந்திருக்கிறது. அவரும் செத்துப் போய் விட்டார். ஏதாவது நடக்கிறதா என்று பார்ப்போம்.

விளக்கு என்னும் பெயரில் தமிழ் இலக்கிய மேம்பாட்டு நிறுவனம் ஒன்று

அமெரிக்காவில் வாழும் தமிழர்கள் சிலரால் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. தற்காலத் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்புச் செய்திருக்கும் இலக்கியவாதி ஒருவருக்கு “புதுமைப்பித்தன் இலக்கியப் பரிசு ரூ. 25000/- (இருபத்தையாயிரம் ரூபாய்) வழங்குவது என்று விளக்கு முடிவு செய்து அதன்படி அவர்களது முதல் தெரிவு (1994) சி.சு.செல்லப்பா.

இந்த விபரம் கிடைத்ததும் சி.சு. செல்லப்பா அவர்களுக்கு இப்படி எழுதினாராம். “எனக்கு இதெல்லாம் ஒன்றும் வேண்டாம். என்னுடைய புத்தகம் ஒன்றை வெளியிட்டுக் கொடுத்தீர்கள் என்றால் அதுவே நீங்கள் எனக்களிக்கும் பரிசு” என்று.

இருபதாம் நூற்றாண்டுக்கான தமிழ் இலக்கியத்தின் பங்களிப்பு என்ன என்பதையார் செய்யப் போகின்றார்கள். 1904 ல் பாரதி எழுதிய முதல் தற்காலக் கவிதையுடன். புதுக்கவிதை, சிறுகதை, நாவல், நாடகம், விமரிசனம் ஆகிய இலக்கியத்துறைகளில் அளவு ரீதியாகக் கணக்கற்று வந்திருக்கின்றன. தர ரீதியாக எத்தனை மிஞ்சும், எந்த அளவுக்கு சாதனை ஏற்பட்டுள்ளது என்பதை எல்லாம் யார் செய்யப் போகின்றார்கள்? என்று ஏங்கிய உள்ளம் அவருடையது. அந்த ஏக்கத்துடனேயே இருபதாம் நூற்றாண்டு முடியப்போகும் வேளையில் செத்துப் போய் விட்டார் செல்லப்பா.

மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவாவின்
சுயசரிதை - தன் வரலாற்று நூல்

எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சீத்திரம்

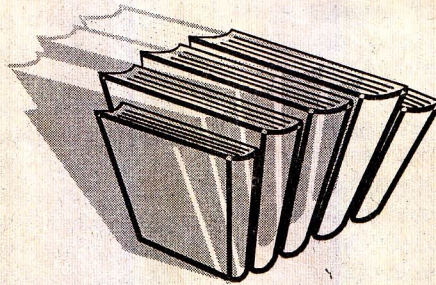
புத்தகமாகத் தயாராகிக் கொண்டிருக்கிறது.
தேவையானவர்கள் பதிவு செய்துகொள்ளலாம்.

சலுகை விலையில் கிடைக்கும்.

-- இது ஒரு மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடு --

பெரிய சாதனை இந்த மண்ணில் 33 ஆண்டுகளுக்கு
மேலாக ஒரு சிற்றிலக்கிய ஏட்டைத் தொடர்ந்து
நடத்திவருவது என்பது நினைத்துப்
பார்க்கவே முடியாத அசுர
சாதனைகளில் ஒன்று!

மல்லிகையின் 34 வது ஆண்டு மலருக்கு எமது மனமார்ந்த
வாழ்த்துக்கள்!

ஸ்ரீ வங்கா புத்தகசாலை,
234, கே. கே. எஸ். ரோட்,
யாழ்ப்பாணம்.

வங்கா புத்தகசாலை,
F.L 1-14, டயஸ் பிளேஸ்,
குணசிங்கபுர,
கொழும்பு - 12.
தொலைபேசி : 341942

பரிணாமம் பெறும் பஞ்சவர்ண இலக்கியம்
 பரிணாமம் பெறும் பஞ்சவர்ண இலக்கியம்
பரிணாமம் பெறும் பஞ்சவர்ண இலக்கியம்
 பரிணாமம் பெறும் பஞ்சவர்ண இலக்கியம்
 பரிணாமம் பெறும் பஞ்சவர்ண இலக்கியம்
 பரிணாமம் பெறும் பஞ்சவர்ண இலக்கியம்

மா. பாலசீங்கம்

மனித நேயமென்ற பதம் தற்பொழுது மிகவும் கூடுதலாகப் பழக்கத்தில் இருப்பதைக் காணலாம். ஆனால் அந்தளவுக்கு அடுத்தவனை நேசிக்கும் பக்குவம் மனிதனில் செறிந்துவிட்டதோவென்பது சந்தேகத்திற்குரியதே. இன்றுவாழ் மனிதர்கள் பல வகைகளில் கூறுபட்டுள்ளனர். இதனால் மனிதநேயம் வெறும் பேச்சோடு சூடுங்கிவிட்டது. மனிதன் தானே விதைத்ததைத் தானே அறுத்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

இந்தச் சாபக்கேடான நிலைக்கு மனிதனைத் தள்ளியவைகளுள் சாதிப்பாகுபாடும் ஒன்றாகும். சாதிக் கொடுமைகள் நேற்றைய மனிதனாலும் உணரப்பட்டன. இன்றைய மனிதனாலும் அனுபவிக்கப்படுகிறது. இது நாளைய மனிதனையும் பிடித்தாட்டும் என்ற உணர்வும் எழுகின்றது. தமது சுயநிர்ணயங்களுக்காக மக்கள் வியூகமாகிக் கொண்டிருக்கும் காலகட்டத்தில் நாம் வாழ்கிறோம். இன, மொழி ஆகியவற்றின் மேம்பாடுகளை வளர்த்தெடுக்க கிளர்ச்சிகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. அதே நடைமுறைகள் சாதிக் கொடுமைகளையும் முறியடிக்க அகலக்கால் பரத்தி உள்ளன.

ஈழமண்ணிலும் சாதி வெறி சன்னதமாடுகின்றது. ஆலயங்களிலும், பொது இடங்களிலும் எம்மவன் தன் இனத்தையே தான் புசிக்கும் மிருகவெறியில் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறான். தீண்டாமை 'ஓகோ' வென நடைமுறைப்படுத்தப்படுகிறது. இதற்கான எதிர்க் குரல்களும் ஒலித்துக் கொண்டோனிருக்கின்றன.

குறிப்பிட்ட சாதிகளைச் சார்ந்த பஞ்சமர்கள் என்றுமே தங்களது கொத்தடிமைகளாக வாழவேண்டுமென்பது உயர் வர்க்கத்

தமிழர்களது நித்திய பிரார்த்தனை. ஆனால் இவர்களது கொடுமைகளைப் பஞ்சமர்களால் சகிக்கமுடியவில்லை. தமக்கென்றொரு வாழ்வதான் இல்லாது போனாலும் தமது தன் மானத்தை இழக்கக்கூடாதென நெஞ்சார உணர்ந்து கொண்ட பஞ்சமர்கள் தமது எஜமானர்களை எதிர்க்கத் தொடங்கினர். இது உயர் குலத்தோருக்கும் பேரிடியாக விழுந்தது.

பஞ்சமர்களது விழிப்பிற்கு உந்து சக்தியாக இருந்தவைகளில் இலவசக் கல்வியும் ஒன்றாகும். பஞ்சமர்கள் பரம்பரை ஆண்டுகளாகவே இருந்தவர்கள். பெரும் முதலீடு செய்து கல்வியைப் பெற வக்கற்றவர்களாக இருந்த அவர்களுக்கு இலவசக் கல்வி வரப்பிரசாதமாக இருந்தது. இதன் எதிர்காலப் பயனை தீர்க்கதரிசனத்தோடு உணர்ந்து கொண்ட பஞ்சமப் பெற்றோர் சிலர் இதன் முழுப்பயனையும் தமது பிள்ளைகள் பெறுவதற்கு உறுதுணையாக இருந்தனர். இந்த வகையில் அறிவு நீர் வார்க்கப்பட்ட பின்னர்தான் பஞ்சமனுக்கு ஞான ஒளி கிடைத்ததெனச் கொள்ளலாம். சரி, பிழைகளைத் தர்க்கிக் கும் தரத்திற்குப் பஞ்சமன் உயர்ந்தான்.

பஞ்சமனுக்கு கல்வி வெளிச்சம் கிடைத்தால் தமது ஆளுகைக்குள் அவனை நீண்டநாள் வைத்திருக்க முடியாதென உயர்குலத் தமிழர்கள் அஞ்சினர். பஞ்சமனைப் பாமரனாகவே வைத்திருக்க திட்டங்கள் தீட்டினர். பஞ்சம மாணவர்களுக்கு பாடசாலைகளில் இடைஞ்சல்கள் கொடுத்தனர். தங்களது வாயை வயிற்றைக்கட்டி மிச்சப்படுத்தியதில் வாங்கிக் கொடுத்த புத்தகங்கள், கொப்பிகள் பாடசாலைகளில் மாயமாய் மறைந்தன.

பின்னர் அவைகள் பாழ் கிணறுகளில் மிதந்தன. இதற்கும் மேலாக பஞ்சம மாணவனுக்கு தான் விரும்பும் கல்விக்கூடத்தில் சேரும் உரிமை தடங்கல் செய்யப்பட்டது. உயர் சாதித் தமிழ் அதிபர்கள் இத்தகைய மாணவர்களுக்கு விலகல் சான்றிதழ் வழங்குவதில் தாமதம் காட்டினர். கொடுக்காமலும் விட்டனர். இத்தகைய எதிர்நீச்சலுக்கு மத்தியில் கல்வியைப் பெற்ற பஞ்சமர்கள் தான் தங்களது சமூகங்களுக்கு விடிவு வெளிச்சத்தைக் காட்டக் கூடிய வகையில் அணிகளைத் தோற்றுவித்தனர்.

இப்படியாகத் தோற்றுவிக்கப்பட்டதுதான் சிறுபான்மை தமிழர் மகாசபை. இது பஞ்சம மக்களை ஒருமுகப்படுத்தும் முனைப்போடு செயல்பட்டது. இதன் தலைவராக இருந்து இயக்கி வந்தவர் தான் அமரர் எம்.சி.சுப்பிரமணியம். இவர் பாராளுமன்றத்தில் நியமன உறுப்பினராகவும் இருந்தவர். இதன்பின் பஞ்சமத் தொழிலாளர்க்கென கள்ளிறக்கும் தொழிலாளர் சங்கம் பிறந்தது. பஞ்சமர்கள் கூடுதலாக வாழ்ந்த கிராமங்களில் சங்கங்கள் உருவாக்கப்பட்டன.

அடிக்கடி கூட்டங்கள் நடைபெற்றன. உலக அறிஞர்களின் கருத்துக்கள் பஞ்சமர்களைச் சென்றடைந்தன. இவைகளின் உந்துதலால் பஞ்சமர்கள் புதியதோர் உலகில் பிரவேசிக்கும் வாய்ப்பைப் பெற்றனர். அவர்களது சிந்தனைகள் விரிவு பெற்றன. பஞ்சமர்களுள் சிறந்த எழுத்தாளர்கள், பேச்சாளர்கள் முகிழ்ந்தனர்

சுதந்திர இலங்கையில் ஜனநாயகப் புயல் வீசத் தொடங்க. பஞ்சமரின் வாக்கு வங்கியை இலக்காகக் கொண்டு கட்சிகள் பல பஞ்சமருக்குக் கிட்ட வந்தன. இவர்களைத் தொட்டால் தீட்டென்பதை மறந்து விட்டு! ஆனால் பஞ்சமர்கள் தமது தளத்தை எவருக்கும் தாரை வார்க்க வில்லை.

இன்றைய பஞ்சமனின் மனதைக் குடைவதைப்போல அன்றைய பஞ்சமனின் எண்ணங்களிலும் தெய்வ தரிசனமும் நீரும் தான் முக்கியமாக இருந்தன.

வருடாந்தம் கோயில்களில் நடைபெறும்

மகோற்சவங்களில் மிகவும் தாராளத் தன்மையோடு பஞ்சமருக்கும் திருவிழாக்கள் ஒதுக்கப்படும். ஆனால் இவர்கள் தமக்கென ஒதுக்கப்பட்ட பகுதிக்குள்ள்தான் முடங்க வேண்டும். இதற்காக நடந்த போராட்டங்களில் பஞ்சமரை எதிர்த்து நின்றவர்களுள் சில அதி உயர் கல்விமான்களும் அடங்குவர்.

மனித தேவைகளுள் நீர் மிகவும் முக்கியமானது. நீரின்றி எந்தவொரு உயிரினமும் வாழமுடியாது. இதைச் சகலரும் அறிவர். பஞ்சமர்கள் வாழ்ந்த பிரதேசங்களில் நன்னீர் கிடைப்பது அரிது. சிரமப்பட்டுத் தமது இடங்களில் கிணறுகளைத் தோண்டினாலும் அதில் ஊறும் நீர் உவர் நீராகவே இருக்கும். சமைப்பதற்கும், குடிப்பதற்கும் இந்த நீரைப் பாவிக்க முடியாது. இதனால் நன்னீரைப் பெற்று வர இவர்கள் பொதுக் கிணறுகள், கோயில் கிணறுகள் என்பவற்றை நாடுவர். இவர்கள் சென்ற கையோடு தன்னிச்சையாக இக்கிணறுகளில் நீரை அள்ளிக் கொண்டு வர முடியாது. எவ்வளவு தான் அவசர வேலை இருந்தாலும் உரியவர் வந்து நீரை வார்க்கும் வரை இவர்கள் காவல் கிடக்க வேண்டும். மீறுவோருக்கு எதிர் நடவடிக்கையும் எடுக்கப்பட்டது.

யாழ்நகரில் சத்திரத்துச் சந்தி மிகவும் பிரசித்தமானது. இதன் சுற்றுப்புறத்தில் கிணறொன்று இருக்கின்றது. இக்கிணற்றிலும் அன்றைய பஞ்சமருக்கு நீர் அள்ளும் உரிமை பறிக்கப்பட்டிருந்தது. நகரில் தமது உழைப்பின் மூலம் ஊதியம் பெறும் உழைப்பாளிகள் நா வரண்ட நிலையில் களைத்துத் தமது தாகத்தைத் தீர்க்க இக்கிணற்றை நோக்கி வருவர். ஆனால் இவர்கள் எவ்வளவுதான் நீருக்காக நாவரட்சியால் துடித்தாலும் அத்தருணத்தில் இவர்கள் நீரைப் பருக முடியாது. அதிகாரமளிக்கப்பட்டவர் வரவேண்டும். அவர் அள்ளி வார்க்கும் நீரை இவர்கள் குனிந்து இருக்கக்களாலும் ஏந்திக் குடிப்பர். இதேசமயத்தில் தொழிலில் இவர்களுக்கு உதவியாக இருக்கும் மாடுகள் அவைக்கென வைக்கப்பட்டிருந்த தொட்டியில் நீரைக் குடித்து தமது தாகத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ளும். அன்றைய மனித நேயம் இந்த வகையில்தான் இருந்தது!

தேநீர் கடைகளுக்கு தேநீர் குடிக்கப் போபவர்களிடம் கடைக்காரர்கள் “வெளிப் பேணியா? உள் பேணியா? என விசாரிப்பர். பஞ்சமருக்கென புறம்பான பேணிகள் குறிப்பிட்ட இடத்தில் இருக்கும். கவனிப்பாரற்று அழுக்குப்படிந்த நிலையில் இருக்கும். அவைகளைப் பஞ்சமரே சுத்தப்படுத்த வேண்டும்.

இத்தகைய தொல்லைகளால் தான் இடைவெளி பெருத்தது. பஞ்சமரை வெஞ்சமர் புரிய ஏவியது. பஞ்சமரின் மனக் கொதிப்புக்கள் இந்த இரணியத்தனங்களை வேரோடும் வேரடி மண்ணோடும் கெல்லி எறிய அவர்களைத் தூண்டின. தேநீர்க்கடைப் பிரவேசம்; ஆலயப் பிரவேசமாக எதிர்ப்புக்கள் பரிணமித்தன. நீதியைக் கேட்ட பஞ்சமருக்கு நல்ல வெகுமதியும் கிடைத்தது. வில்லான்றி மயானச் சூட்டோடு பஞ்சமரை அடக்கி விடலாமென நினைத்தோருக்கு ஏமாற்றந்தான் மிஞ்சியது. பஞ்சமர் பிரச்சினை பன்முகப்படுத்தப்பட்டது.

எதிர்ப்பலை இலக்கியத்திற்கும் தாவி யது. கலையை ஒரு சமுதாய சக்தியாக வரித்துக் கொண்ட பஞ்சம இளைஞர்கள் தமது போராட்டங்களுக்கு கலையை ஒரு ஊடகமாகவும், பரம்பலுக்கான சாதனமாகவும் பாவிக்கத் தொடங்கினர். இது கடதாசிப் போராகவோ அல்லது பஞ்சமரது ஆற்றாமையின் புலம்பலாகவோ இருக்கவில்லை. வீரியம் பெற்ற எழுத்துக்களாக சோர்ந்த உள்ளங்களுக்கு புதிய தென்பைக் கொடுத்து ஆவேசத்தில் கொதிக்கவைக்கும். எரியூட்டிகளாக இருந்தன. பஞ்சமரின் பிரச்சனைக்கு கலப்புத்திருமணங்கள் தான் தீர்வென அங்குமிங்குமாக அபிப்பிராயம் தெரிவித்த இலக்கிய ஆக்கங்களின் கருப்பொருளை மழுங்கடித்தன. பஞ்சமர் பிரச்சனை போலித்தனமாக வெளிப்படுத்தப்படுவதை மக்களால் உணரவைக்கச் செய்தன. இத்தகைய பம்மாத்து எழுத்துக்கள் ஓரங்கட்டப்பட்டன. இது வாழையடிவாரையாக ஆண்டான் அடிமை முறையை தீர்க்காய்சோடு கட்டிக்காக்க முனைந்தோருக்கு பெருத்த சவாலாக அமைந்தது. தமது இலக்கியத் திருமுலர்கள் தொட்டுக் காட்டாத விஷயங்கள் பஞ்சமர்கள் எழுத்துக்கள் மூலம் அம்பலமா

னது. அன்றைய இலக்கிய ஜம்பவான்களுக்கு மிகப் பெரும் பீதியாக இருந்தது. பஞ்சம எழுத்தாளர்களது படைப்புகள் வணிகத்தன்மை அற்றவையாக, இலட்சிய வேட்கை கொண்டவையாக உயிர் துடிப்புள் எவையாக இருந்து வாசகனின் கவனத்தை ஈர்த்தன.

சாதியை விட்டால் இவர்களுக்கு எழுதுவதற்கு ஒன்றுமே இல்லையென்பதை திருவாய் மலந்தோருக்கு உலகப் பிரச்சனைகளையும் தமது படைப்புகளில் காட்டி பஞ்சம எழுத்தாளர்கள் அதிரடி கொடுத்தனர்.

பஞ்சம எழுத்தாளர்கள் சரியான தளத்தில் தமது இலக்கியப் பயணத்தை ஆரம்பித்துக்கொண்டிருந்த பொழுது யதார்த்த இலக்கியமென்ற புதியதொரு கூறு இலக்கியத்திற்கு புகுந்தது. இத்திருப்பத்தை பஞ்சம எழுத்தாளர்கள் வெற்றிகரமாக எதிர்த்துக் கொண்டனர்.

மக்களிடமிருந்து பெற்றதை மக்களிடம் கொடுப்பது பஞ்சம எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களின் தாரக மந்திரமாக இருந்தது. வாழ்க்கையை யதார்த்த நிலையில் பார்ப்பது இவர்களுக்கு கடினமாக இருக்கவில்லை. மக்களிடமிருந்து தம்மை அந்நியப்படுத்திக் கொண்டால், நீரை விட்டகன்ற மீனின் கதி தான் தமக்கும் ஏற்படுமென்ற உண்மை இவர்களை வழிநடத்தியது. எனவே இவர்களுடைய யதார்த்தப் படைப்புகள் அன்றைய புத்தி ஜீவிகளின் கவனத்தைக் கவர்ந்தன. இவர்களது சிறுகதைகள், நாவல்கள், கவிதைகள் என்பவற்றில் சமூகப் பார்வை விஞ்சி நின்றது. பேராசிரியர்களை பாசபதி. பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி, இலக்கிய விமர்சகர் ஏ.ஜே.கனகரத்னா ஆகியோர் தமது விமர்சனங்களில் இவர்களது எழுத்துக்களில் காணப்பட்ட இலக்கியக் கனதியை சிலாகித்து விமர்சித்தனர்.

பஞ்சம எழுத்தாளரது புகைப்படங்கள் இலக்கிய சஞ்சிகைகளின் முகப்பு அட்டைகளை அலங்கரித்தன. இந்த உதயத்தை வரவேற்கப் பொறுத்துக் கொள்ளாத மரபுவாதிகள் யதார்த்த இலக்கியத்தை இழிசனர் இலக்கியமென வசை பாடினர்.

பிரதேச மொழி வழக்கை இழிசினர் வழக்கென நிராகரித்தனர். இவைகள் பஞ்சம எழுத்தாளரின் வளர்ச்சியைக் கண்டு பயந்தவர்களின் வயிற்றெரிச்சலென இலக்கிய நலனோம்பிகள் தூக்கி விசினர். மேற் கூறப்பட்டிருக்கும் மூன்று விமர்சகர்களும் ஆய்வுக் கண்ணோட்டமிட்டு பஞ்சமரது ஆக்கங்களின் சிறப்புக்களை அம்பலப் படுத்தினர்.

இதன் மெய்மையை உணர்த்தும் பொருட்டு ஒரு சம்பவமொன்றைச் சேர்க்க வேண்டியுள்ளது. கல்விமானொருவர் ஒரு சிறுகதைத் தொகுதியை வைத்திருந்தார். அதைக்கண்ட இன்னொருவர் அதிலுள்ள கதைகள் எப்படியென விசாரித்தார். அதற்கு அந்த அறப்படித்தவர் "நளக்கதைகள்" என மொழிந்தார். கதைகள் பற்றியோ, புனைவைப் பற்றியோ உள்ளடக்கம் குறித்தோ எதையுமே செப்பாமல் எழுதியவனின் சாதியைச் சுட்டியே ஏளனமான பதில் வந்தது. அந்தத் தொகுப்பில் அதிசிறந்த கதையென தெரிவு செய்யப்பட்ட சிறுகதை யொன்றும் இருந்தது. அந்த உண்மை

களை சாதிப்போர்வை மறைத்து விட்டது.

ஏதோ, அந்தப் பெரியவரின் அதிர்ஷ்டமாகும் கதை காவி ஒருவன் அயலில் நிற்கவில்லை. சம்பந்தப்பட்ட தொகுப்பின் ஆசிரியர் தமிழ் இலக்கிய உலகில் நன்கு அறியப்பட்ட எழுத்தாளரென்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். எனவே, பஞ்சம எழுத்தாளரைச் சுற்றி அலைந்து கொண்டிருக்கும் மோப்பநாய்கள் எப்படியாவது சாதியைக் கண்டறிந்து கொள்வர். இதை மனதில் வைத்தாவது தாம் சார்ந்த சாதியை மறைப்பதை எழுத்தாளர்கள் நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

அண்மைக்காலத்தில் சிலர் தமது ஆக்கங்களில் பஞ்சமர்கள் தம்மைச் சீர்திருத்திக் கொண்டால் தீண்டாமை அனுஷ்டானத்திற்கு அவர்கள் ஆட்படுத்தப்படாமாட்டார்களெனக் கருத்துப்பட எழுதியிருக்கிறார்கள். இப்படியான மாற்றங்களைச் சிந்திப்பவர்களுக்கு ஏன் மேற்படி சம்பவத்தைப் சமர்ப்பணமாக்கக் கூடாதென்ற கேள்வியொன்றும் எழுத்தான் செய்கிறது.

இன்னொரு படைக்கும் பிரம்மா தற்கால

த்தலைமுறை, தமது பெற்றோர் தமது சாதியைப்பற்றி அடிக்கடி அம்பலத்தில் கூறிக் கொள்வதை விரும்புவதில்லையென்ப பொருள்பட எழுதியுள்ளார். தற்பொழுது சாதிமுறை இல்லையெனில் மேற்படி கருத்தை ஏற்றுக் கொள்ளலாம். சமகாலத்தலைமுறை அதை வெளியாக்கட்டும் பார்க்கலாம்!

காந்தீயம். பகுத்தறிவு இயக்கங்கள் என்பனவற்றின் தாக்கங்களைப் பெற்ற சிலர் பஞ்சமர் பிரச்சினைகளை எழுத முற்பட்டனர். ஆனால் அதற்கான முழுமையான ஆத்மாவை அவர்கள் கொண்டிருக்காததால் அவர்களது எழுத்துக்கள் வெறும் போலிச் சோடினையாகவே இருந்தன. இதற்கு விதிவிலக்காக பஞ்சமரின் உரிமைகளுக்காக சமூகநீதியை எழுதிய சில படைப்பாளரைச் சுட்டலாம். அமரர். இளங்கீரன், அமரர். மு. தளையசிங்கம், செ. கணேசலிங்கன் பஞ்சமரல்லாதோராக இருந்தும் தமது எழுத்தாழியத்தைப் பஞ்சமர் பிரச்சனைக்குத் திருப்பியவர்கள்.

அமரர். இளங்கீரன்

ஈழத்து நாவல் இலக்கியத்தின் முன்னோடிகளில் ஒருவர். இவர் ஓர் இஸ்லாமியர். யாழ் நகருக்குச் சற்றுத் தொலைவில் வசித்தவர். யாழ்ப்பாணத்து வாழ்க்கை முறை, சமூக அமைப்பு என்பனவற்றை மிகவும் கூர்மையாகக் கவனித்து எழுதியவர். பஞ்சம மக்களது பிரச்சனைகளே பெரும்பாலும் இவரது எழுது பொருளாக இருந்தது. முற்போக்குச் சிந்தனையில் மிகவும் நாட்டம் கொண்டவர் இவர். ஈழத்தில் ஒரு வாசகப் பரம்பரையைத் தோற்றுவிக்க இவரது நாவல்கள் துணை புரிந்தன. நீதியே நீ கேள், இங்கிருந்து எங்கே, தென்றலும் புயலும் என்பன இவரது நாவல்கள்.

அமரர். மு. தளையசிங்கம்.

சர்வோதயக் கொள்கைகளில் நாட்டம் கொண்டிருந்த மு. த. பஞ்சமர் பிரச்சனைகளில் மிகுந்த அக்கறை கொண்டிருந்தவர். அவர்களுக்கு உரிமையைப் பெற்றுக் கொடுக்க நேரடி நடவடிக்கைகளையும் கைக்கொண்டவர். தனது சிறுகதைகள்

பலவற்றில் நசுக்கப்படும் பஞ்சமரின் துயரங்களை அபாரமாகச் சொல்லி இருக்கிறார். இவரது சிறுகதைத் தொகுப்புகள் வெளிவந்துள்ளன. மெய்யுள் இவரது நூலாகும். 'ஒரு தனி வீடு' இவரது நாவலாகும்.

செ. கணேசலிங்கன்

பஞ்சமர் பிரச்சனையை அலசும் நீண்ட நாவலொன்றைத் தந்து பஞ்சமர் நெஞ்சங்களில் அழியா ஓவியமாகிவிட்டவர் செ. க. 'நீண்ட பயணம்' என்பது இந்த நாவலின் பெயர். இந்த நாவலில் பஞ்சமர் பிரச்சனை குறித்து இவர் மிகவும் உரத்துச் சிந்தித்திருக்கிறார். முற்போக்குக் கொள்கைகளால் ஈர்க்கப்பட்டவர். இலக்கிய பணியில் இன்னமும் தொடர்ந்து நூல்களை வெளியிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்.

இவ்வேளையில் வில்லூன்றி மயானச் சம்பவத்தை கவிதையில் வடித்துத் தந்த 'கவிந்திரன்' என்ற அ. ந. கந்தசாமி நினைவில் நிழலாடுகிறார். அவரை எப்படித் தான் மறப்பது?

நிச்சயமாகப் பஞ்சமர் இலக்கியத்தில் இளங்கீரன், மு. தளையசிங்கம், செ. கணேசலிங்கன், அ. ந. கந்தசாமி ஆகியோரது படைப்புகள் மாற்றான தோட்டத்துமல்லிகைகளாக இருக்கமாட்டா.

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தில் பஞ்சமர் எழுத்தாளர்களைத் தலை நிமிர்வைத்தவர்கள் கே.டானியல், டொமினிக் ஜீவா, என்.கே. ரகுநாதன் ஆகியோராவர். இவர்கள் தமது சாதியை எந்த இடத்திலும் சொல்லிக் காட்டத் தயங்கியவர்களில் முன் சொல்லப்பட்ட இருவரையும் ஒட்டிப் பிறவா இரட்டையரெனச் சொல்லலாம். இருவருமே பெரும் கல்விக் கூடங்களில் கற்றவர்களல்ல. இருந்தும் தமிழ் இலக்கிய உலகின் ஜம்பவான்களாகத் திகழ்கிறார்கள்.

அமரர் கே. டானியல்

பஞ்சமரென்ற நாவல் வெளிவந்த பின்னர்தான் ஈழத்து இலக்கியத்தில் பஞ்சமர் பிரச்சனை கூர்மையாகியது. இதன் ஆசிரியர் கே.டானியல். பஞ்சமரென்ற சொல்லை இலக்கிய உலகிற்கு முதன் முதல் அறிமுகப்படுத்தியவரும் இவரே.

தனது ஆக்கங்கள் மக்கள் இலக்கியமாகத் திகழவேண்டுமென்ற முனைப்போடு எழுதியவர். எங்கு சாதிக்கலகம் வெடிக்கின்றதோ அங்கு இவர் நிற்பார். சாதியத்திற்கு எதிரான போராட்டங்களில் இவரொரு பார்வையாளராக இரது பங்குதாரராக இருந்தவர். ஆலயப் பிரவேசம், தேநீர்க்கடைப் பிரவேசம் என்பவற்றில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டவர். பஞ்சமர், பஞ்சகோணம், கானல், கோவிந்தன், தண்ணீ என்பன இவரது நூல்கள். இவரது பேனா ஒரு கமராவின் ஊழியத்தை செய்ததெனலாம். பஞ்சமரது போராட்டங்கள், வாழ்க்கை என்பனவற்றின் மூலமாக யாழ்குடாவில் நடைமுறையில் இருக்கும் பண்பாடு, கலாச்சாரம் என்பவற்றை தனது நாவலில் வெளிக்காட்டியவர். பண்பாட்டு நாவலாசிரியராக இவர் விமர்சிக்கப்பட்டார். ஏராளமான சிறுகதைகளையும் குறுநாவல்களையும் தமிழ் வாசகனுக்கு விட்டுச் சென்றிருக்கிறார். மக்கள் இலக்கியம் என்ற சஞ்சிகையை முழுமையாக பஞ்சமர் பிரச்சனைக்கெனவே பயன்படுத்தியவர். பன்சம் எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தவர். கஷ்டத்தில் இருந்த எழுத்தாளர்களுக்கு இவர் கைகொடுத்து உதவியவர். இதைச் சில எழுத்தாளர்கள் தமது பொஞ்சந்தீர் ஆவணப்படுத்தியிருப்பதைக் காணலாம்.

“உங்கள் நாவல்களில் அத்தியாயத்திற்கு அத்தியாயம் உயர் ஜாதியினரால் செய்யப்படும் இரணியத்தனங்களைத் சித்திகரித்து வந்தீர்கள். இப்படியெல்லாம் செய்தும் உங்கள் வெறி அடங்கவில்லையா? என்ற கேள்விகளைக் கேட்பவர்களுக்கு எனது கடைசி முச்சுப் போகும்வரை எனது போனாவுக்கு வலுவிற்கும் வரை நான் காண எண்ணும் சமூக நீதி அதிகாரபூர்வமாகப் பஞ்சப்பட்ட மக்களுக்குக் கிடைக்கும் வரை நான் இதைச் செய்து கொண்டே இருப்பேன்”.

- தண்ணீர் நாவலின் முன்னுரையில் கே.டானியல் இப்படிச் சொல்கிறார்.

டொமினிக் ஜீவா

இவர் தனது முழு நேரத்தையும் இலக்கிய

த்திற்காக அர்ப்பணித்துள்ளார். ஐந்து சகாப் பதங்களாக இலக்கியத்திற்கு ஊழியஞ் செய்கிறார். ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் ஆத்மாவை அம்மக்களில் ஒருவனால் தான் சுருதி சுத்தமாகச் சித்திரிக்கமுடியுமென்பதில் நம்பிக்கை கொண்டவர். யாழ்நகரின் சேரிப்பகுதிகளில் வதியும் பஞ்சம மக்களின் உணர்வுகளை சத்திய ஆவேசத்தோடு எழுதிக் கொண்டிருப்பவர். சாகித்திய மண்டலம் தமிழ் சிறுகதைக்கென வழங்கிய பரிசைப் பெற்ற முதல் ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர். இப்பரிசுக்குரிய நூலாக இவரது “தண்ணீரும் கண்ணீரும்” சிறுகதைத் தொகுதி தெரிந்தெடுக்கப்பட்டது என்றும் தனது சுவாசக் காற்றாகப் பஞ்சமர் பிரச்சனைகளைக் காவித் திரிகிறார்.

ஈழநாட்டில் “மல்லிகை” என்ற இலக்கிய சஞ்சிகையை 34 ஆண்டுகளாக வெளியிட்டுச் சாதனை புரிந்து கொண்டிருக்கிறார். இச்சஞ்சிகை ஈழத்து இலக்கியத்தின் தொடர்பாகப் பணி செய்கின்றது. எத்தனையோ இளம் எழுத்தாளர்களை ஊக்குவித்து ஒரு புதிய இலக்கியத்தலைமுறையை உருவாக்குவதில் தனது உழைப்பைச் செலவிடுகிறார். மல்லிகைப் பந்தல் என்ற வெளியிட்டகதைத் தொடக்கி இலக்கிய நூல்களை வெளியிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். அனைத்து இனமக்களையும் தோழமையுடன் அணைத்துக் கொள்ளும் இவர் பொதுவுடைமைக் கொள்கைகளால் சிறுவயதிலிருந்தே ஈர்க்கப்பட்டவர். இன்றும் இத்தடத்திலேயே நிற்பவர்.

மல்லிகையில் இவர் எழுதிக் கொண்டிருக்கும் “எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம்” என்ற தன் சரிதவியலில் பஞ்சமர் பிரச்சனைகளை தனது வாழ்வோடு இணைத்துச் சொல்கிறார். இவரது உழைப்பு பஞ்சமர் பிரச்சனைக்கு கிடைத்த விதத்தை இக்கட்டுரைத் தொடரை வாசிப்போர் நன்கு விளக்கிக் கொள்ள முடியும்.

தண்ணீரும் கண்ணீரும், பாதுகை, சாலையின் திருப்பம், டொமினிக் ஜீவா சிறுகதைகள் என்பன இவரது சிறுகதைத் தொகுப்பு நூல்களாகும். இவரது சிறுகதைகளுடாக யாழ்ப்பாண வாழ்க்கை முறைகளை நன்கு விளக்கிக் கொள்ளலாம்.

இவரது சிறுகதைகள் சிங்களம் உட்பட பல மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

என்.கே.ரகுநாதன்

பஞ்சமர் பிரச்சனைகளுக்குப் பரிகாரத்தேடுவதற்கென உயர் சாதியினரால் எடுக்கப்படும் முயற்சிகள் பெறும்படத்துக்களென சிறுகதை புனைந்தவர் இவர். “நிலாவிலே பேசுவோம்” சகலரது கவனத்தையும் ஈர்த்த அவரது சிறுகதையாகும். சாதியை ஒழிக்க வேண்டுமென விரும்பிய சிலர் அதைப்பற்றிப் பேசுவதற்கு பஞ்சமர்களையும் அழைக்கிறார்கள். ஆனால் வீட்டுக்குள் கூட்டிக் கொண்டு போகாமல் நிலா முற்றத்திற்கு அழைக்கிறார்கள். இதை மிகவும் நளிளமாகவும், கலை அழகோடும் சொல்கிறார் என்.கே.ர. மக்களின் கவனத்தை ஈர்த்த இவரது இன்னொரு படைப்பு “கந்தன் கருணை” இது நாடகமாகும். பலரால் பாராட்டப்பட்டது. “நிலாவிலே பேசுவோம்”, “தசமங்கலம்” என்பன இவரது சிறுகதைத் தொகுப்புகள்.

மேற் சொன்ன மூன்று எழுத்தாளர்களது சுவட்டில் பஞ்சமர் இலக்கியத்திற்கு அமரர் பெனடிக் பாலன் தெனியான், நவாலியூர் த.பரமலிங்கம் ஆகியோரும் தங்களது பங்களிப்பைச் செய்தனர். இவர்களும் பஞ்சமர்களே. பெனடிக் பாலன் கதைத் தலைப்புகளிலே வெஞ்சினத்தைக் கொட்டி எழுதுவார். கிராமத்துத் தகடு தந்தங்களை, பஞ்சமர்களின் ஏமாற்றங்களை தெனியான் தனது சிறு கதைகள், நாவல்கள் என்பனவற்றில் நன்கு சித்திரித்து தனது இலக்கிய ஆளுமையை வெளிக் காட்டி இருக்கிறார். நவாலியூர் த.பரமலிங்கத்திற்கு கவிதை கைவந்த கலை. சிறுகதைகள், குறுநாவல் எழுதி இருக்கிறார். தெனியான், நவாலியூர் த.பரமலிங்கம் ஆகிய இருவரிடமிருந்தும் டானியல் நிறைய எதிர்பார்த்தவர். பரமலிங்கம் சிறப்பிதழ்களுக்கு மட்டும் எழுதாமல் கிடைக்கும் வாய்ப்புக்களைப் பயன்படுத்துவது நல்லது!

பேனர் வாளை விட வலிமை கொண்டது. தமது சமூகங்களின் துயர்துடைக்க அதை ஏந்தி நிற்கும் எழுத்தாளர்கள் தமது இலக்கை அடைவார்களாக!

மல்லிகைக்கு எமது வாழ்த்துக்கள்

FAHAD ENTERPRISES (PVT) LTD.

(Overseas Manpower Recruiting Agency)

EG - 3, Central Road,
Sri Lanka.

Tel : 341609 Fax : 439740

FAREED ENTERPRISES

Noon Plaza Market

177 - 1/6, 2 nd Cross Street, Colombo - 11.

(Importers, Exporters and General Merchant)

மகிழ்ச்சி!

விளையும் பயிரை இனங்கண்ட 'கமக்காரன்'

அநுவை நாகராஜன்

இராஜ அரியரத்தினம் அவர்கள் ஈழகேசரி பத்திரிகையின் ஆசிரிய பீடத்திலிருந்து ஆளுமையுடன் இயங்கி வந்தவர்.

வட பிரதேசத்தில் 30களில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஒரு பத்திரிகை இது. இப்பத்திரிகை சம்பந்தமான விரிவான தகவல்களை வேறொர் பக்கத்தில் நங்கள் காணலாம்.

ஈழகேசரி மூலம் பல தரமான எழுத்தாளர்களை உருவாக்கியவர் இவர். இவரது ஆசிரியத் தகைமை மூலம் ஈழகேசரி அந்தக் காலத்தில் தனித்துவம் பெற்றுத் திகழ்ந்தது. தேசியப் பற்றுறுதியுடன் காந்திய நோக்கில் இயங்கிய இப் பத்திரிகை பற்றி இன்றம்கூடப் பேசப்படுகிறது.

அன்னாரால் உருவாக்கப்பட்ட பலர் இன்று ஈழத்து இலக்கிய உலகில் நன்கு பிரகாசித்த வண்ணம் உள்ளனர். சில காலங்களுக்கு முன்னர் இராஜ அரியரத்தினம் அவர்கள் சென்னையில் காலமானார். அன்றாரது ஞாபகார்த்தமாக இக்கட்டுரை பிரசுரிக்கப் படுகிறது. - ஆசிரியர் -

அமரர் இராஜ அரியரத்தினம் நம் நாட்டு மூத்த பத்திரிகையாளர் வரிசையல் தனி இடம் வகிப்பவர்.

அவர் கைதூக்கி, உற்சாகமுட்டிய 'தடுக்குப் பிள்ளைகள்' இன்று ஈழத்தின் தமிழ் இலக்கிய வானில், தனித்துவமான ஜாம்பவான்களாகத் திகழ்கிறார்கள். அவர்களுக்கு 'ஞானத்தந்தையாக - 'தொட்டப்பர்' வாக இருந்த அப்பெருமகனார், அண்மையில் (25. 05. 98) தென்னிந்திய மண்ணில் 'அகதி' அந்தஸ்தில் அமரரான செய்தி கேட்டுக் கலங்கினேன்.

1950-65களில், ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய முயற்சிகள்-போக்குகள் யாவும் தென்னிந்தியப் பாணியில் இருந்தன. அந்நாளில், இலங்கைத் தமிழர் யாவரும் 'தென்னிந்தியாவும் இலங்கையும் ஒன்றெனக் கருதி வாழ்ந்தனர். தமிழ் இலக்கியப் பரப்பும் அதற்கிணங்கவே இருந்தது. அந்த வகையில், தமிழ் நாட்டிலிருந்து வந்த 'அம்மாமிக்கதைகளும்', விகடத் துணுக்குகளும், துக்கடாக்களும் எமது நவீன இலக்கியங்களாக, தலையில் தூக்கிவைத்துக் காவுடி எடுக்கப்பட்டன. இது அன்று தவறாகக் கருதப்படவில்லை. அது, அன்றைய மக்கள் வாழ்ந்த கால யதார்த்தம்! அப்போக்கு நீடிக்கவில்லை. நாம் செய்த புண்ணியம்!

65க்குப் பின், மக்கள் அரசாங்கமும், நவீன இலக்கிய முன்னோடிகளும் மேற்கொண்ட தேசிய இலக்கிய முன்னெடுப்புக்கள், எமது இலக்கியத்தையும் புதிய மலர்ச்சிக்குச் செல்ல வழி வகுத்தன. எனினும்-

முன் சொன்ன கால கட்டத்தில் (1950-65களில்) எமது இலக்கியத்தை முன்னெடுத்துச் சென்றவர்கள், 'நமக்கென ஒரு தனித்துவத்தை முன்னெடுக்கவில்லை' என்ற குற்றச்சாட்டை ஒரு புறம் ஒதுக்கி வைத்து விட்டு - அக்காலத்தில், இன்று கூறும் மலர்ச்சிக்கு வித்திட்ட ஒரு சில பெரியவர்களின் செயலை நாம் மறப்பதற்கில்லை.

குறிப்பாக - 'ஈழகேசரி' பண்ணையும், அதன் காலமும் முக்கிய மைல் கற்களாக இருக்கின்றன. 'ஈழகேசரி' தென்னிந்தியப் பாணியை அடியொற்றிய போதிலும், அதை ஓடவிட்ட தளத்தை வளமாக்கிய மூலவர்களை நாம் நினைவு கூர்கிறோம். அவர்களுள் - சோ. சிவபாதசுந்தரம், இராஜ அரியரத்தினம் ஆகிய இருவரும் முன்னிற்கிறார்கள்.

இப்பண்ணையைக் கட்டிக் காத்தவர்கள் இவர்கள். பண்ணையில் விளைந்தவர்கள் பலர். இலங்கையர்கோன் - வைத்திலிங்கம் - சம்பந்தன் - கனக செந்திநாதன் - தேவன்

டானியல் முதற்கொண்டு, சிற்பி வரதர் - வ.அ.இராசரத்தினம் - அம்பி - நிலாவாணன் - சொக்கன் என ஒரு நீட்டோலையே உள்ளது. இதே பண்ணையில் முளை கொண்ட இளங் குருத்துக்களே, யான் மேலே சுட்டிய மலர்ச்சிக்கான நவீன இலக்கிய 'ஜாம்பவான்கள்'. அன்றைய இளந் தளிர்கள் கேசரியின் 'கேசரி மாமா' வினால் ஊன்றப் பெற்று - உரமுட்டி - உற்சாகமுட்டிப் பேணப் பெற்றவர்கள். இதை யாரும் மறுப்பதற்கில்லை.

முகங்காணாத என்னைப் போன்ற தொலைதூரத்து - ஏகலைவர்களையும், அந்நாளில் உற்சாகப்படுத்தியவரும் அக் 'கேசரிமாமா'தான், என்பதில் யான் பெருமை அடைகிறேன். அவர்தான் - இராஜ அரியரத்தினம், அப்போதைய ஈழகேசரியின் மாணவர் பகுதி ஆசான். ஈழகேசரி வெளியீடு நின்றபின், இவர் சிறிது காலத்துக்குப் பின் 'ஈழநாடு'ல் பணியாற்றினார். அக்காலத்திற்குள், எனக்கு அவருடன் நேரடி அறிமுகமும் தொடர்பும் ஏற்பட்டன. அதுவும் நல்ல வாய்ப்பில் கிடைத்த சந்திப்பு.

அப்பொழுது - யான், அனுராதபுரத்தில் 'வீரகேசரி' நிருபராக இருந்தேன். அத்துடன், 'ஈழநாடு'க்கும் அனுராதபுரத்து தமிழ் செய்திகள் - சங்கச் செய்திகள் என வரராந்தரத் தொகுப்பாக எழுதிக் கொண்டிருந்தேன். சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரை என தேசியப் பத்திரிகைகளுக்கும் எழுதிக் கொண்டிருந்தேன். அனுராதபுரத்தில் பிரபல தமிழ்ப் பிரமுகரும், நியாயதூரந்தருமாகிய திரு. நடராஜாவின இரண்டாவது மகளை, திரு. அரியரத்தினம் திருமணம் செய்திருந்தார். அதன் காரணமாக, அவர் அனுராதபுரத்துக்கு அடிக்கடி வந்து போவார். அவ்வகைகளில், அவர் என்னை தன் மாமனார் வீட்டுக்கு அழைத்து, நெடுநேரம் பலதும் பத்துமாக உரையாடிக் கொள்வார். எனக்கு அவருடைய உரையாடலில், இலக்கிய கருத்துகளும், பொது கருத்துகளும் சுவையாகவும், பயனுள்ள வையாகவும் இருந்தன. இது நெடுங்காலம் இருந்தது. ஆனால், அது ஒரு கருத்து வேறுபாட்டால் நீடிக்கவில்லை.

அப்பொழுது அனுராதபுரத்தில் இருந்த வாலிப முன்னேற்றக் கழகம் வெளியிட்ட

சிறுநோடான (திங்கள் பின் தங்கள்) 'அன்னை'யின் பொறுப்பு ஆசிரியராக இருந்தேன். மறைமலையடிகள், இளவழகனார் போன்ற 'தனித்தமிழ்' அறிஞர்களாலும், தி.மு.க வினாலும் கவரப்பட்ட யான், வடமொழி எதிர்ப்பு (ஓரளவு துவேசம்) கொண்டிருந்தேன். இதன் காரணமாக 'அன்னை'யிலும் தனித் தமிழ் நடையைப் புகுத்த முயன்றேன். வட சொற்களுக்குப் பதிலாக தமிழ்ச் சொற்கள் என்ற தலைப்பில் தொடர் கட்டுரை ஒன்றும் எழுதினேன். இதை, அப்பொழுது பண்டிதர் சோ. இளமுருகனார் போன்றவர்கள் பாராட்ட, சிலர் கண்டிக்க வுஞ் செய்தார்கள். இச் சந்தர்ப்பத்தில் தான், ஒரு சமயம் அனுராதபுரம் வந்திருந்த திரு. அரியரத்தினம் அவர்கள் என்னுடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்துவிட்டு, திடீரென்று எங்கள் 'அன்னை' இதழை விமர்சிக்கத் தொடங்கினார். 'எல்லாம் சரிதான் தம் பி...' எனத் தொடங்கி, எனது கட்டுரையைச் சாடினார்.

அப்பொழுது, ஆனந்த விகடன்ில் வெளிவந்த 'பி.ஐ.ஐ' என்பவரின் 'ராமாயணக் காட்சிகள்' எனும் கட்டுரையில் ஒரு பந்தியை எடுத்து, அதிலுள்ள வட சொற்களுக்குப் பதிலாக தனித் தமிழ்ச் சொற்களைக் கையாண்டால் என்ன என்று கேட்டு எழுதியிருந்தேன்.

இந்தக் கட்டுரையை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு, "வடமொழியை எதிர்க்கும் தனித் தமிழ் காரர் என்னத்தைச் சாதித்துவிட்டார்கள்? என்ன சாதிக்கப் போகிறார்கள்?" என்றெல்லாம் கேட்டு என்னைச் சாடினார் அரியத்தார்.

மேலும், "நீரும் சமஸ்கிருதத்தைப் படியும். அதிலுள்ள இலக்கியப் பொக்கிஷத்தைப் பாடும். அதற்குப் பிறகு தனித்த மிழை எழுதும்" என்று கண்டிப்பும் கட்டளையுமாகப் பேசினார். அப்பொழுது, அவருடைய கருத்தும் கண்டனமும் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. விவாதிக்கவோ மறுத்துப் பேசவோ முடியவில்லை. வேதவாக எழுந்து வந்துவிட்டேன். அத்துடன், அவருடைய சந்திப்பையும் உரையாடல்களையும் குறைத்துக் கொண்டேன். ஆனால், அவருடைய கடைசிக் கட்டளை மட்டும் நெடுநா

எனக் கண் நெஞ்சில் நின்று, என்னை உறுத்திக் கொண்டிருந்தது.

அதன் பிரதிபலிப்பு - என்னை, சமஸ்கிருதம் படிக்க வைத்தது. இலண்டன் தேர்வுக்கு சமஸ்கிருதத்தை ஆங்கில மொழி மூலம் படித்தேன். அதிலிருந்து வடமொழி இலக்கியத்தையும் உணர்ந்தேன். சாகுந்தலம், மேகதூதம், காதாம்பரி, வாஸவத்தை போன்ற வடமொழி இலக்கிய நூல்களையும் கண்டேன் - படித்தேன் - சுவைத்தேன். அதன்பின் என்னிடம் இருந்த தனித்தமிழ்ப் பித்து குறைந்தது. வடமொழி துவேசமும் முற்றாக மறைந்தது.

இந்நிலை மாற்றத்தை என்னில் ஏற்படுத்திய திரு. அரியத்தாரை யான் என்றும் மறப்பதற்கில்லை. ஆதலின், அவருடன் மீண்டும் தொடர்பு கொள்ள முயன்றேன். நீண்ட காலம் வரை அவர் தொடர்பு எனக்குத் தூரத்திலேயே இருந்தது.

பின்பு, எதிர்பாராத சந்தர்ப்பத்தில் (1960ன் நடுப்பகுதியில்) ஒரு நாள், 'தினபதி' அலுவலகத்தில் அவரைச் சந்தித்தேன். அப்பொழுது, யான் 'தினபதி' - 'சிந்தாமணி' நிருபராகவும் இருந்தேன். கதை கட்டுரைகளும் எழுதிக் கொண்டும் இருந்தேன்.

திரு. அரியத்தாரைச் சந்திப்பதற்கு இரண்டொரு வாரங்களுக்கு முன்பு, யான் எழுதிய தம்மங்கடுவா வேடுவர்களைப் பற்றிய விவரணக் கட்டுரை புகைப்படங்களுடன் 'சிந்தாமணி'யில் மிகச் சிறப்பாக வெளிவந்திருந்தது. அதை நினைவுபடுத்தி,

அவர் என்னை மிகவும் பாராட்டினார். தென்னிந்திய, பழங்குடி மக்கள் எழுத்தாளர் திரு.பிலோ இருதயநாத் போல் என்னுடைய கட்டுரையும் சுவையாக இருந்தது எனப் பாராட்டினார். அவரைப் போல், இலங்கைப் பழங்குடியினரை நேர்நீர் கண்டு விவரணச் சித்திரம் எழுதும்படி உற்சாகப் படுத்தினார்.

மேலும், அச்சந்தர்ப்பத்தில் - நான் வடமொழி துவேசமின்றி இருப்பதையும் கேட்டு மகிழ்ந்தார். அதன் அடையாளமாக, இரண்டு வடமொழிக் காப்பிய (ஆங்கில நயவுரை) நூல்களையும் பின்பு அனுப்பி வைத்தார்.

இந்த நாளில் தான், என்னை சிறுவர் இலக்கியத்தில் ஈடுபடுமாறும் கேட்டுக் கொண்டார். அதற்காக, சிறுவர் இலக்கியம் பற்றி விளக்கம் தரும் நூல்களின் பெயர்களைத் தந்து, அவற்றை வாங்கிப் படிக்குமாறும் கூறினார்.

இவ்வாறு சந்திக்கும் பொழுதெல்லாம், என் இலக்கிய முயற்சிகளைப் பாராட்டி அறிவுரை கூறிய அப்பெருமகனை யான் உளமார நினைந்து மகிழ்வதுண்டு. நண்பர்களிடம் அவர் நட்பையும், உயர் பண்பையும் கூறிச் சுவைப்பதுண்டு.

அவர் எனக்கு மட்டுமல்ல - பலருக்கு உற்சாகமும், ஊக்கமும் அளித்திருக்கிறார். எமது இலக்கிய வயலில், நல்ல பயிர்களை இனங்கண்டு, காய்தல் - உவத்தல் இன்றி, பயிர் செய்த நல்ல - நம்பகமான கமக்காரன், திரு. இராஜ அரியரத்தினம் அவர்கள். இதில் இருவேறு கருத்தில்லை என்பது எண்ணம்.

துரைவி

1. மலைநாட்டுச் சிறுகதைகள்
2. உழைக்கப் பிறந்தவர்கள்
3. பாலாயி
4. மலையகம் வளர்த்த தமிழ்
5. பாலஜயா கவிதைகள்
6. ஒரு வித்தியாசமான விளம்பரம்
7. தோட்டத்துக் கதாநாயகர்கள்
8. மலையக மாணிக்கங்கள்

9. பரிசு பெற்ற சிறுகதைகள் - 1998

மேற்படி நூல்களைப் பெற விரும்புவோர் தொடர்பு கொள்ளவும்

85, இரத்தினஜோதி சரவணமுத்து மாவத்தை, கொழும்பு - 13.

தொலைபேசி : 331569

அனுபவ ஜன்னல் வழிப் பார்வை

- நலாமதி பிச்சையப்பா -

காரைநகரில் இசைநிகழ்ச்சியொன்றில் கலந்து கொள்ளுமாறு அழைத்தார்கள். எத்தனையோ காரணங்கள் சொல்லிச் சொல்லி மறுத்து நின்றோம். ஈற்றிலே அவர்கள் எம்மை இசையவைக்க சொன்ன வார்த்தைகள் “உங்கட காலத்தொட்டுக் கேக்கிறம், தயவு செய்து வாருங்கள். உங்கட பெயர்களைப் போட்டு விளம்பரப் படுத்திட்டம். நீங்கள் வரயில்லையெண்டால் ஊர்சனங்கள் எங்களைக் கேள்வி கேட்பார்கள்” என்பது தான். மனதுக்கு சம்மதமில்லாமல் வார்த்தைகளில் சம்மதித்தோம்.

18ம் திகதியன்று பேலியகொடமேடையொன்றில் பாடிக் கொண்டிருந்த எம்மிருவரையும் சிறைபிடித்துச் செல்வதைப்போல் விடிகாலை 3.30 மணிக்கு ஏற்றிச் சென்றார்கள். வாகனமொன்றில், பயணம்தோ என்று மில்லாத வாறு மிக மிக குதூ கலமாய் கழிந்தது. ஸ்ரீதர் வாய் ஓயாமல் சொன்ன நகைச்சுவைத்துணுக்குகளால் வாகனமே அதிரும் படி சிரிப்பொலி எழுந்தது. எம்மோடு பயணித்த ஒருவர் “ஸ்ரீதர் போதும், இனி சிரிப்பதை நிறுத்துவோம், நாளைக்கு அழப்போகிறோமோ தெரியாது?” என்று அபசகுணமாய் சொன்னார். ஆனால் அப்படியும் ஸ்ரீதர் நிறுத்தவில்லை. காரைநகர் சென்றடையும்வரை சிரித்தோம் சிரித்தோம் அப்படிச் சிரித்தோம்.

மதியவேளையில் கிழக்கிலங்கையின் மண்மிதித்த எங்களை அம்மண்ணுக்கே உரிய விருந்தோம்பல் மனதுடன் வரவேற்றார்கள் நிகழ்ச்சி அமைப்பாளர்கள். எங்களுக்குச் சகல வசதிகளும் செய்து கொடுக்கப்பட்டது. உணவின் பின் உறங்கியெழுந்து நிகழ்ச்சிக்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்த எங்களோடு புகைப்படம் பிடிக்க ஒரு கும்பலே வாசலில் கூடி நின்றது.

எமது வாகனம் மைதானத்தினுள் சென்றபோது அந்த ரசிகர் கூட்டம் செய்த ஆரவாரம் இன்னும் என் செவிகளில் மிச்சமிருக்கிறது. வழமைபோல் மேடையின் பின்னே ஆசனங்கள் போடப்பட்டு பாடக பாடகிகளை அமரச் செய்தார்கள். அப்போது எமக்கங்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்டது, ஒரு புதுக்குயில். “இது என்ன மயிலின் சரீர்த்துக்குள் குயிலின் சரீரமா?” என்று எம்மை வியக்க வைத்தது அந்தப் பெண்ணின் குரலும் அழகும். வழமை போலவே ஸ்ரீதர் அந்தப் பெண்ணையும் அவள் அருகிலிருந்த ஆசனத்திலமர்ந்து கேலி செய்யத் தொடங்கினார். “உண்ணப் போன்ற அழகிகள் இங்கு இருப்பது தெரிந்திருந்தால் இந்த குண்டுச்சுரக்காயை நான் கட்டியிருக்கவே மாட்டேன். பொறு பொறு நலாமதி மேடைக்குப் போகட்டும்”.

ஸ்ரீதர் பேசப்பேச, ஒவ்வொரு கேலிக்கும் மகிழ்கை 93 ஸ்ரீதரைப் புரிந்து கொண்டு அவரும் ஸ்ரீதரைக் கேலி பண்ணி வாய்விட்டு சிரித்தாள். அந்த கொஞ்சநேரத்திலேயே அவள் மேல் ஒரு நல்லப்பிராயத்தை ஏற்படுத்தியது.

வாய்விட்டுச் சிரித்தால் நோய்தான் விட்டுப்போகுமென்று அறிந்திருந்தேன். ஆனால் அன்று வாய்விட்டுச் சிரித்தவளின் உயிரே விட்டுப்போனது என் ஆன்மாவை உலுக்கிய சம்பவம். அது பத்தொன்பதாம் திகதி மெல்ல விடை பெற்றுக்கொண்டிருக்கும் இரவு வேளை நேரம் 10.30. இன்னும் ஒன்றரை மணிநேரத்தில் பிறக்கவிருந்த 20ம் திகதி ஸ்ரீதர் பிறந்த திகதியென்பதால் ஒரு சிறுவனிடம் பணம் கொடுத்து இனிப்பு வாங்கி கைப்பையில் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்தேன். கல்யாணமான கடந்த பத்து வருடங்களிலும் பத்தொன்பதாம் திகதி நள் ளிரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு என்னவருக்கு இனிப்புக்கொடுத்து பிறந்த நாள் வாழ்த்துக் கூறுவது என் வழக்கமாயிருந்தது.

கைப்பையினைத் திறந்து பாடல் புத்தக

ங்களை எடுப்பதற்கு ஆயத்தமாகும்போது ஒலிபெருக்கியில் என் பெயர் “இதோ உங்கள் பாடகி நிலாமதி பிச்சையப்பா” என்று ஒலிக்க, அவசரமாய் நான் எழுந்த போது, கைதவறி என் கைப்பை கீழே விழ, நான் அதை எடுப்பதற்காக கீழே அமர்ந்து விழுந்த பொருட்களை சேகரிக்க முயலும்போது இரண்டாம் முறையும் என்னை மேடைக்கு வரும்படி அழைத்தது ஒலிபெருக்கி.

அவசர அவசரமாய் எழுந்து பாடற் புத்தகங்களோடு மேடைநோக்கி விரைகையில் “அப்பா, என்ட பேக் கீழே விழுந்திட்டீது, எடுத்து வைங்களேன்” என்று ஸ்ரீதரிடம் கூறிவிட்டுச் சென்று மேடையில் ஏறியதும், ரசிகர்கள் செய்த கரகோஷமும் அவர்களின் உற்சாகமும் என்னை குதூகலிக்கச் செய்யப் பாடத் தொடங்கினேன். “பூப்பூக்கும் ஓசை அதைக் கேட்கத்தான் ஆசை” என்று.

ஆசைப்பட்டது என்னவோ பூப்பூக்கும் ஓசையைக் கேட்பதற்குத் தான். ஆனால் கேட்டதோ குண்டு வெடிக்கும் ஓசை தான். அந்தப் பெருஞ்சத்தத்தின் ஓசை ஓய்வதற்குள் என்னை யாரோ மேடையினின்று கீழே இழுத்து “அக்கா நிலத்தில் படுங்க. அட்டாக் நடக்குது” என்றார்கள். என்னையறியாமலே என் விழிகள் மேடையின் பின்னே எழுந்த புகையைப் பார்த்தவேளை புத்தியில் எட்டியது, வெடித்தது ஸ்ரீதர் இருந்த இடத்தில் தான் என்று. என்மனதுக்கும் கால்களுக்கும், கைகளுக்கும் எங்கிருந்துதான் அத்தனை சக்தி வந்ததோ நானறியேன். விரைந்தேன், மேசையின் பிற்பகுதியை நோக்கி. மக்கள் திரளோ மேடையை விட்டு அகலவே முயற் சிக்கையில் நானொருத்திமட்டும் மேடையின் பிற்பகுதி நோக்கி ஓடினேன். என் கண்களில் தெரிந்தது கண்ணாடி உடைந்து, அதனைக் கோர்த்திருந்த சங்கிலியில் பிணைந்து கழுத்தில் தொங்க, தலை தொங்கிய நிலையில் நாற்காலியொன்றில் அமர்ந்திருந்த ஸ்ரீதரின் உருவம். ஓடினேன். அவர் அருகில், மெல்ல தோள் மேல் கை வைத்து “அப்பா அப்பா” என்ற எனக்கு “அம்மு, எனக்கொன்றுமில்லை; நான் உயிரோடு தான் இருக்கிறேன். ஆனால் கண்கள் தான் தெரியவில்லை” என்றார்.

எப்போதுமே அனுமானின் “கண்டேன் சீதையை” வழிமொழியும் ஸ்ரீதர் “எனக்கொன்றுமில்லை” என்று அந்த இக்கட்டிலும் எனக்காக சிந்தித்ததை நினைக்கும் போது இன்றும் எனக்கு தொண்டையில் ஏதோ சிக்கிக் கொள்கிறது.

அவர் கூறிமுடித்ததும் தான் குனிந்து அவர் முகத்தைப் பார்த்தேன். முகமும், நெஞ்சும் இரத்தத்தில் நனைந்திருந்தது. அந்தக்கணம் என் இதயத்தில் தோன்றிய சிந்தனைகள் எனக்கே அந்நியமாய்ப்பட்டது. “இவன் உன் கணவன் என்பது இரண்டாம் பட்சம்! இங்கே உள்ளத்தின் உணர்வுகளுக்கு இடம் கொடுத்து அழுது அரற்றுதே... துக்கம் இருக்கத்தான் செய்யும், சகித்துக் கொள். இலங்கையின் கலைஞர்களில் ஒருவனை, ஸ்ரீதர் பிச்சையப்பாவைக் காப்பாற்ற முகமாய் முளையின் செயல்களுக்கு வேலை கொடு” என்று ஏதோ ஒரு சக்தி எனக்கு உணர்த்தியது.

நான் அழவில்லை. பரபரவென்று முளையுடன் கைகளும், கால்களும் சேர்ந்து கொண்டன. இப்போது நினைத்தாலும் என் செய்கைகள் எனக்கே விசித்திரமாய் இருக்கிறது. பரபரவென்று இசைக் குழுவைச் சேர்ந்த யோகா, என்டன் என்ற இருவரையும் ஸ்ரீதரைத் தூக்கிச் செல்லப் பணித்துவிட்டு அங்கு நின்று வாகனமொன்றைத் தட்டி கதவைத் திறக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டதோடு, எங்கள் உடைமைகளை எல்லாம் சேகரித்துக் கொண்டேன். இருவரது அடையாள அட்டைகளும் கைப்பையில் இருக்கிறதா? என்றும் சரிபார்த்துக் கொண்டேன். திருப்திப்பட்டதும் ஸ்ரீதரை அவசரமாக ஏற்றிக் கொண்டு வைத்தியசாலையை நோக்கி விரைந்தோம்.

சம்பவம் நடந்த இருபதாவது நிமிடம் நாங்கள் கல்முனை வைத்தியசாலையில் இருந்தோம். அங்கு சில முதல்தவிகளும், ஆரம்ப சிகிச்சைகளும் நடந்தபின் மேலதிக வைத்திய சிகிச்சைக்காக அம்பாறை வைத்தியசாலை நோக்கி, விரைந்தோம். அங்கு சகல ஊழியர்களும் எங்களுக்கு உதவினார்கள். ஆனால் சத்திர சிகிச்சை அறைகள் சுத்தம் செய்யப்பட்டு மூன்று நாட்களுக்கு முடப்பட்டிருந்ததால் ஸ்ரீதரை

பதுளை வைத்தியசாலைக்கு இடம்மாற்ற நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டோம். அந்த அகால இரவில் நான் ஸ்ரீதரை ஏற்றிக்கொண்டு மூவருடன் பதுளையை நோக்கிப் பயணப்பட்டேன்.

அதிகாலை ஆறுமணிக்கு அந்த வாகனத்தில் பொருத்தப்பட்டிருந்த வானொலியின் சிங்கள அலைவரிசையொன்றில் ஸ்ரீதரும், நானும் செய்தியாகியிருந்தோம். ஆனால் இறைவன் என்னை எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் கைவிடவில்லை. தனியொருத்தியாய் பதுளை சென்றடைந்த என்னை இசையமைப்பாளர் திரு. ரங்கன் அவர்களின் ஏற்பாட்டின்படி சத்யா என்னும் தாதியொருவரும் சாதிக் என்பவரின் வாடிவீட்டின் முகாமையாளரும் வைத்தியசாலையின் வாசலிலேயே எதிர்கொண்டனர். சகல வசதிகளும், உதவிகளும் செய்தனர். சிகிச்சைகள் மும்முரமாய் நடந்து சத்திர சிகிச்சைகளும் செய்யப்பட்டன. யோகாவும் என்டனும் என்னுடனேயே கூட இருந்து சகல உதவிகளும் செய்தனர். பதுளையின் நர்மதா நகைமாளிகையின் உரிமையாளர் திரு. முத்துசாமி அவர்களும் அவரது மனைவியும் என்னைத் தமது சொந்த மகளைப் போலவே நடத்தி என்னை ஆறுதல்படுத்தியதோடு தங்கள் வீட்டிலேயே தங்க வைத்து ஸ்ரீதருக்கு தேவையான வற்றையும் செய்தனர்.

எட்டு நாட்களின் பின் கொழும்பு பெரியாஸ்பத்திரிக்கு அழைத்து வந்தோம். கொழும்பு கண்ணாஸ்பத்திரியில் சிகிச்சைகள் நடைபெற்ற போது, என்னவரின் வசீகர விழிகளில் ஒன்றை அந்தக் குண்டு பறித்து விட்டது எனும் அதிர்ச்சி செய்தி எனக்கு வைத்தியர்களால் சொல்லப்பட்டது. திரு. ஹாஷிம் உமர் அவர்களும், கலையருவியில்லைநாதன் அவர்களும் ஸ்ரீதருக்கு பல வசதிகளை வைத்தியசாலையில் செய்து கொடுத்தார்கள். ஒரு வைத்தியர் தனிப்பட்ட முறையில் செய்த அறிவுரையின்படி மேலதிக சிகிச்சைகளுக்காக ஸ்ரீதரை இந்தியாவுக்கு அழைத்துச் சென்றேன். ஆனால் அங்கும் ஸ்ரீதரின் ஒரு கண்ணைத்தான் வைத்தியர்களால் மீட்டுத்தரமுடிந்தது.

இந்தியாவில் சிகிச்சைகளின் முதற்கட்டத்தை முடித்துக்கொண்டு இலங்கை மீண்டோம். மீண்டும் மேடைகளிலும் திரைகளிலும், வானொலிகளிலும் ரசிகர்களை சந்திக்கின்றோம். எமது உயிரும், சுவாசமும், தொழிலுமான கலையை இறையருளால் வெளிப்படுத்துகிறேன். தளராத மனதோடு எம்மை மீண்டும் உங்கள் மத்தியில் மீட்டுத்தந்த இறைவனுக்கு நன்றி கூறுகிறேன். இந்த சம்பவம் நடந்த பின் எங்களை மிகவும் மதித்து எம்மைப்பற்றிய செய்திகளை உடனுக்குடன் மக்களுக்குத் தெரியப்படுத்திய தொடர்புசாதன பொது ஊடகங்களான தொலைக்காட்சிகளும், வானொலிகளும், பத்திரிகைகளும் மட்டுமல்லாமல் எங்களை நேரிலும் தொலை பேசியிலும் தொடர்பு கொண்டு ஆறுதல் கூறிய உதவிகள் புரிந்த அனைவரும் என் நன்றிக்குரியவர்களே. இந்த குண்டுவிடப்பில் நாம் இழந்தது ஈழல்லா ஒன்று தான். இருந்தும் ஸ்ரீதர் சொன்னார்; “அடுத்தடுத்த ஆசனங்களில் அமர்ந்திருந்த இருவர் இழந்தது, அவர்கள் உயிர்களை அப்படிப் பார்க்கையில் நம் மனசுக்கு இழப்பு ஒன்றும் பெரிதல்ல. மேலும் இறைவன் நமக்குக் கொடுத்த நன்மைகளையெல்லாம் சந்தோஷமாக ஏற்றுக்கொண்ட நாம் இந்த சின்னத்துயரத் தையும் சந்தோஷமாகவே ஏற்றுக்கொள்வோம்” என்றார்.

எங்கோ வாசித்ததுபோல “அன்று நடந்ததையெல்லாம் முழுவதும் இந்தப் பக்கங்களில் பதியப்படவில்லை. ஆனால், எழுதியவையெல்லாம் நடந்தவை மட்டுமே.”

விபத்தின் பின் முதன்முதலாய் சின்னத் திரையில் நாம் இருவரும் இணைந்து பாடிய பாடலின் வரிகள் இப்படி ஆரம்பமாகின.

“உள்ளம் வாடக் கூடாதே
ஓர் நாளுமே
மனதில் திடம் கொள்ளுவோம்
“கண்ணில் சோகம்” கொள்ளாதே
ஓர்நாளுமே
உலகை நாம் வெல்லுவோம்!”

நொட்டை வாசிப்பு அல்லது ஞானம்

— இ. ஜெயராஜ்

‘உலகம் என் தலையில் தான்’

கடந்த இரண்டு மாதமாய் எனக்குள் இருந்த அந்தப் பார உணர்வு இறங்கினாற் போல

ஒரு நிம்மதி.

கடைசி நாள் பரீட்சை எழுதி வெளியில் வரும் மாணவனின் மனநிலை, பிரசவ அறையால் குழந்தையோடு வெளிவரும் தாயின் அமைதி, யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஸ்தம்பிட்ட விமானம் தரை தொடர்தும் பயணியின் நிம்மதிப் பெருமூச்சு,

இவையெல்லாம் அன்றைய என் மனநிலைக்கு உவமானங்கள்.

‘விஷயத்தைச் சொல்லாமல் இது என்ன பீடிகை?’

உங்கள் சலிப்புப் பூரிகின்றது.

வேறொன்றுமில்லை, கம்பன் விழா முடிந்த அன்று இராமகிருஷ்ண மிஷன் மண்டப வாசலில் நிற்கிறேன் நான்.

அப்போது என் மனநிலை பற்றிய வர்ணிப்புத் தான் மேற்சொன்னவை.

‘ஆட்சி உனக்கில்லை, காட்டுக்குப் போ’ என்ற கைகேகியின் உத்தரவு கேட்டதும், வண்டிலால் கழற்றி விடப்பட்ட எருது போல் இராமன் சென்றானாம்.

இராமனின் பற்றற்ற மனநிலையைக் கம்பன் வர்ணிப்பதாய்த்தான் முன்பு நினைத்திருந்தேன்.

நர்வாகப் பொறுப்பின் வேதனையைத்தான் கம்பன் விளங்கப்படுத்தியிருக்கிறான்.

96

மௌனிகை

அனுபவம் கம்பனுக்கு புது விளக்கம் காட்டியது.

பாரம் சுமந்த எருது வண்டிலால் கழற்றிவிடப்பட்டதும், ‘அப்பாடா, இனி விடுதலை’ எனும் உணர்வில் சிலிர்க்கும் சிலிர்ப்பு என் மனதன் படமாய்ப் படர்ந்தது.

எத்தனை பொருத்தமான உவமை.

‘கம்பா ! நீ பெரிய ஆள்த்தான்’

மீண்டும் எங்கோ போகிறேன் என நீங்கள் கோவிப்பது பூரிகிறது.

விஷயத்துக்கு வருகின்றேன்.

வேறொன்றுமில்லை.

‘கம்பன் விழா நிறைவாய் முடிந்தது. இனி நிம்மதி. என்று மேற்சொன்ன

சீந்தனைகளோடு நின்றுகின்றேன்.

என் முதுகில் ஒரு தட்டு.

திரும்புவதற்குள்,

‘ஹலோ ! எல்லாம் திறமாய் முடிஞ்சது, பிரமாதம்.’

பெரிய சத்தத்தடன் பாராட்டு.

திரும்பினால், முகம் நிறையச் சிரிப்புடன் நண்பர் டொமினிக் ஜீவா.

மற்றவர் வெற்றியில் மகிழும் அவர் மனநிலை கண்டு மகிழ்ந்தேன்.

பாரம் சுமந்து களைத்த மனதுக்கு , பாராட்டுக்கள் வருடல்களாக இதந்தர

மனதன் பாராட்டுப் பசி.

இன்னும் ஓரிகு வார்த்தைகள் எதிர்பார்த்து நிற்கிறேன்.

‘ஹலோ’, இப்படியே வார்த்தைகளை காத்தலை நெடுக விட்டுப் பிரயோசனமில்லை.

எழுதவேணும். இந்த ஆண்டு மலருக்கு கட்டுரை தாழ்நீங்கள்’

தன் வழக்கமான பாணியில் வேண்டுகோளைக் கட்டளையாக இட்டுவிட்டு மனுஷன்

அடுத்தவரிடம் நகர்ந்தார்.

ஆபத்தணராமல் சிரித்துக் கொண்டு ஜீவாவை வரவேற்ற மற்ற இலக்கியவாதியைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தேன்.

மீண்டும் என் கழுத்தில் வண்டிலேற்றப்பட்ட உணர்வு.

‘மல்லிகை மலருக்குக் கட்டுரை தர வேணும்’

‘எதை எழுதுவது?’

மீண்டும் மனதன் எண்ணச்சுமை.

கம்பனைப்பற்றி எழுதினால் என்ன?

‘சீ...பழம் பண்டிதரெனப் பரிசுக்கும் புதுப்பண்டிதர்களின் சத்தம் இப்போதே என் காதில் விழுவதாகப் பிரமை.

வேண்டாம் - முடிவு செய்தேன்

கம்பன் விழாப் பற்றி எழுதினால் என்ன?

‘மல்லிகை என்ன கம்பன் கழகத்தின் விளம்பரப் பலகையா?’

ஒரு வாசகர் ‘மல்லிகை’க்கு நேயர் கடிதம் எழுதத் தொடங்குவதாய் மனதன் கற்பனைக் காட்சி

பின் எதைத்தான் எழுதுவது?

என் இலக்கிய அனுபவம் பற்றி எழுதினால்...

‘இவர் பெரிய இலக்கியவாதி. அனுபவம் பேச வந்துவிட்டார். கோயிற் பிரசங்கிக்கு வேண்டாத ஆசை’

மேற் சொன்ன நையாண்டிகளுக்குச் சரி நிகராய் எங்கிருந்தோ ஒரு குரல் கண்டனங்களைக் கேட்டுக் கேட்டு,

கல் தூக்கும் முன் கால் தூக்கும் நாயாய் மனம் கருளப் பார்க்கின்றது

கம்பன் விழாச் சுமை கட்டுரைச்சுமை முன் சுமாய்ப் போனது.

எதை எழுதுவது? எதை எழுதுவது? எதை எழுதுவது?

மனதன் அறிவுக் குடைச்சல்.

எதை எழுதினாவும் ‘பூ... இதென்ன ... கட்டுரையா?... இவருக்கு

வேண்டாத வேலை’

நொட்டை வாசிப்பு நிச்சயம்.

கொஞ்சம் பெறாங்கள். என்ன சொன்னேன்?

நொட்டை வாசிப்பு.

முனிவனின் சாயம் திரும்பத் திரும்ப ஒலித்து வேடன் மனதில் காவியமானாற் போல், இந்த வார்த்தையின் எதிரொலியில் திடீரென ஒரு ஞானம்.

கட்டுரைத் தலைப்பு தயாராயிற்று.

‘நொட்டை வாசிப்பு’

தலைப்புக் கிடைத்துவிட்ட மகிழ்ச்சியில் நான்.

ஆகா! அறிவுலகத்துக்கு எவ்வளவு தேவையான அற்புதத் தலைப்பு! திடீரென மீண்டும் மனதன் ஒரு கேள்வி.

இங்ஙனமாய்க் கட்டுரைக்கு ஒற்றைத் தலைப்பிட்டால் நம் அறிவுலகம் மதிக்குமா?

ஒரு கட்டுரைக்கு இரண்டு தலைப்பிடுவதுதானே இன்றைய ஸ்ரைல்?

‘தன் கட்டுரைக்கு ஒரு தலைப்பையே தீர்மானிக்க முடியாத ஓர் கட்டுரையாசிரியனா?’

தப்பித் தவறி நீங்கள் இவ்வாறு கேட்டால்,

இன்றைய அறிவுலகப் பார்வையில்நீங்கள் ஓர் முட்டான், அல்லது பழமைவாதி அல்லது பிற்போக்குவாதி.

‘ஐயா! நீங்கள் எப்படியும் இருந்துவிட்டுப் போங்கள். எனக்குக் கவலையில்லை.

நான் இன்றைய அறிவுலகம் ஏற்கும் அறிவாளியாகத் தயாராகிவிட்டேன்.’

இதோ என் கட்டுரைத் தலைப்பு

நொட்டை வாசிப்பு அல்லது ஞானம்’

‘தேசியச் சஞ்சிகையொன்றில் பிராந்தியத் தமிழில் தலைப்பிட்டால் யாருக்குப் புரியும்.

அது என்ன நொட்டை வாசிப்பு’ உங்கள் கேள்வி புகின்றது.

நீங்கள் சொல்வது சரிதான்.

ஏதோ... முடிந்தளவில் விளங்கப்படுத்துகிறேன்.

நையாண்டி, நக்கல், புறங்கூறல், கிண்டல்... என்னென்று சொல்லுவது?

நொட்டை வாசித்தவர்க்கு இவை ஒத்த கருத்துள்ள சொற்களாகத் தெரியவில்லை.

ஊர் வழக்குச் சொற்களின் பெருமை பூரீகின்றது.

அவசியமாய் இத்தலைப்பை விளங்க வேண்டியவர்கள் ஒன்று யாழ்ப்பாணத்து நண்பர் யாரிடமாவது கேளுங்கள் அல்லது இக்கட்டுரையின் முன்னுரையின் இறுதிப் பகுதியை மீண்டும் வாசியுங்கள். ஓரளவு பூரியும்.

தலைப்பையே விளங்கப்படுத்த முடியாத ஒரு கட்டுரையாசிரியனா? - உங்கள் நையாண்டி பூரீகிறது.

சொல்லுக்குப் பொருள் சொல்லுவதல்ல, அச்சொல்லினால் விளையும் பயன் பற்றிக் கூறுவதே என் நோக்கம்.

இன்னும் தெளிவாக 'நொட்டை வாசித்தவர்க்கு' பொருள் சொல்வதானால் இதொ ஒரு வரியில் ...

நம் எதிரிகளைத் தானாக விழச் செய்யும் ஓர் அஸ்திரம்.

இதுதான் ஆகக் கூடியளவில் என்னால் செய்யக்கூடிய வரைவிலக்கணம்.

அக் கருவியைப் பயன்படுத்த மட்டும் உங்களுக்குத் தெரிந்துவிட்டால்,

இருந்த இடத்தில் இருந்தபடி எவரையும் விழுத்தி விடலாம்.

குால் நாற்றாண்டு, அரை நாற்றாண்டுக் காலம் ஒரு விடயத்தில் பாடுபட்டவனின் புகழை ஒரு நொடியில் உங்களதாய் ஆக்கிக் கொள்ளலாம்.

இந்த 'நொட்டை அஸ்திரத்தை' சரியாக விட்டால் போதும் எதிரி தானாக தனது அஸ்திரத்தைக் கைவிட்டு விழுந்து படுக்து விடுவான்.

அவன் பாடுபட்டுச் சேர்த்த ஒரு கூட்டமே ... 'விட்டான் பார் ஒரு நொட்டை' எனக் கைதட்டி உங்களை ஆதரித்த ஆர்ப்பரிக்கும்.

ஒரே நாளில் நீங்கள் பெரியானாகி விடுவீர்கள்.

இந்த அஸ்திரப் பிரயோகத்தில் தேர்ச்சி பெற்றவர்கள் நம்மில் பலர்.

அவ்வஸ்திரத்தால் வீழ்ந்தோர் அதிவீரம் பலர். உதாரணம் வேண்டுவோர் பொன் முத்துக்குமரன் என்னும் புண்ணியவானின் கதையை யாழ்ப்பாணத்தவனிடம் கேட்டறிக.

இவ்வஸ்திரத்தால் கலியாணம் முறிந்த கன்னியர் தொகை ஏராளம்.

'ம் ... ஓரளவு உன் தலைப்பு பூரீகின்றது மேலே போ! ...'

உங்கள் உத்தரவு கேட்கின்றது.

'அப்பாடா ... இப்போதாவது புரிந்ததே' என்னுள் பெருமூச்சு.

இனி விடயத்துக்கு வரவோம்.

வேறொன்றும் இல்லை. இந்த அஸ்திரம் எப்படியெல்லாம் என் மேல்

பிரயோகிக்கப்பட்டது ... என்பதைச் சொல்வதே இக் கட்டுரையின் நோக்கம்.

இந்த 'நொட்டை அஸ்திரத்தானை' என் அனுபவத்தை

விழுந்த படலம்.

மருண்ட படலம்.

உபதேசப் படலம்.

ஞாபப் படலம்.

என நான்காய் பிரித்துச் சொல்லப் போகின்றேன்.

'அதாகப்பட்டது விருத்தாந்தத்திலே ...'

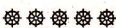
'நிறுத்து, உன் புராணத்தை முதலில் விழுந்த படலத்தைச் சொல்: பிடித்தால் மிகுதியையும் கேட்போம்' என்கிறீர்களா

'ஐயா! நீங்கள் ரொம்பவும் அவசரக்காரர். இக்கட்டுரையைப் படிப்பதற்கே இவ்வளவு அவசரமா? நீங்கள் எல்லாம் எங்கே காவியம் படிக்கப் போகிறீர்கள். என் தலைவீதி, உங்களுக்குச் சொல்லத் தொடங்கி விட்டேன் என்ன செய்ய?

உங்கள் அவசரத்திற்கேற்ப சொல்லப் பாக்கிறேன்.
 'பிளாஸ் பாக்கில்' (flash back) என் மனம் செல்கிறது.
 எனக்கும் புது நட்பங்கள் தெரியும் என்று வேறு எப்படித்தான் காட்டுவதாம்?

25 வருடங்களின் முன்,
 என் தாயகக் கிராமம் சண்டிலிப்பாய்.
 என்னுள் இலக்கிய விருப்பங்கள் மொட்டவீழ்ந்த வேளையது.
 விழா எடுக்கும் ஆசை அப்போதே எனக்குள்.
 அது என் உயிரினுள் கலந்த உணர்வு போலும்.
 உறவு சூழ்ந்த ஊரது.
 அண்ணனும், தம்பியும், மச்சானும் துணைசேர எம் முதல் இலக்கிய விழா
 அரங்கேற்றும்.
 ஆசையின் ஆழத்தால் விழாவோ பெரு வெற்றி.
 வெற்றி தந்த விருப்பால் விழாக்கள் தொடர்ந்தன.
 அப்போதுதான் இந்த 'நொட்டை அஸ்திரத்தை' முதலில் சந்தித்தேன்.
 முதல் விழாவில் ஊக்குவிப்பு.
 அடுத்த விழாவில் பாராட்டு.
 அதற்கடுத்த விழாவில் புகழ்.
 அதற்கடுத்த விழாவில் புகை தேடி வந்தது.
 காரணம் வேறொன்றுமில்லை.
 நல்ல தமிழில் சொன்னால் அழக்காறு, இன்றைய தமிழில் எரிச்சல்.
 'நம் பிள்ளைகள் இருக்க அவனுக்குப் புகழா?'
 உறவு புகைக்க ஆரம்பித்தது.
 மந்திராலோசனைக் கூட்டங்கள், உடன்படிக்கைகள்?
 விழுக்கங்கள் எல்லாம் விறுவிறுப்பாய் நடந்தேறின.
 என்னை விழுத்த அவர்கள் எடுத்த கருவி,
 'நொட்டை வாசிப்பு'
 'இலங்கைராசற்றை மேன் ஊரெல்லாம் தண்டுறானாம்'
 'பாவம் வீட்டில கஸ்ரம் போல ... இப்படியாவது சீவக்கட்டும்'
 'படிப்போடாத உவனுக்கு இதுதான் சரி?'
 'இப்ப புதுச் சேட்டெல்லாம் போடுறானெல்லே'
 இப்படியாய் அவர்களது அஸ்திரப் பிரயோகம் ஆரம்பமாக,
 அனுபவம் இல்லாத என் இல்லம் மிரண்டது.
 வீட்டுக்குள் புகும்பம்.
 'தேவையில்லாத வேலைகளை வீட்டுவீட்டு படிப்பைப் பார்'
 வீடு முழுவதும் எனக்கு எதிர்க்கட்சியாக,
 'நொட்டை வாசிப்பு'
 எனும் அஸ்திரத்தால் என் ஆரம்ப இலக்கிய முயற்சிகள் வீழ்த்தப்பட்டன.
 இத்தொடு வீழ்ச்சிப் படலம் முற்றிற்று.

'ம்... சுமாராய் இருக்கின்றது மேலே போ'
 உங்கள் அங்கீகாரத்தாக்கு என் 'சலாம்'
 'அது என்ன மருட்சிப் படலம்?'
 நீங்கள் கேட்கும் முன் சொல்லத் தொடங்குகின்றேன்
 ஊரில் என் முயற்சிகள் தோற்றதும் கல்லூரி நண்பர்கள் துணையோடு நல்லூரில்
 அகில இலங்கைக் கம்பன் கழகம் ஆரம்பமாயிற்று.

மீண்டும் விழா எடுக்கும் வேலை தொடர்ந்தது.

என்ன ஆச்சரியம்?

அங்கும் அதே அனுபவம்

முதல் விழாவில் ஊக்கப்படுத்தல்,

இரண்டாம் விழாவில் பாராட்டு,

முன்றாம் விழாவில் புகழ்,

நாலாம் விழாவில் பகை.

பழையபடி 'நொட்டை வாசிப்பு' அஸ்திரப்பிரயோகம்

இம்முறை ஒரு சிறு வித்தியாசம்.

கிராமத்தளவிலான பிரயோகம் சற்று வீச்சுடன் பட்டினத்தளவில்

கொழும்புக் கம்பன் விழாவோடு அதுவே இன்னும் வலுவையுடன் நாடளவில் ஆயிற்று

மற்றும்படி படிமுறைகள் ஒன்றேதான்

'இவர் வாங்கிய கடனெல்லாம் கம்பன் கழகத்திற்குத் தான் வாங்கினார் என்று என்ன

நிச்சயம்?' - ஒரு கவிஞன் கடிதம்

'அது சின்ன மோளத்துக்கு வரும் கூட்டம்' - ஒரு அறிஞரின் அபிப்பிராயம்

'சத்தி எடுத்தச் சத்தி எடுத்தத் திரும்பத் திரும்ப தின்றது தான் இரகசை' - ஒரு

பேராசிரியரின் பேச்சு

'போர்ச் சூழலை மறக்கப் பண்ணி சொக்கட்டான் பந்தல் போட்டுச் சோழர்

காலத்துக்கெல்லே கூட்டிக்கொண்டு போகினம்' - விருந்துண்டு சென்றவரின் ஒரு

விமர்சனம்.

'இனிப் பேசக் கூடாது என்று நிப்பாட்டிப் போட்டாங்களாம்' - கற்பனையாய் ஒரு

கட்டுக்கதை

'யாழ்ப்பாணத்தாலை கலைச்சுத்தான் வந்தவங்கள்' - என்னைக் கண்டு வணங்கி

நான் அப்புறம் போனதும் ஒரு வர்ணனை

'கட்டிடத்தைக் கட்டிப்போட்டு கொழும்பிலை போய் நிக்கிறார்கள். கட்டிடம் இருண்டு

கம்மா கிடக்குது' - வருத்தப்படுமாற் போல் ஒரு குத்தல்

'கம்பன் கோட்டத்தில் பழையபடி நிகழ்ச்சிகளாம், கொழும்பிலை பருப்பு

அவியேலையாக்கும் திரும்பி வர ஆயத்தம் நடக்குது போல'

இப்படி என்மேல் எய்யப்பட்ட 'நொட்டை அஸ்திரங்களுக்கு' அளவில்லை.

நான் உயர் கொடுத்த செய்த முயற்சிகளெல்லாம் துரோகத் தனமாய் விமர்சிக்கப்பட

மருண்டு போனேன்.

'சரி சரி உன் மருட்சிப் படலம் முடிந்தது தெரிகின்றது மேலே போ' - இது உங்கள்

குரல்

பொல்லாத அவசரம் உங்களுக்கு.

உபதேசப்படலத்தையும், ஞானப்படலத்தையும் ஒன்றாகச் சொல்லி விடுகின்றேன்.

ஒரு நாள் இந்த நொட்டை அஸ்திரங்களின் வேதனை தாங்காமல் இன்றே கம்பன்

கழகத்தை விட்டு விடுவது என்ற முடிவோடு...

என் ஆசிரியர் சிவராமலிங்கம் மாஸ்டர் முன்பு ஆஜரானேன். அவர் என் கமைதாங்கி.

'என்ன முகத்தில் சந்தோசத்தை காணோல?' - அவர்

'ஒரு முடிவோட வந்திருக்கிறீன்' - நான்

'அதென்ன இருந்தாப்போல முடிவு?'

'இண்டையோட கம்பன் கழகத்த விடப்போறான்'

'ஏன்ரா?'

'நான் எவ்வளவு கஸ்டப்பட்டே நல்லது செஞ்சாலும் நொட்டை வாசிக்கிறார்கள்'

'ஆர் ஆக்கன்?'

'வேறையார் இந்தப் படிச்சவங்கள் தான்'

கடகடவெனச் சிரிப்பு.

‘உங்களுக்குச் சிரிப்பாக்கிடக்கு. என்றை வேதனை எனக்குத் தான் தெரியும்’
‘கொஞ்சம் பொறு... கொஞ்சம் பொறு. முதலில் நான் கேக்கிறதற்கு பதில் சொல்வ’
‘என்ன?’

‘உன்ரை கம்பன் விழாவிற்கு எவ்வளவு சனம் வருது?’

‘அது ஆயிரக்கணக்கில்...அதுக்கென்ன இப்பு?’

‘உன்ன நொட்டை சொல்லுறவங்கள் எத்தனை பேர்?’

‘அது... அது...’

‘பதினைந்து இருபது இருக்குமே?’

‘ஓ... அப்படித்தான்’

‘எட விசரா! ஆயிரம் பேரில் இந்தப் பதினைஞ்சு பேர் போனால் மிச்சப் பேரெல்லாம் உன்ன வாழ்த்துதல்கள் எண்டு உனக்கு ஏன் விளங்கலை. உன்ர முயற்சிகள் அந்தப் பதினைஞ்சு பேருக்கோ? மற்ற ஆயிரம் பேருக்கோ? ஒண்டை விளங்கு, இவங்கள் பதினைஞ்சு பேருக்கும் ஒண்டப்பற்றியும் கவலையில்ல. உனக்க நொட்டை வாச்சீசு தாங்கள் பெரியாட்களாகப் பாக்கிறாங்கள். அவங்களை தாக்கி எறிஞ்சிட்டு நீ நட...’
ஆசிரியர் பேசவில்லை அனுபவம் பேசியது

போதிமரத்தப் புத்தனாக எனக்குள் ஞான ஓள்

அன்றிலிருந்து அசையாமல் நடந்தேன்.

என் மொளனம் கண்டு, வந்த அஸ்திரங்கள் என்னை வலம் வந்து போயின.

ஞானப்படலமும் முற்றிற்று என நீங்கள் எழுந்த புறப்படுவது தெரிகின்றது.

கொஞ்சம் பொறுங்கள் இதைடியல்லாம் ஏன் சொன்னேன் என்று கேட்க வேண்டாமா?

‘யார் கண்டது? நாளை உங்கள் வீட்டிலும் நீங்களோ, உங்கள் பிள்ளையோ,

ஓர் இளங்கோ கழகமோ,

ஒரு முல்லைப் பத்திரிகையோ,

ஆரம்பிக்கமாட்டீர்கள் என்பது என்ன நிச்சயம்?

ஒரு வேளை அப்படி நடந்தால்

தட்டிக்கொடுப்பு

பாராட்டு,

புகழ்,

பகை,

‘நொட்டைவாசிப்பு’...என

உங்களுக்கும் அனுபவம் நிகழப் போவது நிச்சயம்.

இதோ! ‘நொட்டை அஸ்திரத்தை’ எதிர்கொள்ளும் வகை சொல்லித்தந்து விட்டேன்.

இனியென்ன?

உங்கள் முயற்சியில் நீங்கள் இனி ராஜநடை நடக்கலாம்.

இது பயனில்லையா?

‘ப்பு...இதைச் சொல்லத்தான் இவ்வளவு நேரம் மினக்கெடுத்தினாயா?’

உங்கள் நொட்டை விளங்குகிறது.

இதற்கு நானா விடுவேன்?

‘கொக்கொன்று நினைத்தீரோ?’

‘கட்டுரை முடிந்தது ஆளை விரும்’

மீண்டும் வண்டிலால் கழற்றியமாடாய் மனம் மகிழ்கிறது

‘ஹலோ...கட்டுரை பிரமாதம்...’

போனில் மீண்டும் டொமினிக் ஜீவா

அடுத்த வாரத்தை அவர் பேச முன் டக்கென போனை வைக்கிறேன்.

விரும்பாதவை

- கல்வயல் வே. குமாரசாமி

என்னுடைய பேனா எழுதத் துடிக்கிறது
சொன்னால் அவற்றின் சுவை சிதைஞ்சு போம் என்னும்
மின்னல் கிழித்த விகசிப்பில் கண்கண்ட
பென்னாம் பெரிய மனிசர் பிசங்கிவிட்ட

அன்னம்மா மாமி அழகை மொழி எழுத
முன்னால் முளைச்சுநிற்கும்; “முட்டுக்காய் நீர் பெரிய
ஆளோ” என ஆள்வைச்சு ஐயோ மொழி முறிச்சான்
கோளாமல் கண்கெட்ட கேடிகளாய், கூழ்முட்டைக்
கோளமாய் முளை குழம்பிக் கிடந்தாலும்
என்னுடைய பேனா திறந்து - “மடப்பள்ளி
முன்கதவுச் சாவிக்கண் தெக்கிமுகம் கவிழ
சிலந்தி வலைவிழுந்த வண்ணாத்திப்பூச்சி
புலம்பி அழுதகதை; பொன்னையா அம்மான்
முருங்கை மரக்கொப்பில் பூணூல் சுருக்கில்
வரும்வழியில்; நாக்கைக் கடிச்சபடி கண் பிதுங்கி
தொங்குவதைக்கண்டு - அத்தோற்றமே ராவெல்லாம்,
எங்கும் தெரிய வயிரவர் கோயிலிலே
நூல்முடிஞ்சு கட்டிக் “குருக்களுக்கு மேலொருவர்
இல்லைத் திருநீறு போடுதற்குச் சத்தியமாய்”
என்று பெரியாச்சி ஏக்கத்துக்குப் பார்க்க
அன்றென்னை உக்களையில் தாங்கி வைச்சுத் தூக்கிச்
சென்ற இடத்தில் திடுமென்று ஓர்பெரிய
சேவல் சிறகுக்குள் சிக்கும் சிறுகோழிக்
குஞ்சொன்று, ஓட முடியாமல் கத்தவும்
உச்சிப் பிடிக்க கொத்தில் ஓடுங்கும் சிறுகுஞ்சின்
அச்செயலை; அந்தப் படியெங்கும் சிந்திய
பச்சைரத்த வாடையைப் பூனை மணப்பெடுத்த
காட்சியை; நாய் கலைக்க
வீட்டின் வளைதாவி

சீறி உறுமலுக்கு மயிர்வால் சிலிர்த்தபடி!
பூணை மயிர் விழுந்தால் அந்தணர் ஆயிரம் கொல்
ஈனப் பழி பாவம் எம்மைப் பிடிக்கு மென
ஞானியார் அப்பு நடுநடுவே சொன்னவற்றை;

சின்னற்றை பேத்தி சிலவழிச்சுப் “போறின்” போய்
“என்ன கலியாண்ட இனி எனக்” கென்றிங்கே
பின்னர் திரும்பி வந்து சந்தி, சாயி பஜன்
என்று திரிந்து பிறகு ஆசுப்பத்திரியில்
ஒன்று பிறக்கவதை ஊரார் அறியாமல்
அன்றைக்கு “நேஸ்” ஒருத்தி ஆருக்கோ விற்றதை;

வல்லியற்றை பேரன் வடிவாகச் சொண்டுஞ்சு
“பொல்லாத மூதேசி” என்று பழி சமத்தி
சந்தி மதிலில் எழுத “ரியூசனுக்கு”
வந்த பொடியள் ஓர் பட்டி மண்டபம் நடத்தி
அத்தனையும் பத்தினையும் அக்கக்காய் ஆராய்ந்து
வித்ததோ இல்லை விரும்பிக் கொடுத்ததோ
என்று முடிவில் எடுத்த விபரத்தை
அன்று பின்னேரம் ஆலடியில் கந்தையர்
நின்ற பொடியளுனக்குச் சண்டியன் சங்கரிக்குச்
சாராயம் வாங்கிக் கொடுத்தடிக்க ஏவி விட
வீராய்ப்புப் பேசிச் சைக்கிள் செயினோடு
சங்கரி வந்து சரியாய்ப் பொடியளிடம்
“வெங்காயம்” பொங்க நல்லாய் வாங்கி முடிச்சு
வழியில் கிடந்தனுங்கி “வாய்பொருமி” நல்ல
வெறியிலே சொன்னவற்றை; “வேதாந்தி” யாரின்
பிறியம் மிகவுடைய ஆகக் கடைக்குட்டி
நாலு “A” எடுத்து “மெடிசின்” கிடைச்சிருந்த

பாலன் படிப்பைவிட்டுப் போக அந்தத் தாய் - மனிசி
பட்டுவிட்ட பாடும் படிப்படியாய் அக்குடும்பம்
கெட்டு நொந்து குட்டைநாய் போல கிடந்தலைஞ்சு
எட்டியும் பார்ப்பார் எவருமின்றி அவ்வீடு
குட்டிச்சுவராக யன்னல் கதவறிலை
கட்டடம் கூட இடிச்சின்று ஊர் எடுத்த
குட்டித் திருவிழா - அக் - கொண்டாட்ட வேளையிலே
நொட்டைகளை வந்தோர் நொடிச்ச விதங்களை யான்
கட்டாய மாக்கேன் கவி.

பயியோவ்

- பாலரஞ்சனி சர்மா -

“பயியோவ்”...

அந்த மலை முகடுகளிலெல்லாம் முட்டி மோதி எதிரொலித்தது அந்தக் குரல்.

மலையின் சரிவுகளில் வேகமாய் இறங்கிக் கொண்டிருந்தவள், நின்று, முன்னால் விழுந்த முடிக்கற்றையை லாவகமாய் ஒதுக்கியபடி திரும்பிப் பார்த்தாள். அவன் - அதுதான் அவள் அண்ணன் ராசு மேலே நின்றுருந்தான். கோபமாய் முறைத்துப் பார்த்தவள் திரும்பவும் கீழிறங்கத் தொடங்கினாள்.

“பயியோ...வ்” மீண்டும் முகடுகள் அந்தப் பெயரை உச்சரித்தன. பதிலுக்கு இவள் கத்தினாள்.

இடுப்பில் ஒரு கையை ஊன்றி யபடி மற்றைய கையை ஆட்டி ஆட்டி கத்தினாள் “ஒனக்கு எத்தனை வாட்டி சொல்லப்பட்டேன். இப்புடிக் கூப்புடாதன்னு. ஒழுங்கா எம்பேர்ச் சொல்லி கூப்புடு. இல்லாட்டி நா போறேன் போ...”

ராசுவின் முகத்தில் வெற்றிக்களிப்பு

“பயியோவ்... ஏங்கையில் என்னா இருக்குன்னு பார்த்தியா?”

அவள் தன்னை “ஏய்க்க” வென்று ஏதேனும் சொல்கிறானோ என்ற சந்தேகத்தோடு மெல்லமாய் திரும்பிப் பார்த்தவள் சட்டென முகமலர்ந்தாள். “அண்ணே, அண்ணே எனக்குத் தாண்ணே!” கெஞ்சியபடியே விறுவிறுவென்று வேகமாய் மேலே ஏறி வந்தாள் பயி.

அவள் கெஞ்சக் கெஞ்ச அந்த அழகான கறுப்பு நாய்க்குட்டியை தலைக்கு மேலே தூக்கியபடி கும்மாளமிட்டான் ராசு. “என்னா சொன்னே! பயியோவ்னு கூப்பிடக்

கூடாதா? நா அப்படித்தான் கூப்புடுவேன். ப...பி...யோவ்...பயியோ...வ், பயியோவ்...” அவன் நீட்டி இழுத்து முழக்கி விதவிதமாய்க் கூவினான்.

“அண்ணே நாய்க்குட்டியை தா. நல்ல அண்ணனில்ல” தன் பெயரை அவன் நீட்டி முழக்குவது பிடிக்காவிட்டாலும் பயிக்கு நாய்க்குட்டி மேலிருந்த ஆசை அதை மறைத்துவிட்டது.

“பயியோவ்...” அடங்கிய குரலில் பயியின் அருகில் வந்து கூப்பிட்டான் ராசு. சிமனி விளக்கின் ஒளியில் புத்தகத்தை விரித்து வைத்தபடிபடித்துக் கொண்டிருந்த பயி ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

“பயியோவ்...” ஒங்கிட்ட ஒரு சாமான் கேட்பேன் கட்டாயமா தரோணும். தருவியா?

“மொதல்ல நீ என்ன பின்னு கூப்புடு”

“ஐய்யோ! நா கேட்டத குடப்பியா... அத விட்டுட்டு...”

“இஞ்ச பாருண்ணே! எம்பேரு பயி! ஒனக்கு ஏன் அப்படிக் கூப்பிட முடியல?”

இப்போ கீழிறங்கி பேச வேண்டிய நிலை ராசுவுக்கு.

“அதென்னமோ... தெரியல. ஒன்ன பயியோவ்னு கூப்புடுறதுதான் எனக்கு படிச்சிருக்கு”

பெரிய மனுஷியாம் வெனை சிறிது நேரம் உற்று நோக்கிய பயி, “ம்...என்னமோ கேக்க வந்தியே என்ன? என்றாள்.

“அது... வந்து... ஏங்கண்க்கு கொப்பி முடிஞ்சு போச்சு வாங்க மறந்து போச்சு. நாளைக்கு கொப்பியில்லாம போனா

மாஸ்டரு அடிப்பாரு. ஒங்கிட்ட புதுசா கொப்பி ஒன்று இருக்கில்ல. அத தாரியா... நா நாளைக்கு புதுச வாங்கி தந்திடுவேன்”

அவன் கெஞ்சிய தொனியில் கேட்டதை பார்க்க பாவமாக இருந்தது பபிக்கு. மறு பேச்சில்லாமல் கொப்பியை கொணர்ந்து நீட்டியவளிடம் சந்தோஷமாய் வாங்கிக் கொண்ட ராசு போகிறபோக்கில் “பபியோ வ்னா பபியோவ் தான்” என விஷமமாய் கூறிச் சென்றான்.

பபியையும் ராசுவையும் தவிர இராமையா குடும்பத்தில் இலட்சுமியும் ஒருத்தி. அவள் தான் மூத்தவள். அவளுக்குப் பிறகு ஏழெட்டு வருடங்களின் பின் பிறந்தவன் ராசு. பபிக்கும், ராசுவுக்கும் ஓரிரு வருஷ இடைவெளிதான். அதனால் ராசுவுக்கும், பபிக்கும் லட்சுமியிடம் மதிப்பு, பயம், பாசம் எல்லாமே உண்டு. வீட்டுக்கு மூத்தவளாக அவள் அத்தடி உருட்டும்போது இருவருமே “கப்பி” ஆகி விடுவார்கள். ஆனால் ராசு, பபி இருவரும் அண்ணன் தங்கை என்பதை விடுத்து கூட்டாளிகளாய் கொட்டமடிப்பார்கள். சின்ன வயதில் இருவரிடையேயும் சண்டையும் அடிதடியும் ஏற்பட்டிருந்தாலும் கூட வளர வளர அவர்களிடையே பாசமும் அன்பும் பிணைந்து கொண்டன.

ராசு படிப்பில் அத்தனைக் கெட்டிக்காரனில்லை. அவனுக்கும் சேர்த்து பபி படிப்பில் படுசுட்டி. சிலவேளை ராசு கணிதபாடத் தோடு தடுமாறும்போது இவள் பெரிய மனுஷியாய் சொல்லித்தரும் அழகிருக்கிறதே. அலாதி தான் போங்கள்!

ஒருநாள் ராசுவின் அப்பா இராமையா அவனைக் கூப்பிட்டார். “அடே என்னடா! ஸ்கோல் மாஸ்டரு நீ படிக்கிறதேயில்லன்னு கூப்பாடு போடுறாரு. ஒழுங்கா படிக்க முடியுமின்னா படி, இல்லாட்டி ஏங்குடகடையில வந்து நிக்கிற வழியப்பாரு”.

அத்தடியபடி அவர் சொல்லச் சொல்ல ராசு தன்னைச் சுற்றியிருந்த தளைகள் உடைந்து சுதந்திரம் கிடைத்தாற்போல் உணர்ந்தான். அம்மாவிடம் கெஞ்சி அப்பாவிடம் அனுமதி வாங்கி தன் படிப்பிற்கு பெரிய கும்பிடாய் போட்டுவிட்டு தந்தையின் சிறிய கடையில் அவருக்கு

ஒத்தாசையாய் நிற்கத் தொடங்கினான்.

வருடங்கள் கழிந்தன. பபி உயர்வகுப்பு படித்துக்கொண்டு இருந்தான். தங்கள் குடும்பத்தில் பபி மட்டும் படிப்பில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டவன் என்பதால் வீட்டில் எல்லோருமே பபியிடம் மதிப்பு வைத்திருந்தனர். அக்காள் இலட்சுமி கூட இவளிடம் யோசனை கேட்டு வீட்டுப் பொறுப்புக்களையும், வரவு செலவுகளையும் கவனிக்கத் தொடங்கினாள். ராசுவும் பபியிடம் அதே மதிப்பைக் கொண்டிருந்தாலும் பாசப் பிணைப்புடன் அடிக்கடி முன்னைய ராசுவாய் அவளை சீண்டிச் சினுங்க வைப்பதில் எவ்வித குறையுமில்லை.

தன் தோழி சியாமாவை வீட்டுக்கு அழைத்து வருகின்ற சந்தர்ப்பத்தில் வேண்டுமென்றே தன்னை “பபியோவ்...” என அடிக்கடி அழைத்து சீண்டுகின்ற அண்ணனை முறைப்பாள் பபி. பாரு சியாமா அண்ணன். எப்பவும் இப்படித்தான் எம்பேர இழுத்து நீட்டி கூப்புடுது என்ன சொன்னாலும் கேக்கவே மாட்டேங்குது” என சினுங்கு வாள். சியாமா சிரித்து மழுப்பினாலும் ஒரு தடவை பபி

யுடன் தனித்து பேசுகின்றபோது கூறினாள். “பபி ஒங்கண்ணன் “பபியோவ்னு” கூப்புடறது ஒனக்கு ஏன் பிடிக்கல? ஒரு வாட்டி அப்புடி ஒங்கண்ணன் கூப்புடறபோது நீ கவனிச்சு பாரு. இந்த குரல்ல இருக்கிற கனிவு, அன்பு, பாசம் எல்லாம் புரியும். ஒன்ன சீண்டறதுக்காக கூப்புட்டாலும் கூட அவர் அப்புடி கூப்பிடறப்ப தான் எந்தவித எதிர்பார்ப்புமில்லாத அவரோட அன்பு வெளிப்படையா தெரியுது. இப்படி அன்பா பாசமா கூப்பிட எனக்கொரு அண்ணனில்லியேன்னு எம் மனசு ஏங்குது. நீ என்னடான்னா...”

அதன்பிறகுதான் பபியும் ஊன்றி கவனித்தான். உண்மைதான். ராசுவின் “பபியோவ்” அவனது அன்பை எல்லாம் அப்படியே பிரவகித்து தருவது புலப்பட, முதல் முறையாய் கண்களில் நீர்க்கிய பபி கனிந்து போனான். கண்களை மூடிக் கொண்டு மனசுக்குள் அந்த அழைப்பை கொணர்ந்து மேனி சிலிர்த்த அந்த அன்பில் அவள் பூரணமாய் கரைந்து போனான். அதன்பின்

ராகவின் அந்த “பபியோவ்” அழைப்பு பபிக்கு அமிருதமாய் ஆனது.

“பபியோவ்” எனக் கூப்பிட்டால் அடம் பண்ணாமல் ஆசையாய்ப் பார்க்கிற தங்கையைப் பார்த்து அதிசயித்துப் போனான் ராக. “அட...இப்பல்லாம் “பபியோவ்” கூப்புட்டா ஒனக்கு கோபமே வருதில்லையே; என்னாச்சு ஒனக்கு?” என அவன் கேட்ட போது சிரித்தபடி கூறினான் பபி. “இனிமே நீ அப்புடியே கூப்புண்ணே! அதுதா நல்லாயிருக்கு”

“மஹ்... நல்லாருக்கா, இனிமே நா ஒன்ன அப்புடி கூப்புடுறதா பாரு” மீண்டும் சண்டையவனை கோபமாய் முறைத்துவிட்டு போனவளை சிறிது நேரத்திலேயே பழக்கத் தோஷத்தால் “பபியோவ்” எனக் கூப்பிட்டுவிட்டு நாகக்கை கடித்துக் கொண்டான் ராக. தங்கையோ கண்களில் பெருமிதத் தோடு அண்ணனைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

காலத்தின் கரைவில் வயதின் முப்பில் ராக-பபிக்கிடையேயான பாசமும் வளர்ந்தது. முன்னைய சண்டலோ, கேலியோ எதுவுமின்றி ஓர் இறுக்கமான பாசமாக அது வளர்ந்தது. ஆனால் கண்களில் கனிவு பளபளக்க, அடங்கிய குரலில் பாசத்தில் குழைத்தடுத்த அந்த “பபியோவ்” அழைப்பும் ஒவ்வொரு தடவையும் புதிதாய் கேட்கிறமாதிரி பபி அந்த குரலில் சிலிர்த்துப் போவதும் மாறவேயில்லை.

ஓடாய் உழைத்து தேய்ந்து போன தந்தையின் பொறுப்பை தான் ஏற்றுக் கொண்டதும் குடும்பமே தன்னை நம்பியிருப்பதையும் முக்கியமாய் தன் அக்காவின் திருமணத்தை நடாத்தும் பொறுப்பு தன்னையே சார்ந்திருப்பதை உணர்ந்து கொண்ட ராக கொழும்பில் தன் நண்பனுடன் சேர்ந்து புதிதாய் வியாபாரத்தில் ஈடுபடலானான். அவன் கொழும்பில் தங்கத் தொடங்கியதும் அந்த தற்காலிகப் பிரிவு ராக பபி இருவரிலும் சொல்லொண்ணா சோகத்தை விதைத்தது. “பபியோவ்” என அழைத்து அவனது மடல்கள் அவளுக்குத் திருப்தியளிக்கவில்லை. அவனும் அதை உணர்ந்தாற் போல் நேரம் கிடைக்கின்ற

போதிலெல்லாம் வீட்டுக்கு ஓடி வந்துவிடுவான் ராக. அந்தச்சந்தர்ப்பத்தில் தான்க்கும் அண்ணனுக்குமிடையிலான பாசத்தின் பரிமாணத்தையும் இறுக்கத்தையும் பபியால் சரிவர உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது. அவன் வருகின்ற போதிலெல்லாம் அந்த குடும்பமே சந்தோஷத்தில் அமிழ்ந்து போனது.

வீட்டாருக்கு மாத்திரமல்லாமல் ஊராருக்கும் ராக வந்தால் கொண்டாட்டம்தான். அதுவும் ஊரில் நடக்கின்ற தேர்த்திருவிழாவின் போதும், பண்டிகையின் போதும் ராக தான் நாயகன். கன்னங்குறுத்த தேகமும், சிறுபிள்ளைத்தனமான ஆர்வத்தோடு கண்கள் மலர சிரிக்கின்ற அழகும், எல்லோரையும் ராகவிடம் இழுக்கும். ஊருக்கு வந்தானானால் முதல் வேலையாக எல்லோரையும் விசாரித்து விட்டுத்தான் மறுவேலை பார்ப்பான். திருவிழாவின் போது அவனது பொறுப்புமிக்க தனமும், அதேவேளை சிறுபிள்ளைகளோடு சேர்ந்து அவன் அடிக்கின்ற கொட்டமும் ஊராருக்கு அவனில் அன்பை ஏற்படுத்தக் காரணமாயிருந்தது.

“எல்லோரையும் கவர்ந்தில் ஒங்கண்ணன் கெட்டிக்காரர் தான் பபி. அங்கபாரு எல்லாருடைய பார்வையும் ராக அண்ணமேல்தான். முக்கியமாக பொம்புளாகள் பக்கம் பாரு” சியாமா கூற பெருமையோடு பார்ப்பான் பபி. “மீ...எங்கண்ணன் மாதிரி அழகான, பொறுப்பான ஆம்புள இந்த வேற யாரிருக்கா? அம்மாகிட்ட சொல்லி அண்ணனுக்கு கண்ணேறு கழிக்கச் சொல்லணும். ஒங்கண்ணை பட்டுடும் போலிருக்கு.”

எல்லாவற்றுக்கும் சிகரமாய் பெரிய மனுஷனாய் அக்கா லட்சுமிக்கு மாப்பிள்ளைப் பார்த்து அவன் கல்யாணம் செய்து வைத்தபோது இராமையா பூரித்துப்போனார். தம்பியின் மேல் உயிரையே வைத்திருந்த லட்சுமிக்கு அவனை இன்னமும் சின்னனாகவே எண்ணியிருந்த லட்சுமிக்கு அவனது பொறுப்பு ரொம்பவும் நெகிழ வைத்தது.

லட்சுமியின் கணவனுக்கும் ராகவை ரொம்பப் பிடித்துப் போனது. ஊர்முழுக்க ராகவின் கெட்டிக்காரத் தனத்தை, இராமையா குடும்பத்தின் அதிர்ஷ்டத்தை எண்ணி மூக்கில் விரலை வைத்து,

அப்படிப்பட்ட உத்தமனை ஊர் போற்றிய நல்லவனை பாசத்தின் பொக்கிஷத்தை தனக்கே தனக்கென சொந்தம் கொண்டாட இறைவன் எண்ணினானோ! ஆம் யாருமே எண்ணியிராதபடி, லட்சுமியின் திருமணம் முடிந்து ஒரு வருடம் நிறைவு பெறும் முன்னரே அந்த கொடூர சம்பவம் நடந்து முடிந்தது கூட ஒரு கனவாகத்தான் தோன்றுகிறது.

ஊர் மக்களுக்கும் ஏன் வீட்டாருக்கும் கூட என்ன ஏது என்ற விளக்கம் ஏதுமில்லாமலேயே, காரணமேயில்லாத காரணத்தால் ராசு மாண்டு போனான். ஊரே திகைப்புண்டை மிதித்தாற்போல பேச்சிழந்து முச்சிழந்து நின்றதென்றால் இராமையா குடும்பம்....?

முப்பதே வயதான அந்த இளம் பிராயத்தில், தன்னால் முடிந்தளவு சாதித்துவிட்ட திருப்தியில், இனிமையான கனா ஒன்றைக் காணுகின்ற பாவனையில், இறந்து போனானா என நம்பவே முடியாதபடி நீட்டி நிமிர்ந்து கிடந்த ராசுவின் சடலத்தைப் பார்க்க இயலாமல் கதறியவர்கள் ஏராளம். அந்த உடல் இருக்கப் போகின்ற அந்த சொற்ப நேரத்துக்குள் அவனை தம் கண்ணுக்குள்ளேயே இருத்திக் கொள்ளுமாப்போல் இமை கொட்டாமல், கண்களில் வழிந்த நீரைத் துடைக்க மறந்து பார்த்திருந்தோர் ஏராளம்.

“பொறுப்பை சுமக்க ஆண்பிள்ளை வேணுமின்னாடா அக்காவுக்கு அவசர அவசரமா கல்யாணம் பண்ணி ஒரு மச்சாணைக் கொண்டாந்த? தாயின் அந்த வேதனை வினாவுக்கு பதில் சொல்ல இறைவன் வருவான் என்ன? “எனக்கு கொள்ளி போடுவானு பெத்து வளர்த்தேனே. இப்ப அவனுக்கு நா போடும்படி பண்ணிப்பிட்டானே” இராமையா கதறினான். லட்சுமி, பபி இருவருமே இடிந்து போய் அழக்கூடத் திராணி இல்லாமல், சகோதரனின் மரணத்தை நம்பமுடியாமல், எதிரே கிடக்கின்ற சடலத்தைப் பார்த்தபின் நம்பாமலும் இருக்க முடியாமல் உறைந்து போயிருந்தனர். விடயத்தை அறிந்ததும் ஓடாடிவந்த சியாமாவைக் கண்டதும் பபியின் மௌனம் உடைந்து கதறினாள். “ஐயோ...இனி எப்ப நா அந்த குரல கேக்கப்போறேன்? இனிமே

யாரு என்ன ஆசையா “பபியோவ்னு” கூப்படுவாங்க. என்னய ஆசையா, பாசமா கூப்படுற அண்ணை என்னைவிட்டுப் போயிட்டாரே! அவளது கதறல் சியாமாவை உருக்கியது. வேதனையோடு கதறும் அவளை ஆற்றவழி தெரியாது தடுமாறினாள் சியாமா!

முடிந்து போனது. எல்லாமே முடிந்து தான் போனது. ஊர் வழமைக்குத் திரும்பியது. “காலம் பிரிவு சோகத்தை ஆற்றும் என்ற பெரியோரின் அனுபவ வாக்கிற்கிணங்க, நடைமுறை வாழ்க்கைக்கு எல்லோருமே பழக்கப்பட்டுப் போனார்கள், இராமையா குடும்பமும் கூட. அதுதான் இயற்கையல்லவா? இராமையா குடும்பம் உண்மையில் உள்ளுக்குள் சிதறித்தான் போனது. ஆனாலும் ஒருவருக்கொருவர் ஆறுதலாக இருப்பதற்காகவே சோகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டார்கள்.

பபி ரொம்பவும் மனசால் பாதிக்கப்பட்டாள். தனக்கு யாருமேயில்லாத தனியுலகில் தான் சிக்கிக் கொண்டதான பிரமையில் தவித்துப் போனாள். தனக்குள்ளே சோகத்தை ஜீரணித்துக் கொண்டு மனசளவில் ஐடமாகவும் வெளிப்பாடுகளைக் உயிருள்ள ஜீவனாகவும் தன்னைக் காட்டிக் கொண்டாள். ஆனால் மனம் மாத்திரம் யாருடைய பேச்சையும் கேளாமல் எந்நாளும் எந்நேரமும் “பபியோவ்” என்ற அந்த பாசஅழைப்புக்காக ஏங்கி கொண்டே இருந்த தலைப்பட்டது.

காலம் யாரிடமும் அனுமதி பெறாமல் வேகமாக ஓடிச்சென்றது. இராமையா மகன் மறைந்த கவலையிலேயே இறந்து போனார். லட்சுமி தன் குழந்தை கணவனுடன் தனியாக சென்று விட்டாள். இப்போ பபியும் அம்மாவும் மாத்திரமே வீட்டில். இத்தனை காலமும் இருந்த ஆரவாரம் அடங்கி வீடு அமைதியானபின் பபியின் தாயின் வேதனை பல மடங்கானது. நாளும் பொழுதும் கண்ணீரோடு வாழுகின்ற அன்னையை தேற்ற யிக்கு வழிதெரியவில்லை. அண்ணனின் படத்திற்கு முன்னால் நின்று “அண்ணை கனவிலயாச்சும் நீ வந்து என்ன பபியோவ்னு கூப்புடக்கூடாதா என வேண்டுவது பபியின் அன்றாட கடமை

யானது. ஆனாலும் அவளது குறும்புக்கார அண்ணன் அவள் கூப்பிட்டதாலோ என்னவோ கனவில் கூட "பபியோவ்" எனக் கூப்பிடவேயில்லை.

இப்போ பபி ஒரு கம்பெனியில் டைப்பிஸ்ட் உத்தியோகம் பார்க்கிறாள். அன்றாட நிகழ்வுகளில் மனம் ஈடுபடவே ராசு இல்லாத சோகம் தொலைதூர்புள்ளியாய் - இல்லையில்லை வருவாய் ஆகிப்போனது. இவள் களைத்துப் போய் வரும் போது "ராசு இருந்தா ஒன்ன இப்படி கஷ்டப்பட வைப்பானா" என்ற அம்மாவின் புலம்பல் - மனசில் அந்த ஏக்கத்தை ஏற்படுத்தும். மனசைத் திடப்படுத்திக் கொண்ட போதும், அன்றாட கடமைகளில் மனசை செலுத்திக் கொண்ட போதும், 'புலம்பி என்ன ஆகப்போவது' என்ற ஞானோதயத்தின்போதும் - உடலோடு உயிர் தாம் அறியாவண்ணம் ஒட்டியிருப்பது போல, பிறப்பிலேயே உடலில் அமைந்துவிட்ட உறுத்தாத 'பரு' போல, மனசில் ஒரு மூலையில் நானும் இருக்கிறேன் என்று 'பபியோவ்' என்ற அழைப்புக்கான ஏக்கம் பதிந்து போனது.

வயது போன அம்மாவின் கட்டாயத்தாலும், லட்சுமியின் பிரயாசையால் பபிக்கு நல்ல இடத்தில் வரன் அமைந்தது. கொழும்பு கடையொன்றுக்கு உரிமையாளனான கண்ணன் - லட்சுமியின் கணவனுக்குத் தெரிந்தவன். இரு தரப்பினரின் ஏற்புடனும் பபி - கண்ணன் திருமணம் சிறப்பாக நடந்தது. 'நம்ம அண்ணனிருந்தா' என்ற எண்ணம் பபியின் மனசில் ஒவ்வொரு கணமும் தோன்றிக் கொண்டேயிருந்தது. அவள் பார்வையில் நிரந்தரமாகத் தங்கி விட்ட அந்த சோகத்தை சியாமாவால் மட்டுமே சரிவர உணர முடிந்தது.

சிறுபிள்ளையாய் ஏங்கிய மனதைக் கட்டுப்படுத்த வழி தெரியாமல் அண்ணனின் நினைவும் இயலாமையும் வாட்ட, மணப் பெண்ணுக்கேயுரிய களிப்பை முகத்தில் வரவழைக்க பெரிதும் தடுமாறினாள் பபி.

திருமணத்தின் பின் கண்ணனின் வீடு நோக்கி காரில் பயணப்பட்டபோது அவளது முகத்தில் தெரிந்த இறுக்கத்தைக் கண்டு, அவளுடன் கதைக்க வழி தெரியாமல் தடுமாறினான் கண்ணன். பபியுடன் முன்பின் உரையாடி பழக்கமில்லாத கண்ணனால் அவளது சோகத்தின் காரணமாக அம்மாவை, குடும்பத்தை பிரிந்த சோகம், திருமணக் களைப்பு இவைதான் நினைவுக்கு வந்தன. வீடு வந்தபின் பபி கண்ணனுடன் உரையாடினாலும்கூட அவளிடம் மணப் பெண்ணுக்கேயுரிய சந்தோஷம் காணப்படாதது கண்ணனுக்குப் புலப்படவே அவன் ரொம்பவும் குழம்பிப் போனான்.

கட்டிலில் அமர்ந்திருந்த பபியிடம் இன்னமும் அதே இறுக்கம் தென்படுவதை உணர்ந்து 'இன்றே கேட்டுவிட வேண்டும்' என்ற அங்கலாய்ப்புடன் அருகே அமர்ந்தவன் 'பபி' என்று அழைத்தான். தன் சோகத்தை தனக்குள்ளே மட்டும் வைத்து அசைபோட்டு பழக்கப்பட்டுப்போன பபியின் காதுகளில் அந்த அழைப்பு எட்டவே இல்லை. ஏனோ கண்ணனுக்கு அவளைப் பார்க்கப் பாவமாக இருந்தது. இந்த நேரத்தில் அவளது எந்தவொரு துயரத்திற்கும் தான் மட்டுமே ஆறுதல் என உணர்ந்தவன் தடுமாறியபடி, அவளது கைகளின்மேல் தன் கையை வைத்து அன்போடும் ஆதரத்தோடும் மீண்டும் அழைத்தான்.

"பபி...பபி... பபியோவ்..."

மகத்தான கலைஞனின் மர்ணம்

பிரபல ஜப்பானிய சினிமா இயக்குனர் அக்ரா குரசவா சமீபத்தில் மறைந்து விட்டார்.

இவர் இயக்கிய படங்கள் உலகப் பிரசித்தி பெற்றவை. இன்றும் விதந்து பேசப்படுபவை. இவரது பாணி தனித்துவம் மிக்கது. ஹாலிவுட் மற்றும் உலகத்திரைப்படத் துறையினருக்கு வழிகாட்டியாகத் திகழ்ந்தவர் இவர். மல்லிகை இவரது நாமத்தை நினைவு கூருகிறது.

புதுக் கவிதையில் நகைச்சுவை

‘நெய்தல் நம்ப’

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் புதுக் கவிதை ஒரு புயலாய் உருவெடுத்திருப்பது உண்மையே. புதுக்கவிதைகளின் பிரவேசத்திற்கு புற்றீசல்களைத்தான் உவமை சொல்லவேண்டும். புற்றீசல்கள் வெளிவரும் போது ஆயிரக்கணக்கில், லட்சக்கணக்கில் பறந்து திரிவதைக் காணலாம். அவை எங்கிருந்து வருகின்றன எங்கே செல்கின்றன என்பது சிதம்பர ரகசியம். இதைப் போன்றுதான் இன்று புதுக்கவிதைகளும்.

கவிதை இலக்கியத்தில் ஒரு துறையென்று ஆகும்பொழுது, இலக்கியம் மொழியின் உதவியோடு உணர்ச்சிகளுக்கு உருக்கொடுக்கும் சிருஷ்டி என்றால், மொழி மக்கள்தம் எண்ணங்களை எளிதில் பரிமாறிக் கொள்ள பயன்படும் சாதனம் என்றாகின்ற பொழுது ‘கவிதை’ என்பது கவிஞன் தன் கருத்துக்களை பிறரிடம் சொல்வதற்குப் பயன்படுத்தும் பரிவர்த்தனை என்றாகிவிடுகின்றது.

புதுக்கவிதைகள் மூலம் சமூகத்திற்கு எதைச் சொல்ல விரும்புகின்றோமோ அதனை நெற்றிப் பொட்டில் அடித்தமாதிரி நான்கு வாக்கியங்களிலேயே சொல்லிவிட முடியும். இத்தகையதோர் சலுகையை நவீன கவிதை நமக்குத் தந்திருக்கின்றது. எந்த ஒரு கலைஞனுக்கும் தன் கருத்தைச் சொல்வதற்கு ஒரு சாதனம் தேவைப்படுகின்றது. சிற்பி கல்லைப் பயன்படுத்துகின்றான். ஓவியன் தூரிகைமூலம் திரையைப் பயன்படுத்துகின்றான். சிற்பி வடித்த சிலையைப் பார்த்துவிட்டு சிலையாக நிற்கிறோம். ஓவியன் தீட்டிய படத்தைப் பார்த்துப் பரவசப்படுகின்றோம்.

மொழியை சாதனமாகப் பயன்படுத்தும் கவிஞன் மொழியின் வேகம், சொல்லின் நயம், அதனை உச்சரிக்கும்போது ஏற்படும் தாளமும் என்பவற்றை கூடிய பட்சம் உபயோகித்து தான் சொல்லவந்த கருத்தை

அழுத்தமாக வெளிக் கொண்டு வருகின்றான். இலக்கணம் கவிதைக்குப் பெரும் வலிமையைத் தருகின்றது என்ற வாதம் பழமைப் பண்டிதர்களிடம் இருந்தது என்னவோ உண்மைதான். ஆனால் இன்று அந்த இலக்கணக் கட்டுப்பாடுகளையும் மீறி வார்த்தைகள் திமிறிக் கொண்டு வெளிப்படும் பொழுது கவிதைக்கான வேகம் பிறப்பது மட்டுமன்று கவிதைக்கான வேதமும் பிறக்கின்றது. கவிதை மகளின் கைகளிலிருந்து இலக்கண விலங்கைக் கழற்றிப் போட்டவுடன் அவளது கண்களிலிருந்து கனல் பிறந்தது. வார்த்தைகள் மூலம் வெளிப்பட்ட அந்தக் கனல் சமூகத்தின் அழுக்குகளை உடனுக்குடன் பொசுக்கி விட்டது எனலாம்.

 மகல்கை 109

கவிதையை ஆழமாகச் சொல்ல முடிந்தது. ஆணித்தரமாகச் சொல்ல முடிந்தது. அதேவேளை நகைச்சுவையாகவும் சொல்ல முடிந்தது. மக்களை சிரிக்க வைக்க வேண்டுமென்று கவிதைமூலம் ஒன்றைச் சொல்லும் பொழுது அது அவர்களைச் சிந்திக்க வைக்கின்றதென்றால் அதன் பணி இரட்டிப்பென்றாகிவிடுகின்றது. நவீன கவிதையில் நகைச்சுவையைக் கலந்தவர்கள் பலர். அதன்மூலம் சிரிக்க வைத்த தோடல்லாமல் சிந்திக்கவும் வைத்தார்கள்.

‘விபத்தில் இறந்த கவிஞன்’ என்ற தலைப்பில் தஞ்சாவூர்க் கவிராயரின் கவிதையைப் பார்ப்போம்.

‘விபத்தில் இறந்த கவிஞனை வெட்டிப் பார்த்த டாக்டர் எழுதினார்: மூளை முழுவதும் பூக்கள் விழிகளில் சின்னதாய் இரண்டு வானவில் மூச்சுக் குழாயில் ஒரு புல்லாங்குழல் இதயம் நிறைய ஏராளமாய் விதைகள் வயிறு - காலி !

கவிஞரின் சோக வாழ்க்கையை சுத்தமாக அந்த கவிதையின் மூலம் பார்க்க முடிகின்றது. வியப்பு மட்டுமா வருகின்றது. விழிகளில் நீருமல்லவா நிறைகிறது. அடுத்து ஞானக்கூத்தனின் ஒரு கவிதை. 'காளிஞ்சி மஞ்சள் தேய்க்கிறாள்' என்ற தலைப்பில் அவர் எழுதிய கவிதையில் ஞானக்கூத்தன் சொல்கின்றார்.

“கல்லைத் துணியால் அடிக்கும் நாடு
பூமியில் இந்தியா ஒன்றுதான் என்றாராம்
அமெரிக்க எழுத்தாளர் மார்க்டுவெயின்
இந்தப்பக்கம் பார்வை தேங்க
படிக்கட்டில் மஞ்சளை விடாமல் தேய்க்கும்
உன்னை நினைத்து காளிஞ்சி
கிழங்கால் கல்லைக் குழியாக்கும் நாடு
பூமியில் தமிழகம் ஒன்று தான் என்று
நானும் சொல்வேன் மார்க்கட் வெயின்
போல”,

இந்தக் கவிதையில் சிரிப்பிடையேயும் ஒரு ஏளனம் தொனிக்கின்றது. “கல்யாண ராமனின்” பயம் என்ற தலைப்பில் எழுந்த கவிதை இதோ.

சொட்டுச் சொட்டாய்
நள்ளிரவில் சிறுநீர் கழிக்கையில்
ஒவ்வொரு சொட்டுக்கும் இடையே
நினைவில் வருகிறார்.

பத்துவருடம் முன்பு
நீரிழிவு நோயில் விழுந்து
நாற்பதாம் வயதிலேயே
வைகுண்டப் பதவியடைந்த அப்பா

இதில் ஒரு சோகம் இருப்பது போல, சோகத்துக்கிடையேயும் மெல்லிய கோடாய் ஒரு நகைச்சுவை உணர்வு கோடி காட்டுகின்றது.

வாழ்க்கையின் அப்பட்டமான பிரதிபலிப்பை இலக்கியத்தில் காட்ட முடியுமா? அப்படிக்காட்டினால் அதனை இலக்கியம் இல்லையென்று சொல்பவர்களும் உண்டு.

வாழ்க்கையின் தனி மனித சோகத்தை நகைச்சுவை இழையோட கூறுகிறது. ஷண்முக சுப்பையாவின் “உலகம்” என்ற கவிதை

அணைக்க ஒரு
அன்பில்லா மனைவி
வசிக்க சற்றும்

வசதியில்லா வீடு
உண்ண என்றும்
உருசியில்லா உணவு
பிழைக்க ஒரு
பிடிப்பில்லா தொழில்
எல்லாமாகியும்
ஏனோ உலகம் கசக்கவில்லை.

வயிறும் மனமும் நிறைந்து விட்டால் தெருவோர வாழ்க்கையிலும் திருப்தி உண்டு. ஆனால் மனமும் வயிறும் நிரம்பாமலே உலகம் கசக்கவில்லை என்கிறார் கவிஞர். “ஷண்முக சுப்பையாவின் கவிதையில் ஒரு பிரத்தியேக சிரிப்புத் தன்மையுண்டென்று” நகுலன் ஒரு தடவை கூறியது இக் கவிதைக்கு மிகப் பொருத்தமாக இருக்கின்றது.

“ஒரு விண்ணப்பம்” என்ற வைதீஸ்வரனின் மற்றுமொரு கவிதையைப் பார்ப்போம்.

கடவுளே!
உன்னை நானும்
நேசிக்கிறேன்
அத் துணிச்சலால் தான்
அவசரமாய் ஒன்று கேட்கிறேன்
உன் பக்தர்களிடமிருந்து
என்னைக் காப்பாற்று
நிந்து திருவடி சரணம்
நீ செவி சாய்க்க மறுத்தால்
அதுவும் எனக்கு மகிழ்ச்சிதான்
என்னோடு செவிடானவர்களில்
நீ தான் முதல்வனென்று.

கவிதையின் மூலம் கடவுளைக் கூட வம்புக்கிழுக்கலாம்.

இலக்கியத்தை சிந்திக்க வைப்பதற்காக பயன்படுத்துவதைப்போல, சிரிக்க வைக்கவும் பயன்படுத்த வேண்டும். சிரிப்பினூடே வரும் சிந்தனை நீண்ட நாட்கள் நிலைத்து நிற்கும்.

கவிதையை சோகமாகவும், சொல்லலாம். கோபமாகவும் சொல்லலாம். குரூரமாகவும் சொல்லலாம். நகைச்சுவையாகவும் சொல்லலாம்.

புதுக் கவிதையின் வீச்சியிலிருந்து வெளியேறும் துளிகள் ஒரே திசையில் ஓடி வெள்ளக்காடாய் மாறாமல், பல்வேறு திசைகளிலும் தடம் பதித்து தக்க பலனைத் தரவேண்டும்.

புதுக்கவிதை எடுப்பார் கைபிள்ளையாக இருந்து விட்டுப் போகட்டும் பிள்ளை அழாமல் இருக்கும் வரை.

மக்களின் மனதில் பதிந்துள்ள சஞ்சீகை மல்லிகை. அதன்
வளர்ச்சியும் தொடர்ச்சியும் பிரமீப்யுட்டுவன. 34 வது ஆண்டு
மலருக்கு எமது மனமார்ந்த வாழ்த்துக்கள்.

POOBALASINGHAM BOOK DEPOT

Importers, Exporters, Sellers & Publishers of Books,
Stationers & News Agent

Trust Complex
340, 352, Sea Street, Colombo - 11.
Tel : 422321 Fax : 94-1-337313

257/1 A, Galle Road,
Wellawatte,
Colombo - 06.
Tel : 074-515775

4, Hospital Road,
Bus Stand,
Jaffna.

கலைஞன் கிறேன் வில் ரொடறிகோ சில ஞாபகங்கள்...

ஸ்ரீதர் பிச்சையப்பா

இதோ...இதோ...
உலக அரங்கில்...
இன்னுமொரு...
உன்னதக் கலைஞனை
இழந்து போனோம்

நல்லவனாய்...
நடிக்கக்கூட...
தெரியாத சில...
மனிதர்களிடையே...
நல்லவனாய்...
வாழ்ந்த நடிகன்...

மரணத்தின் ஒத்திகை...

112 மலிகை

உறக்கம் என்றார்கள்...
உன் ஒத்திகை...
பாடை மேடையேறி...
மரண நாடகமாக...
அரங்கேறியபோது...
இதுவும் உனதொரு...
நாடகமாய்...
இருக்கக் கூடாதா?...என...
இதயம் அழுகிறது.

நடிகனே...!
இசையின் இனிமைதனை
உணர்ந்த இனியனே...
கலையைத் தொழிலாய்...
கொண்டோரிடையே...
தொழிலைத் தெய்வமாய்...
கண்டோனே...!
ஒப்பனைகளுக்குள்...
ஒளிந்திருந்த உன்...
பாத்திரங்களை...
எல்லாம்...
புரிந்து கொண்டோம்...
ஒப்பனை ஏதுமிலா உன்...

மரண உண்மையைத்தான்...
புரிந்து கொள்ள...
முடியாமல்...
தவிக்கிறோம்...
என் செய்ய...?
இறைவன்...
இயக்குநராகும் வேளை...
பாத்திரங்களாலும்...
பார்வையாளர்களாலும்...
ஏதுசெய்ய...
நிகழும்?

உன்னைப்பற்றி...
மனதில் உள்ளது...
பலது இப்போது...
ஞாபகம் வருது...
சிலது...ஒருபொழுது...
ஒவியங்களாலும்...
புத்தகங்களாலும்...
நிறைந்திருந்த என்...
வீட்டறையொன்றில்...
நீ நுழைந்த...
ஒரு பொழுது...
பார்த்து பின்...
பதற்றமாய்...
பின்வாங்கி...
பாதணிகள்...
கழுட்டினியே...
அன்றிலிருந்து...
அந்த அறையையும்...
உன்னையும் நான்...
அதிகம்...
நேசித்தேன்...
கலைஞன் போல் கலைகள் போல்...
கலையகம்
மதிக்கும்...
உன்னை...
மனதுக்குள்...
பூசித்தேன்.

அதேபோல்...
கோப்பைகளும்...
ஏந்தியவர்களும்...
தள்ளாடிக் கொண்டிருந்த...
இன்னுமொரு...
பொழுதில்...
தள்ளிப்போய்...
தனிமையாய் இருந்த...
மௌனம் சுமந்த...

உன்னிடம் நான்...
 கேள்வி கேட்டேன்...
 “நீ குடிப்பதில்லையா...?” என்று
 இறைவன்...
 எனக்குக் கொடுத்த...
 உடலை அது...
 சுமந்த குரலை...
 கொல்வதற்கு...
 எனக்கென்ன
 உரிமை இருக்கிறது...
 சொல்...? என்று நீ...
 என்னிடம்...
 திருப்பிக் கேட்டாய்...

நல்லவன் நீயாய்...
 இருந்ததாலா...
 வல்லவன் உன்னை...
 வாரி எடுத்தான்?.

உன்
 திருமண
 ஊர்வலம் நிகழ்ந்த
 அதே நாளில்...
 பன்னிரண்டாம்
 வருடத்தில்...
 உன் மரண...

ஊர்வலம்...
 நிகழ்ந்தபோது...
 நாளைச்சரியாய்...
 கணக்கிட்டகாலன்...
 ஆளை பிழையாய்...
 கணக்கிட்டானே...? என
 உயிர் துடிக்கிறது...
 ஆம்...
 இறந்து போக...
 வேண்டிய தவறுகள்...
 ஏராளமிருக்கையில்...
 கலாவானின்...
 இனிய நட்சத்திரமே...
 நீ...
 மறைந்து போனது...
 என்ன ஞாயமடா...?

நம் சக தோழன்...
 “ஜெக்சன்” சொன்னான்:
 “போகுமிடமெல்லாம்...
 உன் குடும்பம்...
 படம் தூக்கிப்...
 போவாயாமே!...”

நீயே இன்று...
 படமாகிப் போனது.
 என்ன கொடுமையடா...?

நெஞ்சமெல்லாம்...
 இதுபோல...
 ஏராள ஞாபகம்...
 உன்னைப் போலவே...
 நெஞ்சில்...
 மறையாதுன் பூமுகம்.

ஒன்று சொல்வேன்...
 கலைஞனே...
 காற்றைப் போலவும்...
 கலையைப் போலவும்...
 கலைஞன் உனக்கும்...
 மரணமில்லை...
 என்னெனில்...
 நான்கு வயதும்...
 நிரம்பாத என்...
 மகனின் மழலை...
 வாயிலும்...
 வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது.
 உன்...

 மலிகை 113

“கொட்டா கு மஞ்சா”
 கடைசியாய் ஒன்று...
 என் காதுகளை...
 வந்தடைந்த...
 சேதி ஒன்று...
 மரணம் உன்னிடம்...
 வரவில்லை.
 அனுப்பி வைக்கப்பட்டது.
 என வதந்தி சொன்னது
 அது மட்டும்...
 உண்மையானால்...
 காலகாலமாய்...
 வாழும்...
 காற்றின் மீதும்...
 கலையின் மீதும்...
 ஆணையிட்டுச்...
 சொல்வேன்...
 கலைஞனே...
 தெய்வம்...
 நின்று கொல்லும்...
 நீ சென்று...வா...

கலைஞன் கிறேன்வில் பாடிய பிரபலமான
 ஒரு பாடலின் ஆரம்ப வரிகள்.

தூண்டில்

- டொமினிக் ஜீவா

மல்லிகையைக் கையில் எடுத்துப் பிரித்தவுடன் நாங்கள் முதன் முதலில் விரும்பிப் படிப்பது தூண்டில்பக்கம் தான் எனப் பலர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். எழுதியிருக்கிறார்கள்.

எனவே வெகு கவனத்துடனும் ஆழ்ந்த அக்கறையுடனும் விரிந்த மனத்திண்மையுடனும் தான் நான் இங்கு பதில் சொல்லுவது வழக்கம். தேடுதல் என்பது என் பழக்கம்.

உங்களது கேள்வியின் மூலம் நானும் புதிய கல்வி கற்றுக் கொள்ளுகின்றேன். தேடல் முயற்சியில் அயராது ஈடுபட்டிருக்கிறேன். அதிகம் அதிகமாகப் புத்தகங்களைப்படிக்க, அறிவு சேர்க்க என்னை நானே தயார்ப்படுத்திக் கொள்ளுகின்றேன்.

எனவே தூண்டில் பகுதிக்குக் கேள்விக் கேட்பவர்கள் தாராளமாகக் கேள்விகளை அனுப்பலாம். முக்கியமாக இளந்தலைமுறையைச் சேர்ந்த இலக்கியச் சுவைஞர்கள் மற்றும் அறிவுத்துடிப்பு மிக்க மாணவ மாணவியர் தூண்டில் பகுதியில் கலந்து கொள்வது விரும்பத்தக்கது.

எந்த விதமான கேள்வியாகவும் இருக்கலாம். கேள்விகள் தெளிவாகவும், சுருக்கமாகவும் இருப்பது நல்லது. எழுத்து உலகில் புகுந்து எதிர்காலத்தில் இலக்கியப் படைப்பாளிகளாக மிளர நினைப்பவர்கள் இதை ஓர் எழுத்துப்பயிற்சியாகக் கூடக் கொள்ளலாம். சென்ற காலத்து இலக்கிய முன் முயற்சிகளை அறிந்து கொள்ள இந்த மேடையைப் பயன்படுத்தலாம்.

இலக்கியச் சுவைஞர்கள் தரமான கேள்விகளைக் கெட்பது மல்லிகையின் தரத்தை உயர்த்தப் பெரிதும் உதவும்.

மல்லிகை இதுவரை சாதித்தது என்ன?

பசறை

ப.சிவநேசன்

இத்தனை நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகு இந்தக் கேள்வியைக் கேட்பது எனக்குப் புதினமாக இருக்கிறது. இளந்தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் மல்லிகையிலிருந்து உருவானவர்கள் என வேறுபத்திரிகைகளே பட்டியலிட்டுள்ளன.

அது தவிர, ஒரு சிற்றிலக்கிய ஏடு, தனி மனித உழைப்பை உறிஞ்சிய வண்ணம் தொடர்ந்து 33 ஆண்டுகள் நின்று நிலைப்பதே என் இலக்கிய வரலாறு அல்லவா?, மெத்தப் படித்தவர்கள், கல்விமான்கள் என்ற பட்ட அடைப்புக்குறிகளைத் தவிர்த்து அன்னாரது இலக்கிய ஆளுமையை மாத்திரம் கனம் பண்ணி ஒரு புதிய இலக்கிய நடைமுறையை வழிப்படுத்தி வந்தது மல்லிகையல்லவா? இப்படியே சொல்லிக் கொண்டு போகலாம். இதுவே போதும் என நினைக்கின்றேன்.

அட்டைப் படத்தில் உங்களது படம் இடம் பெறாததன் காரணம் என்ன?

கல்முனை-6.

எம்.ஆர்.எம்.இன்ஸாப்

இப்படியான கேள்விகளுக்கு மல்லிகையில் நான் பதில் சொல்லத்தான் வேண்டுமா? சுவைஞர்கள், மல்லிகையை மனசார நேசிப்பவர்கள் இப்படியான தனிப்பட்ட கேள்விகளைத் தவிர்ப்பது இலக்கியத்திற்கு நல்லது.

தினமணி ஆசிரியர் திரு.டி.எஸ்.சொக்கலிங்கத்தைப் பற்றி என்ன கருதுகிறீர்கள்? அன்னாரது நூற்றாண்டு சமீபிக்கின்றது உங்களுக்குத் தெரியுமா?

நீர்கொழும்பு.

ம.ந.தேவராஜன்

அரை நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் அவர் ஆசிரியராக இருந்து வெளிவந்த தினமணி நாளிதழைத் தொடர்ந்து வாசித்து வந்துள்ளேன். அவர் தினமணி உரிமையாளர் கோயங்காவுடன்

முரண்பட்டு வெளியேறி "தினசரி" என்ற தினசரியை ஆரம்பித்த போதும் தொடர்ந்து அன்னாரது காத்திரமான தலையங்கங்களை வாசித்து வந்துள்ளேன். எனக்கு இதழியல் அறிவை இளம் வயசிலேயே படிப்பித்துத் தந்தவர், அவர்.

"பத்திரிகை உலகின் வைரத்தான!" எனப் போற்றப்பட்டவர். உண்மை, நேர்மை, துணிவு, தெளிவு, உயிர்த்துடிப்பு என்பவற்றை ஓயாது தமிழ்ப்பத்திரிகை உலகில் கடைப்பிடித்து வந்தவர், அவர். மறுமலர்ச்சி இலக்கியத்தின் நாற்றங்காலாகத் திகழ்ந்த "மணிக்கொடி" இதழின் மூலவர்களில் ஒருவர். பாரதியாரின் சீடர் அறிஞர் வ.ரா.பத்திரிகையாளர் ஸ்டாலின் சீனிவாசன் ஆகியோருடன் இணைந்து மணிக்கொடி இதழை வெளியிட முயன்று உழைத்து வந்தவர். நவயுகப் பிரசுராலயம் என்ற பதிப்பக நிறுவனத்தை நிறுவி, புதுமைப்பித்தன் படைப்புகள் நூலுருவில் வெளிவரக் காரணமாக இருந்தவர்.

அவரது நூற்றாண்டைக் கௌரவிக்கும் விதத்தில் இந்திய மத்திய சர்க்கார் அன்னாரது ரூபகார்த்தமாக அஞ்சல் தலை வெளியிட வேண்டும் என்பதே எனது பெரு விருப்பமாகும்.

மல்லிகையை ஆரம்பத்திலிருந்தே வளர்த்து வந்த யாழ்ப்பாணத்து எழுத்தாளரது தொடர்பு எப்படி இருக்கிறது?

நல்லூர் ந.தவநேசன்

மல்லிகையை வளர்த்தவர்கள், நீருற்றிப் பாதுகாத்தவர்கள், கரிசனையுடன் அதன் வளர்ச்சியில் கவனம் செலுத்தியவர்கள் நான் பிறந்த மண்ணைச் சேர்ந்த படைப்பாளிகளே. அவர்களை நெஞ்சார்ந்த நன்றியுணர்வுடன் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நினைவு கூருகின்றேன்.

அங்கிருந்து வருபவர்கள் அனைவரிடமும் நான் மல்லிகையை வளர்த்தெடுக்க உறுதுணையாக இருந்த சகலரைப் பற்றியும் தான் விசாரிக்கிறேன். தொடர்புகள் அற்றுப் போய் விடவில்லை. தற்காலிகமாகத் தடைப்பட்டுள்

ளது. எனக்குத் தெளிவான நம்பிக்கையுண்டு. மீண்டும் இலக்கிய மேடையில் நாம் ஒருவரை ஒருவர், கட்டித் தழுவிக்கூசலம் விசாரித்து, இலக்கியம் கதைப்போம் என்ற அபார நம்பிக்கை என் நெஞ்செங்கும் நிறைந்துள்ளது.

சமீபத்தில் கொழும்புக்கு வந்த எழுத்தாளர்கள் அசோகமித்திரன், சா.கந்தசாமி, கார்ட்டூனியஸ்ட் "மதன்" ஆகியோர்களைச் சந்தித்தீர்களா? கலந்துரையாடினீர்களா?

திருமலை. எஸ்.காசிநாதன்

முன் இருவருக்கும் கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் சங்கத் தலைவர் ஆர்.சிவகுருநாதன் தலைமையில் நடந்த வரவேற்புக் கூட்டத்தில் கலந்துகொண்டு அவர்களை வரவேற்றுப் பேசினேன். இவர்கள் இவரையும் ஏற்கனவே சென்னையில் சந்தித்துள்ளேன். அசோகமித்திரனை நண்பர் தி.க.சி. அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். கந்தசாமியை இலக்கியத்தோழர் ஜெயகாந்தன் தனது ஆள்வார்பேட்டை மேல்மாடி மடத்தில் ஒரு நாள் சாயங்காலம் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். மெத்தச் சந்தோஷம் என்னவென்றால் நமது மண்ணை மிதித்து விட்டுப் போன அதிர்ஷ்டமோ என்னமோ, போன கையோடு அவருக்கு சாகித்திய அகடமிப் பரிசு கிடைத்துள்ளது. எங்களது மனமார்ந்த பாராட்டுக்கள் அவருக்கு.

"மதன்" அவர்களை கம்பவாரிதி அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். சந்தர்ப்பம், சூழ்நிலை, காலநிலை ஒத்துப் போகவில்லை. அவருடன் இடையிடையே கதைத்தேனே தவிர, ஆழமாகப் பேசக்கூடிய வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை.

கொழும்பில் எந்த இலக்கியக் கூட்டமென்றாலும் உங்களது பேச்சு, அல்லது படம் தானே வெளிவருகிறது. நீங்கள்தான் இப்பொழுது கொழும்பில் இலக்கியப் பிரமுகர் போலத் தோற்றம் காட்டுகின்றீர்

கள்? நீங்கள் திட்டமிட்டு இயங்குகிறீர்களா?

நாவலப்பிட்டி. எஸ். மணிவண்ணன்

அரை நூற்றாண்டுக்கு மேற்பட்ட அயராது உழைப்பை நீங்கள் கணக்கி லெடுக்கத் தவறிவிட்டீர்கள். ஒரு கணம் என்னைப்பற்றி மனசில் யோசித் துப் பாருங்கள். இலக்கியத்தைத் தவிர, வேறு வாழ்க்கையே எனக்கு இல்லையே!

மலினமான புகழுக்கெல்லாம் நான் ஆசைப்படுபவன் என நீங்கள் மனசார நம்புகிறீர்களா? ஓர் எழுத்தாளன் எழுதி எழுதித்தான் தன் உழைப்பைப் பதிவு செய்து வைத்திருக்க வேண்டும். அதுதான் சரி. ஆனால் இந்த நாட்டில் எழுத்தாளன் வியாபாரச் சரக்குப் போல, விளம்பரப்படுத்த வேண்டிய காலத்தின் தேவை, எம்மைப் போன்ற வர்களைப் பேச்சு மேடைக்கு அழை த்து விடுகின்றது. 'பேசமாட்டோம்' என்றால் கூட விடுகிறார்கள் இல்லை. இன்னுமொன்றையும் யோசித்துப் பார்த்தீர்களா? இது இந்த நாட்டுக்கே உரிய தனித்துவப் பெருமை. வெகுசன ஊடகங்களான பத்திரிகைகள், தொலைக்காட்சிகள், வானொலிகள் எல்லாம் இந்த நாட்டுப் படைப்பாளிக ளுக்குத் தரும் விசேஷ முக்கியத்து வத்தைப் பார்த்து தமிழகத்திலிருந்து வந்திருந்த கலைஞர்கள் பலர் வியப்புத் தெரிவித்தனர். சினிமா நடிகர்களுக்கும் அரசியல்வாதிகளுக் குந்தான் முக்கிய இடம் தருவார்கள். ஆனால் இங்கோ எழுத்துக் கலைஞர்க ளுக்கு இத்தனை முக்கியத்துவமா? என வியப்படைந்து வெளிப்படையா கவே தமது அபிப்பிராயத்தைக் கூறிச் சென்றுள்ளனர். இதிலிருந்து ஒன்றைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள். நான் எனக்காக மட்டுமே மேடை ஏறவில்லை.

உங்களுக்கோ வயது ஏறுகிறது. மல்லிகையின் எதிர்காலத் திட்டமென்ன? மல்லிகையில் பிரசுரமாகும் சில கடிதங்களில் கூடச் சிலர் இதே கேள்வியைக் கேட்டுள்ளனர். எனக்கு உங்கள் செயல்கள் மீது அபிமானம். எனவேதான் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்கின்றேன். என்ன திட்டம்

வைத்துள்ளீர்கள்?

சுன்னாகம்

செல்வி.இந்துஜா

"நேருவுக்குப் பின்னர் இந்தியா" எனப் பலர் பகிரங்கமாகக் கவலைப்பட்டார்கள். ஆனால் நேரு மறைந்த பின்னரும் இந்தியா இருக்கிறது. மல்லிகை மீது நீங்கள் வைத்துள்ள அபிமானத்தை நான் கொச்சைப்படுத்த விரும்பவில்லை. நல்ல எண்ணங்களுக்கும் ஆரோக்கியமான சிந்தனைகளுக்கும் அபாரமான வலிமை உண்டு என்பது எனக்கு ஏற்கனவே தெரியும். எனவே எனது எதிர்காலச் சிந்தனைதான் முக்கியம்.

ஒரு சிற்றிலக்கிய ஏடு யாழ்ப்பாணத்தில் சொந்தக் கட்டடமும் சொந்தமான அச்சு அமைப்பு வசதிகளும் கொண்டு கால் நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாக அதே மண்ணில் இயங்கி வந்தது ஒரு சரித்திர வரலாறு.

அது தவிர்ந்து இடம்பெயர்ந்து, நிலம் பெயர்ந்து அடிப்படைச் சுவைஞர்களை இழந்து கொழும்பில் காலூன்றி வேர் பரப்பி தனக்கென ஒரு காரியாலயத் தையும் உருவாக்கிக் கொண்டு இயங்கி வருவதென்பது ஓர் அசுர சாதனை!

உங்களை விட, நான் மல்லிகையின் எதிர்கால பாதாகாப்பில் மிகவும் அக்கறையாக இருந்து வருகின்றேன். மல்லிகையுடன் மல்லிகைப்பந்தல் பதிப்பகத் தையும் தோற்றுவித்ததில் கூட எனக்கொரு நோக்கமுண்டு. உங்களது கனிவான அனுதாபத்தை நான் கவன த்தில் கொண்டுள்ளேன்.

உங்களுடைய இள வயதுப் பராக்கிரமச் செயல் ஒன்றைக் கூற முடியுமா? சும்மா சொல்லுங்கோ?

ஜாயலை

எஸ்.செல்லையா

அது ரொம்பச் சுவையானது. இன்று கூட மனசுக்குள் எண்ணியெண்ணிச் சிரிக்கிறேன். தியாகராஜபாகவதர் மீது அதீத பற்று எனக்கு. அவரது பாட்டு என்றால் தவறவிட மாட்டேன். படம் யாழ்ப்பாணத்தில் வெளிவந்த அன்றே

பார்த்து விடுவேன். அடுத்தவர் வந்து எனக்குப் படக்கதை சொல்லக்கூடாது. முதல் ஆட்டம் பார்க்கத் தோதுப்ப டாது. எனவே இரண்டாவது ஷோ பார்ப்பதுதான் வசதி.

வீட்டில் கண்டிப்பு, தகப்பனார் மிகக் கடுமையாக நடந்து கொள்வார். எனவே அவரை ஏமாற்ற நினைத்து வளைந்த தென்னை மட்டையை தலையணைக்குள் முண்டு கொடுத்துப் போர்வையால் போர்த்துவிட்டுப் படம் பார்க்கச் சென்று விடுவேன். சாதாரண மாக இருட்டுக்குள் ஒருவர் பார்த்தால் ஓரள் படுத்திருப்பதாகத்தான் தோற்றம் தரும். இது வாடிக்கை.

சின்னப்பு என்பவர் தான் என் நண்பன். அவர் பி. யூ சின்னப்பாவின் அபிமானி. படம் பார்ப்பதில் இருவரும் கூட்டாளிகள். படம் பார்த்துவிட்டு வந்து போர்வையை எடுத்தால், 'அப்ப தம்பீ; படமெல்லாம் நல்லாயிருந்ததோ?' என்ற குரலுடன் தகப்பனார் எழுந்து இரண்டு கைகளையும் அழுத்திப் பிடித்தார். பின்னர் அதே தென்னை மட்டையால் அந்த நடுச்சாம வேளையில் சாத்துப்படியும் நடந்தது. அது வேறு சங்கதி.

உங்களுடைய சுயசரிதை 'எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம்' தொடர்ந்து படித்து வருகிறேன். ஈழத்து எழுத்தாளர்களினது எழுத்துப் பாணிகளில் அத் தொடர் வித்தியாசமானது மாத்திரமல்ல, நெஞ்சைத் தொடுவதாகவும் அத் தொடர் விளங்குகின்றது. தொடட்டம் தொடட்டமாக அதைப் படிப்பதைவிட, முழுமையாகப் படிக்க விரும்புகிறேன். அதைத் தொகுத்துக் கூடிய சீக்கிரம் புத்தகமாகப் போடுவீர்களா?

சிலாபம்

ம. சிவனேசராஜா

உங்களைப் போலவே பலரும் தமது விருப்பத்தைக் கடிதமூலம் தெரிவித்துள்ளனர். இந்த மலரில் ஓரிடத்தில் அது சம்பந்தமாக ஓர் அறிவிப்பை வெளியிட்டுள்ளேன். படித்துப் பாருங்கள்.

துரை விஸ்வநாதன் அவர்கள் சமீபத்தில் திடீரென மறைந்துவிட்டார். அவரது இழப்பைப் பற்றி அவருக்கு மிக நெருங்கியவரான நீங்கள் என்ன கருதுகிறீர்கள்?

அப்புரம்

ராச ராமநாதன்

என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. மனத்துயரம் இன்னமும் தணியவில்லை. கொஞ்சக் காலம் போகட்டும், அவர் சம்பந்தமாக ஒரு கட்டுரையை எழுதி வெளியிடுகிறேன். இந்தத் திடீர் பிரிவு அதிர்ச்சியிலிருந்து நானின்னும் மீளவில்லை.

தகவல் தொடர்புகள் பிரயோகத்தக்க விதத்தில் இன்று உலகளாவ வளர்ந்துள்ளது. ஆரம்பகாலத்தில் தபால் அட்டையைக் கண்டு பிடித்தவர் யார்? முதல் முதலில் அஞ்சல்தலை எப்போது பாவிக்கப்பட்டது?

வவுனியா.

எம். கணேசன்

தபால் அட்டையைக் கண்டு பிடித்தவர் ஜான் பி சார்ட்டன் என்பவர். 1861ல் தபால் அட்டையைக் கண்டுபிடித்து அதன் உரிமையைப் பதிவாக்கிக் கொண்டவர் இவர்.

உலகின் முதல் அஞ்சல் தலையின் பெயர் பென்னி பிளாக் என்பதுதான். உலகில் முதன் முதலில் பயன்படுத்தப்பட்ட தபால் தலை இது. 1840ல் இந்தத் தபால் தலை பயன்படுத்தப்பட்டது. இதன் விலை ஒரு பென்னி என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஞானபீட விருதை உருவாக்கியவர் பெயர் என்ன?

வெள்ளவத்தை.

செல்வி. நித்தியா

மிகப் பெறுமதி வாய்ந்த ஞானபீட விருதை உருவாக்கியவர் ரமாதேவி ஜெயின். இதன் பரிசுத்தொகை ஒரு இலட்சத்து ஐயாயிரம்.

கடிதுங்கள்

1

ஆகஸ்ட் 1998 இதழ் கிடைத்தது. யார் அனுப்பியது என்ற விபரம் தெரியவில்லை. இந்த மல்லிகை இதழ் அடைமறை போன்ற உணர்வுப் புயலை என்னுள் தோற்றுவித்தது. “தமிழ் இலக்கியம்”, “மனித நேயம்”, “போர்க்குணம்”, “இலங்கைத் தமிழர்” - இது போன்ற ஏதாவது சிந்தனைகள் மெல்ல மெல்ல விரிந்து பல நேரங்களில் டொமினிக் ஜீவாவை கொண்டு வந்து நிறுத்தி விடும்.

உணர்ச்சிகரமான மனிதர், நம்பற்குரிய போராளி, இனிய தோழர் டொமினிக் ஜீவா.

1981ல் ஐந்தாம். உலகத் தமிழ் நாடு மதுரையில் நடந்தது. மதுரைப் பல்கலைக் கழக வழாகத்தில் நாம் நடந்தோம். என் தோளில் அழுந்தக் கைபோட்டு ஆனந்த விகடனில் நான் கதைகள் எழுதுவதுபற்றிப் பேசி வந்தீர்கள். அழுத்தமான ஆழமான பேச்சு. முதலாளித்துவ...பொழுது போக்கு பத்திரிகைக்கு இரையாகி விடக் கூடாது! என்பது உங்கள் கரிசினையாக இருந்தது.

அப்புறம், சென்னையில் தமிழ்நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்றக் கூட்டத்தில் பார்த்தோம். நீங்கள் மல்லிகை வெள்ளி விழா மலர் கொண்டு வந்தீர்கள்.

தினமும் காலையில் இலங்கைச் செய்தியைத் தேடுவது அனிச்சைச் செயல்போலாகி விட்டது. மனம் வருந்துவதும் - கண்கள் மூடி மனதிற்குள் கொதிப்பதும்... சிலநேரங்களில் தனிமையாகப் பேசுவதும் நடக்கிறது.

என் சகோதரர்கள் என் தோழிகள்... எவ்வளவு அன்பு மயமானவர்கள்... அறிவாளிகள்... அவர்கள் வாழ்வில் அமைதி வர வேண்டுமே... கானல் நீராக ஓடிக்கொண்டே இருக்கிறது...ஆகஸ்ட் 1998 இதழ் படித்தேன். ஒரு மாதத்திற்கு முன்பே படித்து விட்டேன். உங்களுக்கு எழுதக் கடிதம் வாங்கியும் ரொம்ப நாளைச்சு. என்ன எழுதப் போகிறேன் என்பது தெரியாமலே... தினமும் எழுத எண்ணி... எண்ணி... தொடாமலே வைத்து விட்டேன்.

27.6.98 ல் உங்கள் 72வது பிறந்த தினம் என் அன்பு முத்தங்கள்!

உங்களைப் பற்றிய எண்ணங்களே... உற்சாகம் அளிக்கிறது. சந்தோஷமாக இருக்கிறது. நீங்கள் தமிழ் இலக்கியப் பாதையில் செம்மை செய்துள்ளீர்கள். நல்ல ஒரு அணியை உருவாக்கியுள்ளீர்கள். “மல்லிகை தமிழுக்கு ஓர் உயர்வான கொடை. “எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம்” உங்கள் வாழ்க்கைத் தொடர் மிக வெளிப்படையானது. உண்மையானதாக இருப்பதால் மிகுந்த அழகு மயமாக உள்ளது.

நாங்கள் நலமாக இருக்கிறோம். பொன்னீலன், இ.மகேந்திரன், ஆர்.நல்லகண்ணு நலமே. இவ்வாண்டும் எட்டயபுரம், புாரதி விழா சிறப்பாக நடைபெற்றது. தமிழ் நாடு இலக்கியப் பெருமன்றம் புதிய எழுச்சியோடு செயல்பட்டு வருகிறது.

சாத்தூர் தனுஷ்கோடி இராமசாமி தென்னிந்தியா.

2

ஆத்மார்த்தமான அன்புடன் ஜீவா அவர்களுக்கு,

ஐன் மாத மல்லி கை அக்குறனை விலாசத்திற்கு அனுப்பியிருக்கிறீர்கள். அது 8.12.98 அன்று தான் இங்கு வந்து சேர்ந்தது. மல்லிகையைக் கண்டவுடன் மனது சந்தோஷித்துப் போகிறது.

லண்டனில் இயந்திரத் தனமான வாழ்வே. மிச்சப்படுகிறது. பெரிதாய் குதூகலித்திருக்க ஒன்றுமில்லை. ஊரில் இன சனத்தோடு வாழ்வது போல இல்லை. எல்லாம் வெறுமை தான். ஆனால் கொஞ்சம் எழுத முடிகிறது இப்பொழுது. நான் இங்கே எழுத வந்தது உங்களின் “வரையப்படாத சித்திரம்” பகுதியில் விலாவாரியாக உள்ள திறந்து ஒரு சங்கதியைச் சொல்லியிருக்கிறீர்கள். ஒன்று யாழ்ப்பாணத்தில் பிறப்புப் பழக்கமான “எவடம்?” என்று விசாரிப்பது பற்றி. ஒம் ஜீவா “எவடம்” என்று விசாரித்தாலே சாதிகளின் அடிமுடி தேட அவர் போடும் “படம்” தான் அது. எனக்கும் அப்படி எத்தனையோ முறை நடந்திருக்கிறது. ஆனால் நான் ஒரு

முஸ்லிம் என்றவுடன் கேட்பவருக்கு சுவாரஸ்யம் இல்லாமலாகிப் போன சந்தர்ப்பங்கள் ஏராளம்.

என்னிடம் எந்த சாதி என்று கேட்க? அந்த வகையிலும் இஸ்லாமிய வரையறைகளைப் போற்றத்தான் வேண்டும். "எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம்". கட்டாயம் நூலுருவில் கொண்டு வாருங்கள். சுருட்டுப் புகைக் கூண்டு 'நீ' என விளித்தது அற்புதமாய் இருக்கிறது. உங்கள் நடை. அது சரி புலம் பெயர்ந்து வந்து இங்குள்ள சாதியக் காப்பாளர்களைப் பற்றி தெளிவாகவே அறிந்து வைத்துள்ளீர்கள். ஐயோ அதையேன் பேசுவான்? இங்கு உண்மையிலேயே தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினராக யாழ்ப்பாணத்தில் நடாத்தப்பட்ட மக்களுக்கு நீங்கள் சொல்லும் எல்லாத் வேதனைகளும் இருக்கிறது. பிரம்மகுலத்தைச் சேர்ந்தவரின் பட்டம் பற்றி அச்சொட்டாகக் கூறி இருந்தீர்கள். அடுத்தது மேமன் கவியும் நண்பர்களும் அம்பையைத் தேடியலைந்ததை மூன்று பக்கங்களில் ஏன் நிரப்பியிருந்தீர்கள். மற்றப் பத்திரிகைகளில் சொன்னதைத் தான் அம்பை தனக்கும் சொன்னதாக மேமன் கவி சொல்வதற்கு ஏன் இத்தனை சிரமங்கள்? மற்றைய பத்திரிகைகளைப் பார்க்காத வர்களுக்கு அம்பையின் சிறிய பேட்டியை யாவது தந்திருக்கலாம். காலச்சுவட்டில் விலாவாரியாக கதைக்கிறார் அம்பை. நீங்களும் பார்த்திருப்பீர்கள் தானே?

இங்குள்ள இலக்கியலாளர்கள் உங்களைப் பற்றி நிறையவே கதைக்கிறார்கள். ஜேர்மனியில் நடந்த இலக்கியச் சந்திப்பில் உங்களின் பெரிய சிறுகதைத் தொகுதியை ஆர்வமாகக் கேட்டார்கள். என்னிடம் இருந்த ஒரு தொகுதியையும் ஒருவர் வாங்கிவிட்டார். இலக்கியச் சந்திப்பில் விமர்சனத்திற்காக உங்களின் சிறுகதைத் தொகுதியைத் தான் நான் எடுத்தேன். பலரும் பாராட்டினார்கள். மனமகிழ்ச்சியாக இருந்தது. தொடர்ந்தும் எனக்கு "மல்லிகை" அனுப்புங்கள். 255 இற்கு பிறகு வந்த மல்லிகைகளை ஒன்று சேர்த்து அனுப்பி வைப்புங்கள்.

அண்மைக் காலங்களில் லண்டனை விட்டு வெளியில் போகும் வாய்ப்பு எனக்கில்லை. அப்படிப் போகும் வாய்ப்புக் கிடைக்கும்போது நான் கூறுகிறேன். இங்குள்ள இலக்கியச் சந்திப்பொன்றில் உங்களின்

நூல்களை எல்லாம் விற்பனை செய்ய ஆவன செய்கிறேன். இன்ஷா அல்லாஹ்

லண்டன் இளைய அப்துல்லாஹ்

3

வணக்கம். துரை விசுவநாதனின் திடீர் மரணம் மனதில் ஆறாத சோகத்தைப் பதித்துவிட்டது. ஈழத்து இலக்கியத்திற்கு அவரது மறைவு பெரும் இழப்பாகும். ஆனால், நல்லதொரு இலக்கிய மனிதனை, உரியவாறு மக்கள் முன் அடையாளம் காட்டிய பெருமை உங்களுக்கேயுரியது. அப்பணி மல்லிகைக்குரியது. அவர் இருந்திருந்தால் இன்னமும் எவ்வளவோ ஆக்கவிலக்கியங்கள் இருளிலிருந்து வெளிச்சத்திற்கு வந்திருக்கும். மலையக இலக்கிய கர்த்தாக்கள் ஈழத்திலக்கியத்திற்கு ஆற்றிய பணியின் பெரும் பங்கினை அனைவரும் அறிய வைத்தவர் துரை விசுவநாதன். அவர் மறைவு பெரும் துயரம்.

யாழ்ப்பாணம் செங்கை ஆழியான்

4

துரை விசுவநாதன் அவர்களின் திடீர் மரணம் கேட்டு அதிர்ந்தேன். இம்மாதம் 3ந் திகதி போயா அன்று, த.மணியின் பட்டி மன்றக் கூட்டத்தில் இறுதியாகச் சந்தித்து அவருடன் உரையாடும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. உடன் நீங்கள் வந்திருந்தீர்கள். அப்போதும் அவரோடு காலன் சுற்றிக் கொண்டிருந்தான், என்று நாம் கனவிலும் கருதி இருப்போமா?

பணம் படைத்தவர் எல்லோரும் நல்ல மனம் படைத்தோராக இருக்கச் சாத்தியமில்லை. அவர்களில் விஸ்வநாதன் விதந்து பேசத்தக்கவர். இதய சுத்தியுள்ள உன்னதமான இலக்கிய நேசர். குறிப்பிட்ட கால இடைவெளிக்குள் மலையக இலக்கிய மேம்பாட்டுக்கு, வெளியீட்டுத் துறைக்கு அவர் ஆற்றிய பங்கு காலத்தால் கரையாதது. அவர் இன்னும் சிலகாலம் எம்மோடு வாழ்ந்திருந்தால் ஈழத்துப் படைப்பிலக்கியத்திற்கு தேசிய ரீதியான பங்களிப்புகள் பலவற்றை அளித்து சாதனை படைத்திருப்பார். அவரது மறைவு தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கு பேரிழப்பு. நீண்ட காலமாக

அவரோடு நெருக்கம் கொண்டுள்ள தங்களுக்கும் அவரது மறைவு பேரதிர்ச்சிதான்.

மினுவாங்கொட.

எம். பவீர்

5

வளம்பெற வாழ்த்துக்கள். தங்கள் மல்லிகையை மணந்தேன். அதன் ஒவ்வொரு ஆக்கமும் சிந்தனையில் தெளிவையும், உறுதியையும், மகிழ்வையும் அளிக்கின்றது என்பது வெறுமனே முகஸ்துதி அல்ல. சினிமா நட்சத்திரங்களின் தொடையையும், தொப்புளையும் ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கும் பத்திரிகைகளின் மத்தியிலே தனித்துவம், பேணி நிமிர்ந்து நிற்கும் மல்லிகையின் உயர்வின் பின் தெரியும் உங்கள் உழைப்புக்கு என் மண்பூர்வமான வாழ்த்துக்களும் வணக்கங்களும்.

இலக்கியம் என்பது படிக்கும் ஒவ்வொருவருக்கும் சந்தோஷத்தையும், தெளிவையும் கொடுக்க வேண்டும். வாழ்க்கையின் நெறிமுறைகள் பிறழாது வாழ வைக்கும் பக்குவத்தையும், அறிவையும் வழங்க வேண்டும். அவ்வாறில்லாவிடின் அந்த இலக்கியம் வெறும் ஏட்டுச் சுரைக்காய்தான் என்பது எனது பணிவான கருத்து. அவ்வகையில் மல்லிகையின் தனித்துவம் பாராட்டத் தகுந்தது.

இந்த மல்லிகையின் வரலாறு நீண்டது. இன்னும் அது நீண்டு கொண்டே இருக்க வேண்டும். உங்கள் காலத்துடன் இதன் இதழ்கள் உதிர்ந்து விடாமல் நின்று நிலைத்து, உங்கள் பேர் சொல்ல வேண்டும். அதற்கான அத்திவாரத்தையும் நீங்கள் போட வேண்டும் என்பது என் பேரவா.

அங்கொடை.

திருமதி. சுலானா முனாஸ்

6

உங்களை அடிக்கடி நினைத்துப் பார்க்கிறவன் நான். தமிழகத்தில் கூட, உங்களைப் போன்ற இலக்கிய உழைப்பாளிகள் இருப்பார்களோ, நானறியேன்! இத்தனை இலக்கிய விடாமுயற்சி உங்களுக்கு எங்கி

ருந்து முழுமையாகக் கிடைத்தது? நீங்கள் ஒரு நல்ல காலகட்டத்தில்தான் கொழும்பிற்கு வந்துள்ளீர்கள். எந்தப் பத்திரிகையில் பர்த்தாலும் ஏதாவது ஒரு செய்தி உங்களைப் பற்றி வெளிவந்து கொண்டே இருக்கிறது. ஒரு எழுத்தாளனுக்கு வெகுசன ஊடகங்கள் இத்தனை தூரம் கௌரவம் தருவது எதிர்காலச் சந்ததிக்கு நம்பிக்கையைத் தருகின்றது. விடாமல் தொடர்ந்து செயல்படுங்கள். என்னைப் போன்ற ஆர்வலர்கள் உங்களுக்கு என்றுமே பக்கபலமாக இருந்து மானஸீக மாக உதவி செய்வார்கள். இத்தனை சிரமங்களுக்கு மத்தியிலும் மல்லிகைச் சஞ்சிகையைத் தொடர்ந்து விடாமல் நடாத்தி வருவது என்னைப் பிரமிக்க வைக்கிறது. நீங்கள் இந்த மண்ணின் தனிச் சொத்து என அடிக்கடி நான் நினைத்துப் புளங்காங்கிதம் அடைவதுண்டு. வவுனியா. வ.மகேசரஜா.

7

உங்களை எண்ணிப் பார்க்கும் வேளைகளில் எல்லாம் நான் அடிக்கடி ஆச்சரியப்பட்டுக் கொள்வதுண்டு. இத்தனை அர்ப்பணிப்பு உணர்வு உங்களுக்கு எங்கிருந்து கிடைத்தது? உங்கள் வாழ்வில் சலிப்பே இல்லையா? யாழ் மண்ணிலிருந்து புலம்பெயர்ந்து கொழும்பில் வந்து வேர்விட்டுள்ள பலரை எனக்கு நேரில் தெரியும். அவர்களில் அநேகர் விரக்தி அடைந்து போய்ச் செயலிழந்து உள்ளனர்.

உண்மையைச் சொல்லப்போனால் உங்கள் மீது எனக்குப் பொறாமையே. கொழும்பில் சில காலமாக வெகுசன ஊடகங்களில் உங்கள் உருவமோ அல்லது பெயரோ அல்லது படமோ வராத நாட்களை எண்ணிவிடலாம்.

இத்தனை புகழிருந்தும் ஏன் சிரமப்படுகிறீர்கள்?

மல்லிகை 34வது ஆண்டு மலரை, எதிர் பார்க்கின்றேன். உங்களது சுயசரிதை வெகு வெகு ஜோர்!...கப்பர்! தொடர்ந்தோட்டமா கப் படிப்பதை விட, முழுமையாக வாசிக்க விரும்புகிறேன்.

கொழும்பு-6

எம். ராஜேஸ்வரன்

லக்கிலேண்ட் பிஸ்கட்ஸ் மெனிபெக்சர்ஸ்

நத்தரம்மொத்த, குண்டி சாலை.

தொலைபேசி இல : 08 - 224217, 232574

பெக்ஸ் இல. : 94 - 8 - 233740

- பிஸ்கட் உற்பத்தித் துறையில் பன்னெடுங்கால அனுபவம்,
- லக்கிலேண்ட் பிஸ்கட்ஸ்
- அன்றும், இன்றும் இல்லங்களிலுள்ள அணைவரது இனிமைச் சுவையும், தெரிவும் லக்கிலேண்ட் பிஸ்கட்ஸ்
- இப்போது நவீன இயந்திரங்களினால் சுத்தம், சுகாதாரம் பேணி தயாரிக்கப்படும் லக்கிலேண்ட் உற்பத்திகள் நாடெங்கும் கிடைக்கின்றன.
- லக்கிலேண்ட் பிஸ்கட்ஸ் சுவைகள் பல
அவற்றில் சில,
- லக்கிலேண்ட் மாரி
- வளரும் குழந்தைகளுக்கு போஷாக்கு தரும் லக்கிலேண்ட் பேபி மாரி
- லக்கிலேண்ட் லெமன் பப்
- லக்கிலேண்ட் கிறீம் கிரேக்கர்ஸ், சோல்ட் கிரேக்கர்ஸ்
- லக்கிலேண்ட் ச்செரிஸ் நட்ஸ்
- நாவுக்குச் சுவை சேர்த்து, நானிலமெங்கும் புகழ் பரப்பும்
- லக்கிலேண்ட் பிஸ்கட்டுகளை எல்லாக் கடைகளிலும் கேட்டு வாங்குங்கள்.

⋮ Luckyland Biscuits ⋮

மல்லிகையின் 34^{ஆம்} ஆண்டு மலருக்கு
எமது வாழ்த்துக்கள்.

PARA EXPO PRODUCTS (PVT) LTD.

*Exporters of
Non Traditional
Sri Lankan Foods*

30, Sea Avenue,
Colombo -3.
Tel :- 573717